

ФИЛИП КЕР ПРИКЛЮЧЕНИЕТО „ЕХНАТОН“

Част 1 от „Децата на лампата“

Превод от английски: Мариана Христова, 2008

chitanka.info

*Хората са сътворени от пръст,
джиновете — създадени от огън!*

Тази книга е написана за и с помощта на Уилям Фолкан Финли Кер, Чарлс Фостър Кер, Наоми Роуз Кер и всички от London SW19.
Бъдете щастливи!

ПРОЛОГ

НАЙ-ГОРЕЩОТО МЯСТО НА ЗЕМЯТА

Случи се точно след пладне, в един горещ ден в Египет. Хюсеин Хюсаут, неговият единадесетгодишен син Бакшиш и кучето им Ефенди се намираха в пустинята, на двадесет мили южно от Кайро и както обикновено, бяха заети с незаконни разкопки — търсеха исторически артефакти, които после да продадат в магазина си. Нищо наоколо не помръдваше, с изключение на една змия, един скарабей, един малък скорпион и, вече в далечината, едно магаре, впрегнато в дървена каруца, от която в мръсната бразда бяха нападали няколко палмови листа. Иначе в пустинята цареше абсолютна тишина и мъртвешко спокойствие — никой случаен минувач не би си помислил, че тази пустееща земя е част от най-големия терен за археологически разкопки в Египет и че под скалата и пясъка лежат безброй все още неоткрити монументи и съкровища.

Бакшиш обичаше да помага на баща си да търси находки в пустинята. Но тази работа се извършваше в адски пек и на всеки няколко минути Бакшиш или баща му оставяха мистрията и се връщаха при ленд роувъра, за да пийнат малко вода и да се охладят за няколко минути в снабденото с климатик купе, преди отново да се захванат с копаенето. А беше и опасна, защото освен от змии и скорпиони, местността гъмжеше и от дълбоки невидими ями, в които като нищо можеше да попадне всеки, който не е нащрек, бил той човек или камила. Днес Бакшиш и баща му бяха свършили добра работа: до този момент бяха открили няколко фигурки шабти^[1], няколко счупени керамични съда и малка обеца от чисто злато. Бакшиш бе особено горд, че именно той е изкопал това украшение, за което баща му каза, че било много ценно: отразявайки лъчите на жаркото пустинно слънце, то бе пламнало като кръг от огън в изцапаните пръсти на Хюсеин.

— Иди да хапнеш нещо за обяд, момче — каза той. — Заслужи си го. — Но самият Хюсеин продължи да копае, с надеждата да намери още някой заровен предмет.

— Да, татко.

Бакшиш се върна при ленд роувъра, следван по петите от Ефенди, който се надяваше да му хвърлят нещо за ядене, и отвори капака на багажника. Тъкмо се канеше да вземе хладилната чанта, когато джипът изведнъж се раздвижи. Бакшиш помисли, че ръчната спирачка не е дръпната докрай, затова се втурна към шофьорското място с намерението да скочи вътре и да я издърпа както трябва, но докато посягаше към дръжката на вратата, тя се отмести настрани и се отдалечи от обсега му. Само няколко мига по-късно Бакшиш почувства под краката си страхотен трус, сякаш някакъв подземен великан бе блъснал главата си в скалите, които му служеха за покрив. Поглеждайки надолу, момчето видя, че земята под краката му се нагъва на огромни вълни по цялата дължина на долината. То загуби равновесие и се стовари върху колата, като леко си удари лакътя, а после изкрещя, когато земята отново се разлюля от втория, още по-силен трус.

Бакшиш успя отново да се изправи на крака и се опита да запази вървежа си стабилен, което му се удаде по-лесно, след като спря да гледа надолу към земята и прикова погледа си в отсрещния склон. Разположен на четвърт миля разстояние от мястото, където се намираше сега, склонът бе добре познат и на него, и на баща му, защото двамата често бяха работили там. Още докато го гледаше обаче, огромен къс от скалата се откърти и се сгромоляса надолу във вихрушка от прах, камъни, отломки и пясък.

Бакшиш седна на земята, без много-много да се замисля, просто за да не падне пак. Въпреки че никога досега не бе виждал земетресение, ужасяващото раздвижване на земните недра не можеше да бъде сбъркано с нищо друго. За разлика от него баща му не изглеждаше толкова уплашен, а по-скоро зарадван. Хюсеин Хюсаут дори избухна в истеричен смях, докато безуспешно се мъчеше да се изправи на крака.

— Най-послед... — провикна се той, — най-послед!

Като че ли смяташе, че земетресението се е случило за лично негова облага.

Трусовете ставаха все по-силни и по-силни — хоризонтални вълни, последвани от няколко вертикални, сякаш самата природа бе решила да обърка плановите на всички като Хюсеин Хюсаут, които се

опитват да се престорят, че вървят по палубата на кораб по време на буря. На изумения Бакшиш му се стори, че баща му е полудял.

— Десет години — провикна се Хюсеин с пълно гърло, за да надвика чудовищния рев на земните недра. — Десет години съм чакал този миг!

За още по-голямо смайване на Бакшиш доброто настроение и въодушевлението на баща му не даваха никакъв признак за скорошно избледняване, дори когато поредното разместване на земните пластове и скалите повдигна ленд роувъра почти два метра над главата му и го стовари обратно преобърнат.

— Татко, престани! — изкрещя момчето и сграбчи Ефенди, който виеше отчаяно и трепереше от страх. — Ти си полудял! Моля те, престани или земетресението ще те убие.

В действителност Хюсеин Хюсаут не се намираше в по-голяма опасност, докато се опитваше да се закрепил на люлеещата се земя, отколкото синът му и кучето им, които се мъчеха да се вкопчат в нея; но момчето имаше чувството, че поведението на баща му граничи с неуважение към могъществото на природата, сякаш духовете на земята можеха да видят в доброто настроение и очевидната липса на страх у Хюсеин неуважение към тях и да решат да унищожат и тримата едновременно.

И тогава, също толкова неочаквано, колкото бе започнал, тътенът на земните недра затихна и спря, ужасяващото раздвижване престана, прахът и пясъкът, които се носеха във въздуха, се разсеяха, мъртвешкото спокойствие се завърна и всичко отново утихна — всичко с изключение на Хюсеин Хюсаут.

— Не е ли прекрасно? — изкрещя той и едва сега, когато земята най-после бе спряла да се движи, падна на колене и събра ръце като за молитва, без да престава да се хили като луд.

Бакшиш се извърна да погледне към ленд роувъра, който сега лежеше обърнат наопаки, и поклати глава.

— Изглежда, че ще ни се наложи да се върнем пеш в града и да потърсим помощ — каза той. — Не виждам какво толкова прекрасно има в това.

— Не, прекрасно е! — настоя баща му и вдигна във въздуха каменна плочка, не по-голяма от компактдиск. — Погледни. Видях го още в първия миг, в който земята се пропука. В продължение на

хиляди години вятърът и пясъкът са играли ролята на пазители на съкровището на фараона. Но от време на време земята се размества и това, което е било погребано под нея, излиза на бял свят.

На Бакшиш малкото парче камък изобщо не му заприлича на съкровище, а и честно казано, почти никой не би погледнал повторно квадратното късче от гладък сив базалт с издялани вдлъбнатини, което Хюсеин протегна към него, за да го види по-добре; Хюсеин обаче бе разпознал мигновено истинската му стойност: в ръцете си държеше древноегипетска стела.

— Това е каменна плочка с посвещение, написано с древните йероглифи от времето на Осемнадесетата династия — обясни бащата на момчето. — Ако този камък наистина е това, което аз си мисля, че е, значи сме намерили ключа, с чиято помощ ще разрешим една загадка, останала скрита в продължение на хиляди години. Днешният ден може да се окаже най-важният в живота ни. Хората като мен чакат подобен шанс през целия си живот. Затова е толкова прекрасно, момчето ми. Затова съм толкова щастлив.

[1] Погребални фигурки, които вършат работата на покойника в отвъдния свят. — Б.ред. ↑

1.

КРЪЩАВАНЕТО НА КУЧЕТАТА

Господин и госпожа Едуард Гонт живееха в Ню Йорк, на Седемдесет и седма източна улица номер седем, в старинна къща на седем етажа. Те имаха две деца — Джон и Филипа, които, въпреки че бяха дванадесетгодишни близнаци, изобщо не си приличаха (за своя огромна радост и облекчение). Хората почти не можеха да повярват, че двамата са близнаци, толкова различни един от друг бяха. Джон, по-голям от сестра си с десет минути, бе висок и слаб, с права кестенява коса и предпочитание към черните дрехи. Филипа бе дребничка, с буйни червени къдрици и очила с рогови рамки, които ѝ придаваха вид на по-интелигентната от двамата; тя предпочиташе да се облича в розово. И двамата изпитваха мъничко съжаление към еднородните близнаци и бяха убедени, че са извадили голям късмет да не бъдат такива, макар че понякога беше доста досадно хората да отбелязват как двамата никак не си приличат, сякаш никой друг не го бе забелязвал преди това.

Вътре в главите им обаче положението бе съвсем различно. На Джон и Филипа често им минаваха едни и същи мисли. Понякога в училище, когато учителката задаваше въпрос, двамата вдигаха ръка точно в един и същ момент. Когато гледаха телевизионни игри, произнасяха отговорите в един глас. А когато играеха на думи като отбор, неизменно разгромяваха противниците си.

Техният баща, господин Гонт, бе инвестиционен банкер, което бе друг израз, за да се каже, че е богат. Госпожа Гонт, по-известна сред нюйоркското общество като Лейла, бе много красива жена, активно се занимаваше с благотворителна дейност и бе много търсена в тази област, защото всяко начинание, с което се заемеше, приключваше успешно. Тя даваше многобройни вечери, умееше да води бликащи от остроумие разговори и изобщо бе невероятно чаровна — интелигентна, а и красива, което бе черешката на тортата.

Не можеше да се отрече, че господин и госпожа Едуард Гонт бяха доста необичайна двойка — почти толкова странна, колкото мисълта, че двете им деца са близнаци. Лейла, тъмнокоса, с великолепно телосложение на роден атлет, бе висока почти метър и осемдесет без токчета, докато съпругът ѝ Едуард едва достигаше метър и петдесет, и то в луксозните си обувки от „Берлутти“, с коса, която бе по-дълга от обичайното и съвсем сива, и тъмни очила. Хората веднага забелязваха, когато Лейла влезеше някъде, но рядко обръщаха внимание на появата на Едуард, който, за щастие, предпочиташе нещата да стоят точно така. Скромнен и стеснителен, той с удоволствие оставяше съпругата и домът му на Седемдесет и седма улица да привличат цялото внимание към себе си.

Домът на семейство Гонт, в източната част на Ню Йорк, приличаше повече на храм, отколкото на къща, и често биваше споменаван в модните списания. Входната врата се охраняваше от огромна сводеста арка от ковано желязо, а стените до една бяха облицовани с махагон. По стените бяха окачени безброй картини от френски художници, къщата бе обзаведена със старинни английски мебели, редки персийски килими и изключително скъпи китайски вази. Понякога Филипа се оплакваше, че родителите ѝ се интересуват повече от мебелите в дома си, отколкото от децата си, но всъщност знаеше, че това не е вярно — казваше го просто заради ефекта, по същия начин, по който нейният брат близък Джон обичаше да подхвърля на баща си, че домът им прилича повече на художествена галерия, отколкото на къща, в която живеят две дванадесетгодишни деца. Всеки път, когато Джон произнесеше тези думи — най-често, когато господин Гонт се прибираще у дома с още някоя скучна стара картина — бащата се засмиваше и отвърщаше, че ако домът им наистина беше художествена галерия, вътре със сигурност нямаше да бъдат допускани кучета, дори двете, които семейството държеше като домашни любимци.

Алън и Нийл бяха огромни ротвайлери — две забележителни животни, не на последно място защото разбираха всичко, което им се казваше. Когато веднъж Джон го домързя да стане и да потърси дистанционното на телевизора, заръча на Алън да смени канала и за негово голямо учудване кучето наистина го направи. Нийл бе не по-малко интелигентен; всяко от двете кучета можеше да различи „Фокс

Кид“, „Дисни Ченъл“, „Никелодеон“ и Си Ен Ен. Двете кучета често придружаваха близнаците по време на обиколките им из Ню Йорк и в резултат на това Джон и Филипа навярно бяха единствените деца в града, които не се страхуваха да минават през разположения наблизо Сентръл Парк след залез-слънце. Но обстоятелството, че две толкова интелигентни кучета трябва да носят толкова обикновени имена, дразнеше неимоверно Джон.

— За пръв път ротвайлерите са били развъдени от древните римляни — обясни той на родителите си една сутрин на закуска, малко преди началото на лятната ваканция. — Като кучета пазачи. Те са единствените домашни любимци, които човек получава в комплект с предупреждение от министерството, че представляват опасност за здравето. Хапят по-жестоко от всяко друго куче, с изключение може би на онова триглавото, което охранява царството на Хадес.

— Цербер — промърмори господин Гонт, взе тазсутрешния брой на „Ню Йорк Таймс“ и се зачете в статията за земетресението в Кайро, придружена от голяма и драматична снимка на първата страница.

— Знам, че така се казва, татко — каза Джон. — Както и да е, поради тази причина ротвайлерите са предпочитаната порода кучета в армията и в полицията, ето защо ми се струва смешно да ги наричаме с имена като Алън и Нийл.

— Защо? — попита господин Гонт. — Така се казват открай време.

— Да, знам, но, татко, ако трябваше аз да избира имена за два ротвайлера, със сигурност щях да измисля нещо по-подходящо. Може би щях да ги нарека Нерон и Тиберий, като императорите на Рим.

— Нерон и Тиберий не са били от най-приятните хора, миличък — намеси се майката на Джон.

— Точно така — съгласи се баща му. — Тиберий не е притежавал и капчица вежливост — *civile ingenium*. Освен това бил отвратително човешко същество. Нерон пък бил чисто и просто луд. И още по-лошо, убил майка си Агрипина и жена си Октавия. И изгорил целия Рим. *Odisse coepi, postquam parricida matris et uxoris, auriga et histrio et incendiarius extitisti*^[1]. — Баща му се разсмя с жесток смях. — Питам те, това ли е примерът, който трябва да дадем на едно куче?

Джон прехапа долната си устна; винаги му бе по-трудно да спори с баща си, когато господин Гонт започнеше да говори на латински. У

хората, които говорят на латински — като съдиите и свещениците например — има нещо, което ги превръща в хора, с които не ти се иска да спориш.

— Добре, може би не който и да било римски император — отстъпи Джон. — Тогава може би нещо друго — нещо, което звучи малко по кучешки. Елвис, да речем.

— В случай че не си забелязал — възрази господин Гонт сковано, — нито едно от нашите две кучета не е особено кучешко, както се изразяваш ти. Ротвайлерите са, както ти казваш, предпочитани от силите на реда и от армията. Не са от онзи тип кучета, които дружелюбно въртят опашка насам-натам. Някои семейства имат кучета, които им носят вестника от пощенската кутия; нашите пък могат да отидат до магазина за деликатеси в неделя сутринта и да донесат пакет понички, без да изядат нито една по пътя. Смея да заявя, че това не е по силите на Елвис. А и колко кучешко ти се струва това да отидеш сам при ветеринаря, когато не се чувстваш добре? Или да заредиш пари в автомата на паркинга? Знаеш ли какво? Много би ми се искало да видя как император Нерон ще се опита да зареди пари в автомата на паркинга. Освен това — добави той, като сгъна вестника и го сложи настрана — целият този разговор вече е безпредметен, защото е твърде късно. Кучетата са вече стари. През целия им живот сме ги наричали Алън и Нийл. Наистина ли мислиш, че изведнъж ще започнат да отговарят на някакви съвсем непознати имена просто ей така? Кучетата не са като онези глупави попзвезди или филмови актьори. Тези хора съвсем лесно привикват към разни глупави нови имена, като Пинк или Дайдо, или Стинг. Но името на кучето в известен смисъл се превръща в част от самото него, в по-голяма степен, отколкото това става с което и да е друго животно. — Господин Гонт отправи поглед към дъщеря си. — Не си ли съгласна, Филипа?

Момичето замислено кимна.

— Вярно е, че нашите кучета не изглеждат особено кучешки, ето защо си мисля следното: ако им обясним много внимателно, че всяко от тях вече си има ново име, можем да видим как ще реагират те. Ако едно куче е в състояние да направи разлика между Си Ен Ен и „Фокс Кидс“, то вероятно ще е достатъчно умно, за да свикне да отговаря на новото си име.

— Но аз все още не разбирам какво толкова имате против сегашните им имена. Алън и Нийл са келтски имена. Алън означава „привлекателен“, а Нийл значи „победител“. Не виждам какво толкова лошо има в имена, които означават „привлекателен“ и „победител“. Честна дума, наистина не виждам.

— Мисля, че идеята е чудесна, скъпи — обади се госпожа Гонт. — И най-развитото въображение не би могло да опише Алън като привлекателен, а Нийл не е спечелил дори едно-единствено нещо през живота си. — Тя се усмихна, сякаш въпросът вече бе уреден. — И така, как да ги наречем? Трябва да призная, че лично на мен Елвис много ми допада. Алън е по-едър и апетитът му е несравнимо по-голям. Ако изобщо някой някога е приличал на Елвис, то това е той.

Господин Гонт отправи на жена си въпросителен и леко неодобрителен поглед, сякаш твърдо се противопоставяше на това й решение.

— Лейла — каза той тихо, — това не е смешно.

— А Нийл можем да наречем Уинстън — предложи Филипа. — Като Уинстън Чърчил. Той е по-свирепият от двамата, пък и с тази масивна челюст и постоянно ръмжене прилича точно на Уинстън Чърчил.

— Освен това обича пурите — прибави Джон. — Когато някой, който и да било в тази къща, запали пура, Нийл веднага дотичва и започва да души във въздуха, сякаш се наслаждава на дима й.

— Точно така — съгласи се Филипа. — Наистина го прави, нали така?

— Тогава остава да решим единствено кой ще им каже — рече Джон.

— Трябва да си ти, мамо — заяви Филипа. — Теб винаги те слушат. Всички те слушат, дори и татко.

Вярно беше: Алън и Нийл винаги се подчиняваха на госпожа Гонт без капчица колебание.

— Все още не съм съгласен — настоя господин Гонт.

— Добре, хайде тогава да гласуваме — предложи Джон. — Който иска да сменим имената на кучетата, да вдигне ръка.

Три ръце се вдигнаха във въздуха и господин Гонт въздъхна примирено.

— Добре тогава, давайте. Обзалагам се обаче, че Алън и Нийл няма да се съгласят да им сменят имената.

— Ще видим — отвърна госпожа Гонт. — Знаеш ли, скъпи, наистина трябваше да се сетим за това по-рано. Децата са съвсем прави.

Тя пъкна пръсти в устата си и изсвири така пронизително, че всеки каубой би ѝ завидял.

Няколко секунди по-късно двете кучета дотичаха в кухнята и се заковаха пред госпожа Гонт, сякаш очакваха заповеди.

— Сега ме слушайте много внимателно, момчета — каза тя. — Току-що взехме решение да ви дадем нови имена, по-подходящи за кучета.

Нийл погледна към Алън и тихо изръмжа. Алън само се прозя демонстративно и седна на пода.

— Не искам да чувам възражения — настоя госпожа Гонт. — Нийл? За в бъдеще ще се казваш Уинстън. Алън? Отсега нататък името ти ще бъде Елвис. Разбрахте ли ме?

Кучетата не издадоха нито звук, затова госпожа Гонт повтори въпроса и този път и двата ротвайлера излаяха високо.

— Супер — възкликна Джон.

— Аз обаче ще продължа да се придържам към старите имена — твърдо заяви господин Гонт. — Кучетата може и да свикнат с новите си имена, но аз със сигурност няма.

— Уинстън? Лягай долу — нареди госпожа Гонт и кучето, доскоро известно като Нийл, покорно легна на кухненския под. — Елвис? Стани. — Този път кучето, допреди малко наричано Алън, се надигна от пода.

— Страхотно — възхити се Джон. — Кой е казал, че не можеш да научиш старо куче на нови номера?

— Тези кучета заслужават да бъдат показани по телевизията — отбеляза Филипа.

Господин Гонт захвърли вестника настрана и стана от изработената от черешово дърво маса.

— Не си го и помисляйте — рече той и излезе с вид на човек, здравата ядосан на семейството си.

По-късно близнаците отидоха на училище, както обикновено, и пак както обикновено, не се случи нищо особено. Джон и Филипа бяха

сред най-добрите в класа по почти всички предмети с изключение на математиката, но се изиявяваха най-бляскаво в часа по физическо възпитание, не на последно място защото и двамата бяха много, много подвижни — много по-подвижни от останалите деца в училище, много от които бяха мързеливи и тежаха над нормата. Причината да бъдат толкова подвижни бе, че и двамата страдаха от клаустрофобия — ненавиждаха да бъдат на затворени места. С особена страст ненавиждаха асансьорите и това, както можеше да се очаква, им създаваше известни неудобства, защото в Ню Йорк имаше безброй високи сгради. Повечето хора вземаха асансьора, но Джон и Филипа предпочитаха да изкачват стълбите пеша, дори да трябваше да изкатерят петдесет или шейсет стълбища, за да отидат някъде. В резултат и двамата близнаци бяха чевръсти като бълхи или по-точно казано, бълхите трябваше да се запишат в някой фитнес клуб, за да станат чевръсти като Джон и Филипа. Но дори деца, подвижни като тях, не можеха да се състезават с асансьора, което означаваше, че двамата почти винаги закъсняваха. Кое то на свой ред означаваше, че майка им и баща им можеха много да се ядосат, но не ставаше така, защото Едуард и Лейла Гонт разбираха децата си много по-добре, отколкото и Джон, и Филипа можеха да си представят.

[1] И като бил обхванат от ненавист, убил майка си и жена си, състезавал се с колесници и бил ненадминат актьор (лат.). — Б.ред. ↑

2. ПОСЕЩЕНИЕ ПРИ ЗЪБОЛЕКАРЯ

Повечето деца очакват с нетърпение края на учебния срок и началото на лятната ваканция, но близнаците Гонт свързваха първия ден от лятната ваканция със страх и зловещи предчувствия, защото това бе денят, за който госпожа Гонт неизменно им уговаряше час при зъболекаря.

Джон и Филипа имаха здрави, хубави зъби, бели като сняг и равни като редица паркирани коли. Никой от двамата нямаше дори една пломба и честно казано, обикновено нямаше причина да се притесняват от това посещение; те обаче не можеха да се отърват от чувството, че един ден господин Лар ще открие в устата им нещо, което изисква поправяне, и тогава всички блестящи метални машинки, иглички, пили и сонди, които лежаха на масата като инструменти за мъчение, ще бъдат пуснати в болезнено действие. Близнаците бяха гледали достатъчно филми, за да знаят, че след като веднъж зъболекарят е започнал да работи истински вместо само да провежда рутинните прегледи, с които те двамата бяха свикнали, болката може да бъде както едва забележима, така и непоносима.

Това познание вероятно би могло да обясни защо рано сутринта в деня на посещението при господин Лар Джон се събуди от необичайно ясен сън, в който страдаше от непоносим зъбобол — онзи зъбобол, който може да превърне огромен мъж в патетично хлипаща, изпълнена със самосъжаление човешка купчинка, а огромна, свирепа мечка гризли — в най-добрия приятел на всяко момче, което има достатъчно смелост да поеме ролята на ветеринарен зъболекар; онзи зъбобол, който в съня на Джон бе довел до изваждането на всичките му зъби.

Задъхан, облян в пот и целият разтреперан от страх, Джон падна от леглото си на пода, хванал лицето си с две ръце и изпълнен с неимоверно облекчение, задето този ужасен зъбобол се бе оказал само кошмар. Сънят обаче имаше и друга последица — докато Джон бе спал, огледалото на стената до леглото му се бе пропукало от ляво на

дясно по цялата си ширина; нещо повече, пропукало се бе не само огледалото, а и таблата на леглото му, така че процепът продължаваше, без да прекъсва, от стъклото през дървото или може би обратното, защото на калъфката на възглавницата имаше дупчица от изгорено точно там, където бе почивала главата на Джон — като че ли болката, която бе изпитал в кошмара си, се бе материализирала в някаква стихия, оставила следи по вещите в стаята.

Поне така си помисли Джон в първия миг.

— Какво си направил? — попита Филипа от прага, докато оглеждаше щетите. — Сигурно си огладнял през нощта и затова си решил да си гризнеш малко от стената, а?

— Имам ли вид на хамстер? — сопна се Джон раздразнено. Не смееше да сподели със сестра си на какво се дължи според него необяснимата пукнатина на стената, защото се страхуваше, че ще му се изсмее.

— Не — отвърна Филипа. — Въпреки че от време на време със сигурност миришеш като такъв. — Тя отиде до огледалото и предпазливо прокара пръст по цепнатината. — Ако не знаех, че нищо такова не е имало, бих могла да се закълна, че е станало земетресение. Само дето последното по-значително земетресение в Ню Йорк е било от степен 5.1, през хиляда деветстотин осемдесет и трета.

— Явно знаеш доста по въпроса — каза Джон впечатлен.

— Преди няколко седмици гледах филм на тази тема по телевизията — отвърна тя и се намръщи. — Много е странно.

— Разбира се, че е странно — съгласи се Джон, но Филипа вече бе излязла от стаята.

В продължение на няколко минути той изобщо не се замисли за последните й думи, но скоро тя отново се появи, понесла един от старите броеве на „Ню Йорк Таймс“.

— Погледни тук! — извика тя и пхна вестника в ръцете му.

— Вчерашният вестник? Какво пише в него?

— Станало е земетресение в Египет.

— И какво общо има това с пукнатината на огледалото ми?

— Гледай внимателно — нареди Филипа и като си взе обратно вестника, го постави пред огледалото така, че поместената на първата страница снимка на пукнатината в стената на световноизвестния Египетски музей на антиките в Кайро, се оказа точно до пукнатината

на огледалото в стаята на Джон. Момчето усети как челюстта му увисва, защото нямаше съмнение, че двете зигзагообразни, очевидно предизвикани единствено от прищевките на съдбата пукнатини са напълно еднакви.

— Ау! — пое си дълбоко дъх Джон. — Това е направо супер!

Филипа отново се намръщи.

— Направил си го нарочно, за да ме накараш да си помисля, че откачам.

— Не съм! — отрече Джон. — Честна дума. Просто се събудих и то си беше там, кълна се.

— Тогава какво се е случило?

— Ще ти прозвучи глупаво, но сънувах, че имам наистина ужасен зъбобол, а най-странното е, че пукнатината започва от мястото, където бузата ми лежеше върху възглавницата.

Вместо да му се присмее, Филипа внимателно разгледа възглавницата.

— А защо аз не съм сънувала този сън? — удиви се тя. — Искам да кажа, нали обикновено сънуваме едни и същи сънища?

— И аз се чудех — призна Джон. — Вероятно защото аз се боя от зъболекаря повече, отколкото ти.

Филипа кимна, това беше вярно.

— Но заключението ти все пак не обяснява защо пукнатината на стената ти и тази на стената на музея в Кайро са напълно еднакви.

Няколко часа по-късно те все още говореха за пукнатината, докато изкачваха двадесет и четирите стълбища на Трето авеню, които щяха да ги отведат в кабинета на зъболекаря доктор Морис Лар.

Майка им, която бе взела асансьора, бе пристигнала горе преди тях и близнаците я завариха в чакалнята, увлечена в разговор с доктор Лар. Говореха си обаче не за зъби, а за тенис — игра, която и двамата много обичаха.

Докторът изглежда децата над очилата си и им намигна.

— Тя направо ме размаза — каза той. — Направи ме на нищо. Майка ви може да играе професионален тенис, казвам ви. Има жени, които си изкарват прехраната с тази игра, но могат само да мечтаят за сервиса на майка ви. И красива на всичко отгоре. Сигурно сте виждали безброй шампионки на тенис, които приличат не на жени, а на мъже. Но не и майка ви. Трябва да се гордеете с нея.

Близнаците кимнаха учтиво. И двамата отдавна бяха свикнали да чуват постоянни похвали колко е добра майка им в това или онова. Имунизирани към нещо толкова трудно за определяне като „чар“, от време на време близнаците си мислеха, че майка им притежава някаква особена, дори мистериозна власт над хората, сякаш съдбата я бе благословила с дара „да е малко повече“ във всяко едно отношение, и всяко нещо у нея бе съвсем малко по-добро от нормалното. Фризьорите се възхищаваха на блестящата ѝ тъмна коса и казваха, че трябва да участва в реклами за шампоани; моделиерите възхваляваха съвършената ѝ фигура и твърдяха, че е трябвало да стане модел; козметиците не можеха да намерят думи, с които да изразят възторга си от гладката ѝ кадифена кожа, и смятаха, че трябва да създаде собствена козметична линия; писателите се възхищаваха на таланта ѝ да борава с думите и я съветваха да напише книга; гостите, присъствали на вечерите на Седемдесет и седма източна улица номер седем, превъзнасяха кулинарните ѝ умения и ѝ препоръчваха да отвори ресторант; хората, които работеха в благотворителни организации, благоговееха пред способността ѝ да убеждава хората да предоставят пари за благородни каузи и намираха, че е трябвало да стане дипломат. Джон и Филипа не бяха ни най-малко изненадани от високото мнение на господин Лар относно играта на тенис на майка им.

— Престани, Мо — засмя се госпожа Гонт, — притесняваш ме.

Но близнаците знаеха, че в действителност няма нищо против. Ако майка им имаше слабост, тя бе, че обичаше ласкателствата — Лейла не можеше да се насити на комплименти по същия начин, по който лакомниците не могат да се наситят на шоколадова торта.

Доктор Лар погледна децата, усмихна се приятелски и потри ръце.

— Добре, кой от вас двамата иска да седне пръв на стола на чичо Мо?

— Джон — каза госпожа Гонт и с това въпросът приключи — тя бе свикнала останалите да ѝ се подчиняват по същия начин като, да речем, на съдията или полиция, тоест безпрекословно.

Джон се настани на стола, докато зъболекарят си слагаше чифт латексови ръкавици, от които ръцете му придобиха вид на потопени в купа сметана. Той застана до Джон, натисна един бутон на пода с украсената си с пискюли мокасина и столът, който до този момент

приличаше повече на кожен диван, се издигна нагоре и остави Джон с чувството, че левитира във въздуха, поддържан от някой маг.

— Отвори широко — каза господин Лар и включи една лампа, чиято топлина сгръ носа на Джон.

Момчето отвори уста.

— Съвсем мъничко по-широко, Джон, благодаря ти. — Въоръжен с огледало, което приличаше повече на малък стик за голф, и остро, но също толкова малко зъболекарско борче, господин Лар надникна в устата на Джон, като се наведе толкова близо, че момчето усети аромата на паста за зъби в дъха му и на афършейв „Аква ди Парма“ — същия, който употребяваше и бащата на Джон — който се излъчваше от гладката му загоряла кожа.

— Хммм... — проточи господин Лар с тон на човек, който произнася „хммм...“ по сто пъти на ден. И после: — О, мили боже. О, мили боже. Какво имаме тук?

Ръцете на Джон се затегнаха още по-здраво около страничните облегалки на стола.

— О, мили боже, какво е това? И то не един, а два? Гледай ти!

Господин Лар свали зъболекарските си очила и стерилната маска от лицето си и се обърна към госпожа Гонт:

— Лейла, би ли ми напомнила пак на колко години е Джон?

— На дванадесет, Мо.

— Така си и мислех, така си и мислех. — Той поклати глава и се ухили. — Никога не съм виждал такова нещо при момче на възрастта на Джон. Млади момко, ти имаш мъдреци — най-младият притежател на мъдреци, за когото съм чувал през живота си.

— Мъдреци? — Госпожа Гонт тежко се отпусна на мястото си и изстена. — Само това оставаше.

— Мъдреци ли? — попита Джон, като се изправи на стола и се подпря на лакти. Да имаш мъдреци не звучеше толкова страшно, колкото да имаш дупки, които трябва да бъдат запълнени. — Какво представляват мъдреците?

— Наричат се „мъдреци“, защото обикновено излизат, когато човек е много по-възрастен от теб. Нали разбираш, предполага се, че ако си по-възрастен, си и по-мъдър, макар че като гледаш как се държат някои възрастни, подобна мисъл изобщо не би ти минала през ума. Проблемът, Лейла — продължи зъболекарят, като се обърна вече

към майката на Джон, — е, че челюстта на момчето все още не е достатъчно широка, за да побере четири нови зъба. Да, Джон, точно така, също като в „Апокалипсис“. Имаш четири нови зъба, а когато челюстта ти все още не е достатъчно широка за всички тях, това ще причини проблеми на другите ти зъби. Тези мъдrecи ще принудят останалите да се свият и блестящата ти усмивка ще изглежда изкривена и зъбата, а ние не искаме да се случи такова нещо, нали така?

— Какво имате предвид, сър? — попита Джон, макар да подозираше, че вече знае отговора на този въпрос.

— Мъдrecите трябва да се махнат, Джон. Трябва да си запишеш час за изваждане, по-точно за четири изваждания. Ще трябва да те хоспитализираме. Ще ти сложим обща упойка и ти ще спиш, докато ти вадим мъдrecите.

— Какво? — Джон видимо пребледня.

— Хей, хей — каза благо господин Лар. — Няма за какво да се тревожиш, млади момко. Лично аз ще извърша процедурата. Няма да усетиш абсолютно нищо. Ще мине съвсем гладко, уверявам те. Лейла? Бих могъл да го запиша в програмата си за вдругиден. Тогава удобно ли е?

— Наистина ли трябва да ги вадим сега, Мо? — попита госпожа Гонт. — Не може ли да го отложим малко? Искam да кажа, сега е много неудобно.

— Челюстта на Джон е съвсем млада — отвърна господин Лар, — затова препоръчвам процедурата да се извърши колкото се може по-скоро. Дори да оставим настрана козметичния аспект, тези мъдrecи може да засегнат развитието на другите му зъби, а това означава риск от абсцеси и инфекция.

— Разбирам, Мо — въздъхна госпожа Гонт. — Както кажеш. Щом трябва да ги извадим, значи трябва. Просто не бях подготвена да се случи толкова рано, нали разбираш.

— Кой може да е подготвен за нещо толкова преждевременно като това? Добре. Засега приключихме с теб, млади момко. Хайде сега да видя сестра ти Филипа. Фил, ела тук и си представи, че се готвиш да изпееш оперна ария.

Филипа се настани на стола и отвори широко уста, уверена, че господин Лар няма да намери там нищо интересно. Всъщност дори се

радваше на неговото професионално мнение, че тя има най-безинтересните зъби на света. Съвсем типично за Джон да се окаже най-младият притежател на мъдреци, какъвто си беше позъор, мислеше си Филипа, докато се опитваше да се отпусне и да си мисли за филма, на който щеше да настоява да отидат, след като прегледът свърши. Госпожа Гонт винаги водеше близнаците на кино след посещенията при зъболекаря.

— Ах! Не мога да повярвам! — възкликна господин Лар. — Е, човек никога не знае. Знам, че сте близнаци и така нататък, но чак пък толкова!

Госпожа Гонт отново изстена.

— Какво има, господин Лар? — попита Филипа, но тъй като пръстите на зъболекаря, както и инструментите му, бяха в устата ѝ, думите ѝ прозвучаха по-скоро като „Ко-им, осин-ар?“.

Господин Лар, който разбираше прекрасно този език, извади инструментите и пръстите си от устата на момичето и свали маската си, за да разкрие широката си усмивка.

— Ще ти кажа какво има, млада госпожице. Събитие в историята на стоматологията, това има. И на теб, точно както на близнака ти, са ти поникнали мъдреци.

— Чудесно, просто чудесно — измърмори госпожа Гонт с тон, от който Джон реши, че в действителност майка му съвсем не смята събитието за чак толкова чудесно.

— Ами тогава — каза Филипа и погледна тържествуващо Джон, — тъй като съм с десет минути по-малка от Джон, предполагам, че аз съм най-младият притежател на мъдреци, за когото сте чували през живота си, а не този пъпчивец. — Филипа винаги наричаше брат си „пъпчивец“, когато искаше да го подразни.

— Предполагам, че е така — съгласи се господин Лар и се ухили широко на госпожа Гонт. — Тези деца! Невероятни са.

— Да — съгласи се тя с немощен глас. — Невероятни.

— Не знам защо изобщо се изненадвам — продължи зъболекарят, като взе ръката на госпожа Гонт и я потупа лекичко. — Наистина не знам, при положение че имат такава изключителна майка.

Филипа усети как лицето ѝ се смръщи. Не беше честно: тя бе най-младият притежател на мъдреци, за когото доктор Лар бе чувал през живота си, а той се опитваше да припише заслугата за това на

майка й, сякаш мъдреците на Филипа не се различаваха от дарбата на Лейла да играе тенис или от съвършенството на кожата й.

— И така, какво означава това? — попита момичето.

— Неприятности — отвърна госпожа Гонт. — Това означава.

— Искам да кажа, ще трябва ли да извадите и моите мъдречи?

— Да, Филипа. Навярно ще е най-добре да извършим процедурата едновременно с тази на брат ти. Ще ви настаним на две съседни легла, за да не се чувствате самотни. — И като отправи поглед към госпожа Гонт, той поклати глава. — И няма да има каквито и да било неприятности, Лейла, повярвай ми.

Госпожа Гонт направи със слаб глас уговорката с господин Лар и после се върна заедно с децата в къщата на Седемдесет и седма улица.

— Предвид обстоятелствата — каза тя, — мисля, че ще е по-добре да отложим ходенето на кино. Трябва да съобщя новината на баща ви и да уредим някои неща във връзка с това.

— Звучиш така, сякаш се каниш да се обаждаш на погребална агенция — посочи Джон, надявайки се да се накара сестра си да се изнерви малко — отмъщение, задето го бе нарекла „пъпчивец“.

— Не ставай глупав, скъпи, доктор Лар е прав. Няма защо да се притесняваме.

Госпожа Гонт се усмихна едва-едва, сякаш се мъчеше да убеди самата себе си.

— Защо пък да не ви кажа — продължи тя след малко. — Не исках да го споменавам пред доктор Лар, защото беше толкова развълнуван. Но ранното поникване на мъдречи не е нещо необичайно в моето семейство. Всъщност самата аз бях само няколко години по-голяма от вас, когато ми извадиха моите, а я ме вижте сега. — Тя се усмихна, разкривайки блестящите си бели зъби, но усмивката й бе тъжна и притеснена. — Имам идеални зъби.

— Да, но болница? — изстена Джон.

— Погледни на нещата от друг ъгъл — отвърна майка му. — Това е нещо като ритуал на прехода, след който вече ще си възрастен. Нали затова човек пораства? Дори два пъти, във вашия случай. Имам предвид, нали сте близнаци — добави тя.

Госпожа Гонт въздъхна и извади цигара. Близнаците се намръщиха, понеже не одобряваха навика й да пуши. Без съмнение това бе най-небляскавото качество на Лейла Гонт, особено като се има

предвид, че живееха в Ню Йорк, където хората се възмущаваха повече от пушенето, отколкото от това да носиш пистолет.

— Трябва ли да пушиш? — потръпна Джон.

— Знаете ли какво ще ви предложи? — каза госпожа Гонт, без да обръща внимание на неодобрението на децата си. — Ако се държите смело — имам предвид да отидете в болницата и да оставите да ви извадят тези мъдреци, без да вдигате шум, можете да отидете на летен лагер. Как ви звучи това?

— Сериозно ли говориш?

— Разбира се, че говоря сериозно — отвърна госпожа Гонт. — Моля ви само да бъдете смели, и двамата. И освен това бих искала да задържа мъдреците ви.

— Майко? Наистина ли искаш да задържиш тези зъби? — възкликна Филипа. — И осемте? Ах, колко гадно! Можеш да ги вземеш, разбира се.

— Защо ги искаш? — поинтересува се Джон.

— Мислете си за тях като за сувенир, ако така ви харесва. Хрумна ми, че мога да ги обкова със злато и после да ги окача на една гривна.

— Супер! — каза Джон. — Като канибал. Мога да разбера защо го искаш.

— Ще прекарате страхотно — обеща госпожа Гонт. — Знам един чудесен лагер в Салем, Масачузетс, където и двамата ще можете да...

— Мамо! — възпротиви се Филипа. — Не искам да ходя в един и същ лагер с него.

— А аз със сигурност не искам да ходя в никакъв лагер в Масачузетс, ако и тя ще е там — добави Джон. — Искам да се науча как да оцелявам сред природата.

— Мога да ви уверя, че „Алембик Хауз“ е един от най-добрите лагери в цяла Северна Америка — отвърна госпожа Гонт. — Площта му е шестстотин акра и там има поля, потоци и гори, с брегова ивица от две мили. И двамата ще прекарате чудесно. Разбира се, ако не искате да отидете, можете да дойдете с мен и баща си в Лонг Айленд, както обикновено.

Джон хвърли поглед към Филипа и сви рамене. В края на краищата „Алембик Хауз“ звучеше по-добре, отколкото „никакъв лагер изобщо“; всичко друго бе за предпочитане пред перспективата за

поредното скучно лято, прекарано в Хамптънс. Отгатнала мисълта на брат си, Филипа кимна.

— Не, струва ми се, че „Алембик Хауз“ звучи добре — заяви тя гласно.

— Да, разбира се — добави Джон. — Кога можем да тръгнем?

— Вероятно ще изминат няколко дни, преди да се възстановите от операцията достатъчно, за да пътувате — отвърна госпожа Гонт. — Освен това трябва да убедя баща ви, защото знам, че с нетърпение очакваше да прекара известно време с вас това лято. Как ви се струва следващата седмица?

3.

ЖИВЕЕ СЕ САМО ДВА ПЪТИ

Сутринта в деня на операцията госпожа Гонт заведе Джон и Филипа в детската болница „У. С. Фийлдс Мемориал“ — красива сграда, която се намираше в Ню Йорк Грамърси Парк и пред входа ѝ имаше голяма бронзова статуя — дело на скулптора Антъни Гормли — на мъж с весела усмивка на лицето и медицинско шишенце в ръката. Операцията на близнаците беше насрочена за девет часа сутринта, което означаваше, че не им се полагаше закуска, и когато малко преди осем доктор Лар се отби в тяхната стая, за да ги запознае с анестезиолога доктор Муди, гладът и нервността на Джон го бяха направили — по време на краткото отсъствие на майка му, която бе отскочила до „Старбъкс“ на Юниън Скуеър, за да си вземе кафе — доста раздразнителен.

— Е — каза той на доктор Муди, — що за упойка възнамерявате да използвате върху мен и сестра ми?

Доктор Муди, висок мъж с уморено изражение, не бе свикнал да обсъжда избора си на анестезиологични средства с други хора, най-малкото пък с дванадесетгодишни хлапаци. Той се усмихна сковано и отговори:

— Е, щом питаш, ще използвам едно средство, наречено кетамин, което винаги дава много добри резултати.

Джон, който бе изчел всичко публикувано в интернет във връзка с анестезиологичните средства и сега смяташе, че знае по въпроса повече от когото и да било от връстниците си, се намръщи.

— Но това не е ли същото, което ветеринарите дават на животните, когато искат да ги упоят?

— Ах, тези съвременни деца — ухили се доктор Лар. — Невъзможно е да ги заблудиш, а?

— Никого за нищо не се опитвам да заблуждавам — отсеке доктор Муди, като се мъчеше да потисне раздразнението си. — Разтревожен ли си, че смятам да използвам кетамин, млади момко?

— Не, сър, ни най-малко — отвърна Джон с равен глас. — Всъщност, дори се надявах да бъде кетамин.

— Така ли? А защо?

— Казват, че кетаминът е най-подходящото средство за предизвикване на СБС у пациента или поне главните симптоми на СБС.

— СБС? Никога не съм чувал за него — призна анестезиологът през стиснати зъби.

— Състояние, близко до смъртта — обясни Джон с делови тон. — Сигурно знаете какво е — когато си на операционната маса и си почти мъртъв, и тогава тръгваш през един тъмен тунел, в края на който има светлина, и когато стигнеш до нея, виждаш ангел.

Лицето на доктор Муди потъмня от гняв. Доктор Лар забеляза това и реши да се опита да предотврати по-нататъшните словесни схватки.

— Джон, Джон — намеси се той бързо, — отпусни се. Всичко ще бъде наред. Няма да усетиш нищо. Доктор Муди е отличен анестезиолог. Най-добрият в Ню Йорк.

— О, разбира се — рече Джон, — изобщо не се съмнявам. Просто си мислех, че ще е супер да видя ангел, дори да е само халюцинация.

— В едно нещо можеш да си напълно сигурен — каза доктор Муди. — Нито един от пациентите ми при излизането си от упойка не е казвал, че е видял ангел.

— Защо ли ми е така лесно да го повярвам? — измърмори Джон.

Вратата се отвори и госпожа Гонт влезе в стаята с голяма чаша кафе от „Старбъкс“ в украсената си с изящен маникюр ръка.

— И като говорим за ангели — усмихна се доктор Лар, — ето я и нея.

Филипа изстена и отвратено изви очи настрани.

— Не може ли да започваме вече? — попита тя. — Вече пропуснах закуската и не ми се ще да пропускам и обяда.

По стените на коридора пред стаята им бе разлепена цяла колекция, създадена от другите деца, лежали в болницата: рисунки, постери и разкази за това как са се чувствали, когато са им правили операция. Но нито един от разказите и нито една от рисунките не можеше да подсказва на Филипа как точно се чувства човек, на когото

са правили операция. Тя трябваше да признае, че преживяването сигурно е било малко трудно за описване. В един миг държеше дланта на майка си и усещаше някакъв студ да пълзи нагоре по ръката ѝ, а в следващия — нищо, сякаш някой бе вкарал в главата ѝ скалпел, за да изреже всичките ѝ усещания.

Или почти всичките.

Разговорът между майка ѝ и доктор Муди бе оставил у Филипа убеждението, че в мига, в който упойката действа, тя ще спре да вижда и чува каквото и да било, но се случи нещо съвсем различно: веднага щом кетаминът започна да действа, момичето откри, че върви покрай река с безброй завои, която се извиваше покрай входа на почти безкрайно голяма пещера и стигаше до тъмно море, по чиито вълни не танцуваха нито един слънчев лъч. Това би я поуплашило, ако не беше фактът, че — и това бе най-странното в тази нереална сцена — Джон също беше там.

— Какво е това? — попита го Филипа. — Сън ли е, или пък едно от онези СБС-та, за които спомена по-рано?

Джон се огледа наоколо.

— Не знам. Но това тук със сигурност не ми прилича на тунел, няма никаква светлина и не мога да видя нито един ангел.

Те стигнаха до брега на безжизнения океан и тогава видяха, че във въздуха над него, на височина около петнадесет метра над вълните, има един великолепен павилион, построен в ориенталски стил, с минарета и капаци на прозорците. Слънцето се отразяваше в малките прозорчета с форма на диаманти, които покриваха куполовидните покриви.

Един поглед към лицето на сестра му бе достатъчен на Джон, за да разбере, че Филипа се чувства неудобно.

— Не се тревожи, сестричке — успокой я той. — Всичко ще бъде наред.

— Сигурно сънувам — каза Филипа.

Джон се намръщи.

— Защо казваш това?

— Защото се държиш добре с мен — обясни тя.

— Хей, не може и двамата да сънуваме едно и също нещо.

— Кой казва, че го правим? Аз просто сънувам сън, в който ти настояваш, че сънуваш същия сън като мен, това е всичко.

— Звучи съвсем разумно — съгласи се Джон. — Но защо си толкова сигурна, че ти сънуваш мен, а не аз теб?

— Не съм сигурна. Предполагам, че няма да знам с абсолютна сигурност, докато и двамата не се събудим от упойката.

След миг или два един от прозорците на купола се отвори и едър мъж с блестящи очи и коса, която се развяваше от вятъра, се надвесил навън и им помахал.

— Хей, Фил, помниш ли какво казах по-рано? Че искам да видя някой ангел? Това бяха само празни приказки. Ставащото сега тук си е направо страшно.

— И аз се страхувам.

Джон хвана ръката на сестра си и я стисна здраво, което накара Филипа да се почувства малко по-добре. После Джон я избути зад себе си, като че ли искаше да я заслони от... от каквото и да се случи. Понякога Филипа бе готова да се закълне, че Джон е най-добрият брат на света.

— Недейте просто да стоите там като лимони — подкани ги мъжът, надвесен през прозореца. — Елате тук горе.

— Как? — изкрещя Джон в отговор. — Няма стълба.

— Така ли? — Мъжът се наведе още повече и погледна към морето под себе си. — Прав си, напълно си прав. Изглежда, че павилионът сякаш се носи във въздуха, вместо да стои твърдо на брега до вълните. Моя грешка, но нищо, ей сега ще я поправам.

И постепенно, като огромен космически кораб, който се приземява на някоя неизследвана досега планета, великолепият павилион започна да се спуска надолу, докато накрая застана на брега.

— Е, вече сме тук! — извика им мъжът. — Сега побързайте. Нямаме много време.

Все още хванати за ръце, близнаците влязоха в сградата, където имаше толкова много огледала, че всяка стая приличаше на пещера от лед. Неизвестно откъде до ушите им долетя женски глас, пееше под звуците на музикален инструмент, който нито Джон, нито Филипа можаха да разпознаят.

— Може би той все пак е ангел — предположи уплашената Филипа. — Това е халюцинация, нали така?

— Ако не е, значи си в голяма беда.

— Аз ли?

— Нали каза, че това е твоят сън, а не моят. Не си ли спомняш?

И двамата чуха да отекват стъпки в стаята пред тях и миг по-късно го видяха — висок и мургав, в червен костюм и червена риза, с широка усмивка на устните.

— Е, какво, не ме ли познахте? — попита високо мъжът. Гласът му беше бумтящ и отекна в обзаведената в червено и златно стая като барабан.

— Не мисля, че ангелите се обличат в червено — промърмори Филипа.

— Искаш да кажеш... нали не мислиш, че това е... дяволът? — възкликна Джон и мъжът се задави.

— Дяволът, така ли каза? Откъде ти хрумна подобна мисъл? Аз съм вашият вуйчо Нимрод, разбира се. От Лондон. — Той млъкна за миг, сякаш очакваше и двамата незабавно да го познаят. — Срещали сме се веднъж, при раждането ви — продължи той след малко.

— Сигурно ще ни простиш, че не си го спомняме — рече Джон.

— Наистина ли? — Гласът на вуйчо Нимрод прозвуча изненадано.

— Но сме чували за теб — незабавно добави Филипа. — Работата е там, че малко се стреснахме, когато те видяхме тук, в съня си. Докато ни правят операция.

— Да, извинявам се, задето се възползвах от състоянието ви — каза Нимрод. — Но се боя, че няма какво да се направи. — Вуйчо Нимрод подканващо разтвори ръце. — Е, няма ли да получа прегръдка или целувка?

И тъй като това беше сън и все пак ставаше въпрос за вуйчо им, когото бегло си спомниха от снимката на бюрото в кабинета на майка им, близнаците смело се усмихнаха и учтиво прегърнаха Нимрод.

— Какво е това място? — попита Филипа смръщено.

— Не ти ли харесва? Това е Кралският павилион в Брайтън — обясни Нимрод. — На южното крайбрежие на Англия. Мислех, че ще е добре да го вмъкна в съня ви, нали разбирате. Човекът от Порлок^[1]?

Близнаците го изгледаха с празен поглед.

— Колридж? „В Ксанаду хан Кублай издаде заповед за построяването на прекрасен палат“? Нищо ли не ви говори? Добре, няма значение. Очевидно това не влиза в програмата на училищата в Щатите.

— Коя е жената, която пее?

— Девицата от Абисиния, под акомпанимента на цимбал — отвърна Нимрод и смутено поклати глава. — Пакетна сделка. Както и да е, не ѝ обръщайте внимание, защото, както вече ви казах, не разполагаме с много време, като се има предвид качеството на съвременните упойки. — Той посочи към елегантната мека мебел, която изглеждаше старинна и бе подредена около една маса за карти. — Нека седнем, за да поговорим.

Всички седнаха и Нимрод извади голяма дървена чаша, в която пусна пет зара.

— Можем да играем, докато говорим — заяви той приветливо.

— На какво да играем? — попита Джон.

— На камъчета — смигна му Нимрод. — На зарове, момко, на зарове. Ще хвърляме зарове, докато съзаклятничим, както са правили римляните. Аз ще съм пръв. — Нимрод хвърли заровете, направи недоволна физиономия и побърза да ги вземе, преди Джон и Филипа да видят колко е хвърлил.

— И за какво ще съзаклятничим? — полюбопитства Джон.

— Да видим — промърмори Нимрод, като хвърли поглед към златния си часовник. — За каквото пожелаете. — Той пусна заровете в чашата и я подаде на Джон. — Ти си наред.

— Искан ми се да знаех какви са правилата — въздъхна Джон.

— В тази игра има само едно-единствено правило — каза Нимрод, докато Джон хвърляше заровете: три шестици. — Най-важното правило във всяка игра. И това е да имаш късмет. А ти очевидно имаш, момчето ми.

Филипа взе заровете.

— Каквото и да може той — заяви тя, като хвърли заровете в чашата и после ги изсипа върху зеленото сукно на масата, — и аз го мога, и то по-добре. — След миг изписка радостно, защото бе хвърлила четири шестици.

— Отлично — поздрави я Нимрод и взе заровете. — А сега да видим как ще се справите двамата заедно. — Той подаде чашата на Джон и постави ръката на Филипа върху тази на брат ѝ. — Давайте. Нямам на разположение цял ден.

Близнаците се спогледаха, свиха рамене и хвърлиха... пет шестици.

— Точно както си мислех — зарадва се вуйчо Нимрод.

— Как ти се стори това? — попита Джон тържествуващо.

— Имате повече късмет, когато сте заедно, отколкото двамата поотделно. Това е хубаво. Може да ни бъде от полза.

— Как така? — удиви се Джон.

— Чакай — намеси се Филипа, — дай ми да видя тези зарове.

— Не са подправени — рече Нимрод.

— Не съществува такова нещо като „късмет“ — каза пренебрежително Филипа. — Татко поне така казва.

— О, миличка, не говори подобни неща — сгълча я вуйчо Нимрод. — Шансовете някой да хвърли пет шестици са шест на минус пета степен, или по-точно казано, 0,0001286. По моите изчисления повечето хора би трябвало да хвърлят заровете 3888 пъти, за да имат поне петдесет процента шанс да хвърлят пет шестици. Кое е просто един приятен математически начин да кажа, че вие сте невероятно късметлийска двойка млади човечета.

— Така ли, не бях забелязал — подметна Джон.

— О, може би все още не си. Но ще забележиш. Ще забележиш. Ще трябва да ви научим да играете на тесерае.

— На какво?

— Това е игра, която се играе със седем осмостенни зара. Била е измислена преди хиляди години с цел да се надхитри късметът. Ако искате, мога да ви кажа какви са правилата.

— Не мога да разбера смисъла на всичко това — настоя Филипа.

— Наистина не мога, ако това е сън.

— Смисъл няма. Аборигените в Австралия например разбират, че сънищата са също толкова важни, колкото и истинският живот. В много от случаите важните неща се случват именно в сънищата.

— Да, и само виж какво се е случило с аборигените — възрази Джон.

— Наистина ще ми е интересно да разбера коя друга култура е устояла на всички превратности толкова дълго, колкото тази на аборигените — изтъкна Нимрод. — Всичко, което имат днес, се е предавало от поколение на поколение в продължение на осемдесет хиляди години. За теб, от друга страна, съм готов да се обзаложа, че не можеш да си спомниш какво си получил за Коледа преди две години.

— Вуйчо Нимрод кимна отсечено, сякаш слагаше край на дискусията,

усмихна се, прибра заровете в джоба си и отново си погледна часовника. — Както и да е, сега, след като установихме, че сте късметлии, трябва да поговорим за бъдещето ви. Слушайте ме много внимателно. Случи се така, че имам нужда от вашата помощ. Сега ще ви кажа какво искам да направите. Когато се възстановите след операцията, в никакъв случай не бива да споменавате на майка си, че сте ме видели. Отношенията ми с нея станаха доста обтегнати след вашето раждане, по причини, които няма да обсъждаме в този момент, но ви обещавам, че ще ви разкажа всичко, когато дойдете в Лондон.

— В Лондон ли? Кога ще отидем в Лондон?

— Веднага щом пожелаете. Вие искате да дойдете в Лондон, нали така?

— Разбира се — заявиха в един глас близнаците.

— Тогава единственото, което трябва да направите, е да кажете много учтиво на родителите си, че бихте желали да ми дойдете на гости. В Лондон. Сами. Точно това се опитвам да ви кажа. — За пореден път Нимрод си погледна часовника. — О, боже, нямаме време. Всеки момент ще се събудите.

Джон избухна в смях.

— Не говориш сериозно, нали? Те никога няма да се съгласят. Никога.

— Напротив — възрази вуйчо Нимрод, — аз пък мисля, че тази идея ще им допадне. Освен ако наистина не искате да отидете на онзи летен лагер в Салем, въпреки че той в действителност е нещо като училище.

— Училище? — повтори Джон възмутен.

— Да — потвърди Нимрод, — лятно училище за надарени деца.

— Лятно училище. — Джон повтори думите с тон, близък до отвращение.

— В такъв случай бих ви посъветвал да предпочетете Лондон. Просто запомнете, че не бива да споменавате, че съм ви го предложил аз. Това наистина е много важно. Аз и майка ви имаме различни мнения по много въпроси.

— Например? — попита Джон.

— Например как е най-добре двама млади хора да прекарат лятната си ваканция. От едната страна е забавното и интересно

прекарване, което ви предлагам аз, а от другата — изцяло скучното и безинтересно прекарване в Салем, за което настоява майка ви.

— Изобщо няма място за сравнение — рече Филипа и Джон кимна в знак на съгласие.

Нимрод се надигна от мястото си.

— Добре тогава. Засега приключихме. Вече започвате да се събуждате.

— Почакай един момент — помоли Джон.

— Приключихме — каза вуйчо Нимрод.

— А ако кажат „не“? — попита момчето.

— Приключихме — оповести доктор Лар.

Джон замаяно се надигна в болничното си легло и инстинктивно посегна да пипне челюстта си с ръка, предпазливо опипвайки с език новите дупки на венците си.

— Устата ще ви боли малко през следващите няколко дни — обясни анестезиологът доктор Муди. — Но това е очакван страничен ефект. Сега ще ви дам нещо за болката. — Той се усмихна и излезе от операционната.

— Отиде ли си? — попита Филипа, надигна се и седна в собственото си легло.

— Да, отиде си — потвърди доктор Лар, който си помисли, че въпросът на момичето е отправен към него. — Искате ли да видите мъдреците си? — попита той. — Ето ги тук. — И й подаде стоманен съд с форма на бъбрек, в който лежаха четири малки зъба, изцапани с кръв.

Филипа си помисли, че приличат на фигури от игра на шах, която е завършила катастрофално.

— Ах! — изписка тя. — Махнете ги.

— Видя ли го? — обърна се Джон към близначката си. — Нимрод?

— Да, а ти видя ли го?

— Ето ги тук — посочи доктор Лар, който все още си мислеше — не съвсем безпричинно — че близнаците говорят за извадените си зъби, и връчи на Джон съдинката, в която лежаха собствените му мъдреци. — Погледни, Джон.

Момчето хвърли поглед към металното легенче и почувства лек пристъп на гадене. Зъбите му приличаха на онова твърдо вещество,

което някой африкански ловец на слонова кост би извадил от устата на едно малко, но рядко срещано слонче. Докато си мислеше за това, Джон осъзна и нещо друго: че списъкът на професиите, от които щеше да се пази на всяка цена, току-що се е удължил: в него освен инвестиционното банкерство и експерт-счетоводителството, вече влизаше и зъболекарската практика.

— Да — каза той в отговор на въпроса на Филипа, — видях го.

— И така? — попита тя. — Дали не е било само въздействието на кетамина? Дали не сме сънували? И сънят ни да е бил еднакъв, защото сме близнаци?

— Може би.

— Така или иначе, мисля, че не трябва да споменаваме за това пред мама и татко, поне за известно време.

[1] Нежелан посетител на английския поет Самюъл Тейлър Колридж (1772–1834), който го прекъснал, докато Колридж пишел поемата „Кублай хан“ (дълга само 54 реда и останала недовършена). Изразът „човекът от Порлок“ се е превърнал в литературна алюзия за нежелан натрапник. — Б.пр. ↑

4.

ПРОМЕНИ

Вечерта същия ден, когато ги изписаха от болницата — по това време и двамата близнаци изглеждаха така, сякаш бяха натъпкали устата си с храна, която издуваше бузите им, и приличаха на два огромни лакоми хамстера — те бяха на стълбите, когато дочуха родителите си да разговарят.

— Добре — каза баща им, — и двамата изглеждат съвсем нормално, не мислиш ли? Искам да кажа, засега не се е случило нищо необичайно.

— Така ли мислиш наистина?

— Да. Не че щях да забележа, дори и да се беше случило. — Господин Гонт направи кратка пауза. — Какво? Какво? Кажете ми. Случило ли се е нещо?

— Нищо, скъпи. Е, поне не кой знае какво. Просто, освен ако много не греша, Джон вече е започнал да се променя. — Госпожа Гонт въздъхна. — Нищичко ли не си забелязал? Откакто се върна от болницата, пъпките му са изчезнали.

Филипа се вгледа отблизо в лицето на брат си.

— Хей, пъпчивко, знаеш ли какво? Мама е права. Изчезнали са. На лицето ти не е останала нито една.

Джон се устреми нагоре по стълбите към стаята на майка си, където имаше огледало в цял ръст, поставено срещу огромния дрешник. През по-голямата част от последната година лицето му бе обсипано с пъпки — големи яркочервени подутини, които понякога достигаха чудовищни размери.

— Човек би си помислил, че досега все някой би се сетил да спомене нещо — промърмори Джон. Изучавайки внимателно отражението си в огледалото, той опъна кожата на една страна, после на друга, но колкото и старателно да се взираше, не можа да намери дори една-единствена пъпка или черна точка по съвсем гладката си сега кожа. Обикновено той избягваше да се гледа в огледалото, за да не

се депресираща от пъпките си, но сега не можеше да се сети дори за една причина останалите членове на семейството му да не са забелязали това очевидно чудо и — поне майка му — да не са се притеснили поне малко от това внезапно изчистване на лицето му.

Филипа се появи в рамката на вратата и изглежда усети, че брат ѝ е ядосан на цялото семейство.

— Кълна се — заяви тя, — че когато се върнахме от болницата, лицето ти все още приличаше на лунен пейзаж.

— Невероятно — промърмори Джон. — Лекарите май се оказаха прави все пак — пъпките сами си изчезнаха.

— Аха — поклати глава Филипа, която не споделяше възродената вяра на брат си в способностите на медицинската наука. — Сигурно. Ако искаш да си мислиш така, моля, заповядай.

— Какво искаш да кажеш?

— Не смяташ ли, че тук става нещо много странно?

— Може би — съгласи се Джон. Мисълта му все още бе обсебена от внезапната промяна на собственото му лице и той не обърна особено внимание какво говори сестра му. — Не знам. — Като изсумтя високо и неодобрително, той въздъхна и продължи: — Можеш да ми вярваш, че ако на теб ти се бе случило нещо такова, Фил, сега щеше да се чувстваш страшно добре.

— И така, за какво смяташ, че си говореха току-що?

— Не знам. Навярно за пубертета. Чувал съм, че доста родители се вживяват по този въпрос. Хормоните на децата започват да бушуват и родителите им започват да ги карат да ходят на психиатър. Майката и бащата на Феликс Грейбъл го пратиха на дерматолог, когато започнаха да му растат мустаци.

— Родителите на Феликс Грейбъл са по-шантави и от него — заяви пренебрежително Филипа. — Но ако искаш да видиш нещо шантаво, ела с мен. Ще ти покажа нещо наистина щуро.

Филипа и Джон се изкачиха на горния етаж, където се намираше стаята ѝ — място, което той не посещаваше често, защото се отвращаваше от слабостта на сестра си към плюшени играчки, пухкави животинчета и снимки на момчешки групи с вид на момичета. До стената зад вратата бе поставено табло за измерване на ръста с изображения на най-ниските знаменитости в Холивуд („Вижте с колко сте по-високи от любимите си филмови звезди“ — гласеше надписът).

Филипа посочи към последното вписване, отбелязано в деня преди изваждането на мъдреците ѝ.

— Онзи ден бях висока точно един метър и петдесет сантиметра — поясни тя и връчи на Джон сантиметър и молив. — А я виж сега. — Филипа изрита обувките си и застана между Том Круз и Робърт де Ниро.

Джон постави горния край на сантиметъра точно над главата на сестра си, а после отбеляза височината ѝ с молива.

— Съвсем сигурна съм, че съм станала по-висока — каза Филипа.

— Добре, Фил — рече Джон. — Готово.

Момичето отстъпи от таблото и нададе изумено възклицание в мига, в който и брат ѝ стори същото. Нямаше никакво съмнение: през тези няколко дни Филипа бе станала значително по-висока.

— Два сантиметра и половина? — възкликна Джон изумен. — Трябва да е станала някаква грешка. Сигурно не си се премерила добре последния път.

— Напротив — възрази Филипа, — измери ме госпожа Тръмп.

Родителите им бяха наели жената като готвачка и икономка в къщата.

— Тогава тя навярно е сбъркала. Никой не може да порасне с два сантиметра и половина за по-малко от четиридесет и осем часа.

— Добре де, ти кога се мери за последен път?

— Миналата седмица. Измери ме татко и ми обеща, че щом стана метър и шейсет и пет, ще ми купят нови ски. Не може да е сгрешил при измерването, защото е винаги много точен.

— Тогава дай да видим.

Те отидоха в стаята на Джон и той застана с гръб към собственото си табло с образа на Джеймс Бонд („Вижте колко сте висок в сравнение с 007“ — гласеше надписът) между Шон Конъри и Пиърс Броснан, и зачака Филипа да го измери със сантиметъра.

— Няма грешка — изтъкна тя, — ти също си станал по-висок. Дай да видим — да, с три цяло и седемдесет и пет сантиметра.

— Така ли? Ау, вярно е. Направо супер!

— Точно както ти казах — продължи Филипа. — Тук става нещо наистина много странно. Първо ни поникват мъдречи по-рано от очакваното; после, докато ни оперират, за да извадят въпросните зъби,

сънуваме един и същ сън, в който се появява вуйчо ни, но това не е всичко, защото накрая и двамата порастваме значително буквално за една нощ.

— Не забравяй пъпките ми.

— Не забравям пъпките ти.

— А освен това пукнатината на стената на стаята ми. И че изглежда точно като пукнатината на стената на онзи египетски музей.

Филипа не отговори веднага, но след миг добави:

— Искаш ли да знаеш какво още е странно? На мен ли така ми се струва, или климатикът наистина охлажда въздуха прекалено много?

— Още от мига, в който се върнахме от болницата — потвърди Джон и сви рамене. — Госпожа Тръмп. Сигурно тя го е включила. Когато почиства с прахосмукачката, ѝ става много горещо.

— Хайде да я намерим и да я попитаме.

Близнаците хукнаха надолу по петте стълбища, които водеха до кухнята, разположена в сутерена. Завариха госпожа Тръмп да изпразва съдомиялната машина. Колкото и невероятно да звучеше, преди цяла вечност госпожа Тръмп била избрана за кралица на красотата; децата бяха виждали снимките и изрезките от вестници, които го доказваха. Времето обаче не се бе оказало милостиво към госпожа Тръмп и сега тя бе обикновена жена с тъжно лице, липсващ преден зъб на горната челюст и две дъщери, които живееха в Европа и с които тя никога не се виждаше.

— Госпожо Тръмп? — обърна се към нея Филипа. — Вие ли сте включили климатика?

— Не, не съм. Защо да го включвам? Обичам да ми е горещо, когато работя. Някои хора дават луди пари, за да ходят във фитнес клуб, да седят в сауната и да се потят, но аз? Аз съм късметлийка, защото мога да идвам тук и да правя същото, при това безплатно. — Госпожа Тръмп се разсмя на собствената си шегичка, затръшна вратата на чекмеджето с приборите за маса, наведе се над кухненския плот и се усмихна, като прикри с ръка устата си, за да не могат децата да видят липсващия ѝ зъб, който те винаги забелязваха.

— Откакто се върнахме от болницата, ни е малко студено — обясни Джон.

Госпожа Тръмп постави хладната си ръка на челото му.

— Струва ми се, че нямаш температура — каза тя. — Но вероятно си настинал.

— Не, наистина — настоя Джон. — Чувстваме се много добре. Просто ни беше малко студено, това е всичко.

— Студено, казва той — изхихика госпожа Тръмп. — Температурата навън е тридесет и два градуса, а влажността на въздуха е седемдесет и пет процента. — Тя поклати глава. — Мога да кажа само: недейте обвинява мен, обвинявайте майка си. Вярно ли е това, което чувам за вас двамата?

Филипа настръхна и измери госпожа Тръмп с подозрителен поглед.

— А какво сте чули?

— Такива късметлии сте вие — продължи госпожа Тръмп. — Когато аз бях дете, никога не ходех на летен лагер. Никога никъде не ходех.

— А къде бихте искали да отидете, госпожо Тръмп? — попита Филипа и с този въпрос успя да поразведри госпожа Тръмп, която пак се отпусна. — Ако можехте да отидете някъде, искам да кажа.

— Ако имах достатъчно пари ли? Щях да отида в Рим да видя дъщерите си. И двете се омъжиха за италианци.

— Много ли е скъпо пътуването до Рим? — поинтересува се Джон.

— За човек като мен е доста скъпо, позволи ми да изтъкна. Но може би ще отида един ден, ако спечеля от лотарията.

— Все някой трябва да спечели — каза Филипа, която обичаше госпожа Тръмп и изпитваше жал към нея. — Тогава защо да не сте вие?

— Може би един ден това ще стане. — Госпожа Тръмп вдигна очи и една ръка към небето. — Пожелавам си го.

Филипа изстена и внезапно се свлече на един от кухненските столове.

— Добре ли си, миличка? — попита госпожа Тръмп.

Филипа кимна.

— Добре съм. За един миг се почувствах някак особено, това е всичко. Сякаш всичката ми енергия се стопи. — Тя поклати глава.

Госпожа Тръмп й наля чаша вода, която момичето изпи, преди да си спомни колко ненавижда вкуса на нюйоркската вода.

Една-две минути по-късно Филипа вече се чувстваше по-добре. Въздъхна и се усмихна.

— Странна работа. Сега съм съвсем добре.

— Точно както ви казвах. Не бива да сте на крак и да тичате напред-назад толкова скоро след операцията. И двамата трябваше да сте в леглото. Искаш ли още малко вода?

— Ах! Не, благодаря — каза Филипа и погледът ѝ падна върху отворената чанта на госпожа Тръмп, която лежеше на работния плот, и по-точно върху пакета цигари, който се виждаше най-отгоре. — Но... знаете ли кое е най-странното? Наистина не мога да го обясня, но изведнъж започнах да изпитвам огромното желание да... — Филипа се поколеба и не довърши изречението, сякаш продължението бе прекалено ужасно, за да го изрече. Какъвто всъщност си беше случаят. Бе ужасена от самата себе си.

Госпожа Тръмп се изкикоти пронизително, а после срамежливо прикри с ръка устата си и по-точно дупката на мястото на липсващия зъб. Предполагаше какво е искала да каже Филипа.

— От време на време вие, деца, приказвате страхотни смехории — обяви тя на глас.

— Не мога да го обясня — продължи Филипа. — Искам да кажа, аз ненавиждам самата мисъл за съществуването на цигарите. Смятам, че наистина са много вредни за здравето на човека, и ми се иска майка ми да престане да пуши. Сега обаче не мога да спра да мисля за тях, нито да устоя на това внезапно желание да запаля една. Моля ви, госпожо Тръмп. Може ли да запаля една от вашите?

Госпожа Тръмп погледна Джон.

— Тя шегува ли се, или говори сериозно?

Джон сви рамене, без да отговори, но с безмълвната надежда, че госпожа Тръмп ще се съгласи, защото, колкото и странно да беше, той изпитваше същото странно желание, което описваше близначката му. Мисълта за цигара и най-вече за миризмата, която се излъчваше от нея, и за малкото топло сияние на върха ѝ изглеждаше невероятно привлекателна и не предизвикваше у него нито капка от отвращението, което обикновено го връхлиташе всеки път, когато видеше някой да пуши. Сега изпитваше нужда да изпуши една и да вдъхне миризмата ѝ, сякаш самото му тяло си мислеше, че несъмненото безумие, което представляваше запалването на цигара, може да му осигури някаква

топлина и да прогони ледените тръпки, които все още го пронизваха целия.

— Моля ви, госпожо Тръмп — продължаваше да настоява Филипа. — Много ви моля, само една, увита с розова панделка.

— Да ме уволнят ли искаш? — засмя се нервно госпожа Тръмп. — Мили боже, не съм и чувала за подобно нещо. Ти през целия си живот пушила ли си? Изобщо някога?

— Не — отвърна Филипа. — Просто идеята изведнъж ми се стори добра.

— И на мен — призна Джон. — И представа си нямам защо.

— Това е, защото сте близнаци — заяви госпожа Тръмп.

Джон кимна.

— Ако трябва да сме честни — каза той, — двамата с Фил просто се шегувахме. — Той отправи към сестра си многозначителен поглед с надеждата тя да го разбере. — Така че можете чисто и просто да излезете в градината и да изпуснете една както обикновено. Ние си мислехме, че ако кажем, че искаме да запалим, може да се стреснете толкова много, та самата вие да ги спрете. Нали така, Фил?

— Да — отговори тя, започнала да разбира какво цели брат й с това. По някаква неизвестна причина бе започнала да си припомня как Уинстън — кучето, доскоро известно като Нийл — идваше при баща им винаги когато господин Гонт си запалеше цигара, и започваше да души въздуха. — Просто глупава шегга. Давайте, запалете спокойно, ние не бихме искали да ви развалим удоволствието.

Госпожа Тръмп кимна. Когато близнаците бяха влезли в кухнята, тя тъкмо се канеше да отиде в градината и да изпусне цигарата, за която си бе мечтала часове наред. Взе пакета „Салем“ и излезе навън.

Уговаряйки плана си на действие почти телепатично, близнаците я последваха, седнаха до нея на два градински стола и напрегнато загледаха как запалва цигарата и изпуска облак от синкав дим.

— Лагерът, където мама иска да отидем, се намира там — рече Филипа. — В Салем.

Госпожа Тръмп изглеждаше изненадана.

— Необичайно място за летен лагер — учуди се тя. — Като имам предвид историята на местността и така нататък.

— Точно това си мислехме и ние — потвърди Джон. — В училище играхме пиесата на Артър Милър „Лов на вещици“. — И...

— той вдъхна напоения с тютюнев дим въздух. — И освен това сте права: това не е място, където човек би очаквал да има летен лагер.

— Наистина не — кимна госпожа Тръмп. — Въпреки това обаче предполагам, че ще изкарате хубаво там.

— Да — рече Филипа и пое дима от цигарата на госпожа Тръмп дълбоко през потръпващите си ноздри. — Но ние си мислехме, че предпочитаме да отидем в Европа.

Малко по малко госпожа Тръмп осъзна, че погледите им са впити в нея по същия начин, по който котките наблюдават човек, който яде парче риба.

— Вечерта е прекрасна — подметна Джон невинно, докато сестра му шумно вдишваше дима.

— Да, нали? — заговори Филипа на свой ред, докато брат ѝ правеше същото.

Госпожа Тръмп се намръщи.

— Ти да не би?... — Тя рязко се изправи, захвърли цигарата върху плочника и я угаси с обувката си. — Честна дума — продължи, докато вървеше обратно към кухнята, — никога не съм виждала подобно нещо. Трябва да кажа на майка ви, да, трябва. Имате късмет обаче, че не съм от хората, които обичат да клюкарстват, дори за две хлапета, които заслужават хубав бой.

Доста засрамени, близнаците останаха в градината, вдигнаха лица нагоре и се загледаха в оранжевото небе.

— Толкова ли беше очевидно какво правим? — попита Джон.

— Ами сигурно, иначе тя нямаше да забележи.

— Докато бяхме в кухнята, ти изведнъж седна на стола и изстена, какво ти стана всъщност?

— Не знам, Джон. — Филипа замълча за момент, опитваше се да намери думите, с които да обясни на брат си. — Сякаш нещо изведнъж започна да тиктака в мозъка ми, нещо, което съм забравила много отдавна. Изведнъж си помислих колко ще е хубаво, ако госпожа Тръмп спечели от лотарията, защото тогава ще има достатъчно пари, за да отиде да посети дъщерите си. Но веднага щом си го помислих, внезапно се почувствах съвсем изтощена, сякаш съм участвала в марафон. — Тя сви рамене. — Продължи не повече от един миг — дори ми се стори, че ще припадна.

— А сега?

— Сега се чувствам съвсем добре.

— Хормони — определи Джон.

— Как така?

— Сетих се за нещо, което ти спомена по-рано, и смятам, че те може да са причината за всичко, което ни се случва.

— Може би. Не знам. — Филипа се изправи и обви ръце около тялото си. — Хайде, дай да влезем вътре. Студено ми е.

Когато близнаците се върнаха в къщата, родителите им все още разговаряха в гостната, така че те седнаха на стълбището, както бяха направили по-рано, с намерението отново да подслушат разговора.

Подслушването от стълбището е метод, до който повечето деца прибегват, когато искат да разберат истината за наистина важните неща, които дават отражение върху живота им. На Джон и Филипа не им трябваше много време, за да разберат, че господин и госпожа Гонт придават по-голямо значение на мъдреците им, отколкото човек би очаквал, и същото важеше и за летния им лагер в Салем.

— Мили боже! Всичко беше съвсем нормално — сумтеше баща им, — а после изведнъж трябваше да се случи това.

— Ти знаеше, че този ден ще дойде рано или късно — заяви госпожа Гонт. — Направих всичко по силите си, за да превърна тази къща в колкото се може по-нормален дом. Направих големи лични жертви като жена. Отказах се от живота, който водех, преди да се срещнем.

Близнаците никога не бяха чували за предишен живот и всъщност никога не си бяха представяли, че майка им би могла да се занимава с нещо друго, освен да бъде тяхна майка.

— Знам, знам. Недей да мислиш, че не го оценявам, Лейла, скъпа.

— Но аз винаги, винаги съм била напълно откровена с теб, когато става дума за нашите деца, Едуард.

— Знам, знам, че е така, но работата е там, че не очаквах да се случи толкова скоро. Искам да кажа, за бога, Лейла, кой баща очаква на децата му да им поникнат мъдречи, преди дори да са влезли в пубертета? Аз бях на двадесет и четири, когато ми извадиха мъдреците. Двадесет и четири.

— Казвала съм ти. Процесът на съзряването в моето семейство протича по-различно.

— Сякаш не го знам — поклати глава господин Гонт. — Само се погледни, Лейла. Изглеждаш невероятно. А аз... не знам. При всички случаи по-възрастен. Сякаш съм ти баща, а не съпруг.

— По-възрастен и по-достолепен — направи му комплимент госпожа Гонт. — Харесвам тези качества у един мъж.

— О, престани с тия приказки. На мен ласкателствата не ми действат. Всяка сутрин виждам истината в огледалото си за бръснене. И така, какво ще стане оттук нататък?

— Децата ще отидат в „Алембик Хауз“ и ще прекарат лятото там, както вече сме си говорили. Преди да започнат да се случват разни неща.

— Господи, Лейла, казваш го така, сякаш може да е... — следващата дума бе произнесена толкова тихо, че близнаците не можаха да я чуят, като че ли господин Гонт не можеше да се застави да я изрече на висок глас... — да са вкъщи.

— Но не разбираш ли, Едуард? Точно така е. Те още не го знаят, но истината е, че се намират на прага на едно пробуждане. Затова съм толкова притеснена. Трябва или да ги изпратим при доктор Григс, или ти да се научиш да внимаваш за всяка своя дума. Както и всички останали.

— Лейла, кажи ми, че не говориш сериозно — рече господин Гонт умолително. — Та те са ми деца, за бога. Защо да внимавам за всяка своя дума пред тях?

— Защото не могат да се спрат. Само си представи, че някой от тях ти се ядоса. Какво ще стане тогава?

— Предложението ти звучи като драстична мярка — поде отново след кратко стъписване господин Гонт. — Имам предвид този лагер. „Алембик Хауз“. Мястото добро ли е? Какво представлява този Григс?

— Едуард, скъпи, наистина няма за какво да се тревожиш, уверявам те. За тяхно добро е. Смисълът да ги пратим в „Алембик“ е да могат да добият известна представа какво могат и какво не могат да правят. Уилям Григс има голям опит в тази област — много по-голям от мен. Нали искаш и двамата да водят щастлив и нормален живот?

— Разбира се, че искам, и ти го знаеш.

— Чух достатъчно — прошепна Джон. — Мисля, че е време да разберем малко повече за „Алембик Хауз“ и за този доктор Григс, не смяташ ли?

Филипа тръгна след брат си нагоре по стълбите към стаята му. Джон седна пред компютъра си и включи интернет търсачката. След по-малко от минута вече бе открил това, което търсеше.

— Доктор Уилям Григс, детски психиатър и педиатър. Специалист в преобразяването, промяната и цялостната социализация на надарените деца. Собственик и главен консултант в „Алембик Хауз“ в Салем, Масачузетс — клиника и лятно училище за млади свръхярки интелекти, деца чудо и невръстни гении. Какво е „гении“?

— Множественото число на „гений“ на латински, глупчо.

— Значи всичко е точно така, както каза вуйчо Нимрод в съня ни. Не е никакъв летен лагер, а лятно училище. За генове.

— Гении — поправи го Филипа и се намръщи. — Думата е „гении“. Ама и ти си един гений!

— Почакай един момент — каза Джон изведнъж. — Само един момент.

— Какво?

— Не виждаш ли какво доказва това? Ние нямаше откъде да знаем, че „Алембик Хауз“ не е истински летен лагер. Как тогава бихме могли да го сънуваме? — Джон поклати глава. — Не, това не беше никакъв сън.

Филипа кимна.

— Да, разбирам накъде биеш. Значи човекът, когото видяхме, наистина беше Нимрод.

— Това ми е достатъчно — заяви Джон. — Нека просто направим каквото ни предложи Нимрод. Да им кажем, че искаме да отидем в Лондон. Щом се окаже прав за училището в Салем, значи е логично да е прав и за това, че мама и татко ще се съгласят да ни пуснат в Лондон, ако ги помолим.

Филипа потръпна. Истината бе, че мисълта двамата да се отправят към Лондон съвсем сами, малко я плашеше, но тя не искаше Джон да разбере това.

— Може би трябва да преспим една нощ, преди да вземем решение — каза тя. — Да видим как ще ни изглеждат нещата утре сутрин.

Джон кимна.

— Добра идея. — Той нежно побутна Филипа към вратата на стаята си. — А междувременно аз възнамерявам да седя тук и да

размишлявам над възможността наистина да се окажа гений. Винаги съм искал да спечеля Нобелова награда в една или друга област.

5. КРЯСЪКЪТ

Следващият ден започна с висок крясък.

Джон се измъкна от леглото, отиде на пръсти в стаята на Филипа и я завари да търка очите си и да се прозява.

— Какво става? — попита Филипа. — Стори ми се, че чух крясък.

— И на мен така ми се стори — отвърна Джон, отиде в банята и се погледна в огледалото, за да се увери, че пъпките му не са използвали нощта, за да се завърнат, по-многобройни от всякога; но лицето му си бе все така гладко, без нито едно петънце. — Какво облекчение — промърмори. — Помислих си, че може да съм го сънувал.

— Кое? Крясъка ли?

— Не, че пъпките ми са изчезнали.

Близнаците слязоха по стълбите и видяха майка си и баща си да си шепнат в коридора.

— Може да е само съвпадение — каза господин Гонт.

— Знаеш ли каква е вероятността да се случи такова съвпадение? — попита госпожа Гонт. — Около едно на десет милиона. Не, не, това е само началото.

— Може би виждаш в случилото се прекалено много.

— Наистина ли? Не мисля така.

— Пък и как биха могли? Та те дори не знаят... — Господин Гонт замълча за миг. — Или знаят? Но може и да си права. Предполагам, че наистина изглежда подозрително да се случи толкова скоро след... — На това място господин Гонт видя децата и бързо преглътна останалата част от изречението. — Тъъ, добро утро, деца — поздрави той нервно.

— Чухме крясък — каза Филипа. — Какво се е случило?

Господин Гонт хвърли поглед към жена си и се усмихна едва-едва.

— Майка ви ще ви разкаже, нали така, скъпа? Аз трябва да тръгвам за работа. И бездруго съм закъснял. Сега, във, дръжте се добре, деца, и се постарайте да не се забърквате в бели.

— Какво означава това? — поиска да разбере Джон.

— Нищо — отвърна господин Гонт, като се престори на ни лук ял, ни лук мирисал. — Съвсем нищо. Това е само един израз. Като „внимавайте“. Или „приятен ден“. Не е нужно да се засягате. Нямах нищо лошо предвид.

— Поне на мен ми прозвуча като предупреждение — рече Джон. — Не мисля, че е честно да ни съветваш да не се забъркваме в бели. Сякаш го правим непрекъснато.

Още щом думите излязоха от устата му, Джон се уплаши, че е отишъл прекалено далеч, като си е позволил да говори на баща си по такъв начин.

Очакваше баща му да свали тъмните си очила и да го прониже с поглед, затова остана като гръмнат от това, което последва.

Защото господин Гонт се извини.

— Съжалявам, Джон. Съжалявам, Филипа. Да, напълно сте прави, беше глупаво от моя страна. Не бих могъл и да мечтая за повъзпитани деца от вас двамата. — Още докато говореше, той пхна ръка в задния си джоб, където държеше голямото си като сандвич портмоне, и извади от него две стодоларови банкноти. — Ето — протегна парите към Джон и Филипа, — по една за двама ви. Купете си нещо хубаво. За летния лагер.

— Едуард, няма нужда — спря го госпожа Гонт. — Ставаш параноичен.

Джон си помисли, че да си параноичен е много хубаво, щом всеки от тях получава по сто долара, и посегна да вземе парите от ръката на баща си, преди майка им да го убеди да си промени мнението, но изумен видя, че баща му се отдръпна в мига, в който ръцете им се докоснаха. Цялата радост, която бе изпитал от получаването на стодоларова банкнота, се стопи, когато осъзна, че баща му се страхува от него. Улавяйки погледа на сестра си, Джон разбра, че и Филипа го е забелязала; и докато майка им изпращаше господин Гонт до очакващата го лимузина, момчето хвана сестра си за ръката и изсъска в ухото ѝ:

— Видя ли това? Видя ли го? Как ни гледаше? Никога няма да имаме по-добра възможност.

— Възможност за какво?

— Да постъпим така, както ни посъветва Нимрод. Да им кажем, че искаме да отидем в Европа.

— Не знам.

— Искаш ли да прекараш цялото лято в някакво училище за млади генове?

— Гении — поправи го Филипа. — Множественото число е „гении“. Ако наистина беше гений, сигурно щеше да го запомниш. — След това кимна. — Добре. Хайде да го направим.

Близнаците последваха баща си по стълбите към колата му.

— След като си помислихме — поде Джон, — не искаме да ходим на онзи летен лагер. Проверихме го в интернет и се оказа, че това място в Салем прилича повече на училище, отколкото на лагер.

— И още по-важно, онзи Григс е психиатър — допълни Филипа, сякаш този факт влошаваше неимоверно нещата.

— Да. Като едното нищо ще ни постави на „Риталин“, преди да сме се усетили.

— О, Джон, това са пълни глупости — възрази госпожа Гонт. — Доктор Григс е чудесен човек, а „Алембик Хауз“ е много подходящо място за надарени деца — добави тя и погали Филипа по косата. — Там ще можете да се научите как да развиете най-доброто у себе си.

— Но аз не искам да бъда надарено дете — настоя Джон. — Искам да съм нормално дете.

— Щом лагерът не ви харесва, какво *искате*? — попита господин Гонт.

Джон погледна сестра си, пое си дълбоко дъх и обяви:

— Искаме да отидем в Европа.

— Точно така — подкрепи го Филипа. — Искаме да отидем да видим вуйчо си Нимрод, в Лондон.

— Сами — добави Джон. — Държим да отидем сами.

Господин Гонт се намръщи и поклати глава.

— Абсолютно...

Джон бе съвсем сигурен, че следващата дума ще бъде „не“; в последния момент обаче господин Гонт хвърли поглед към жена си;

близнаците видяха как майка им поклати глава, сякаш го съветваше да не им отказва.

Господин Гонт промени намерението си и вместо да каже „не“, се усмихна, а после, за изумление на двете деца, кимна.

— Абсолютно — повтори той. — Абсолютно. Щом и двамата го искате. Ако желаят да отидат в Лондон сами, тогава трябва да отидат, не си ли съгласна, Лейла?

— Разбира се — отвърна тя търпеливо, сякаш предложението на близнаците бе най-разумното нещо на света. — Не виждам защо не. Днес ще позвъня на Нимрод да му съобща за желанието ви да му отидете на гости и да попитам кога му е удобно.

— А аз ще накарам секретарката си да ви купи билети за самолета — добави господин Гонт. — Как ви звучи бизнескласа в „Бритиш Еървейз“?

Джон усети как челюстта му увисва. Досега двамата с Филипа бяха летели единствено в икономична класа.

— Бизнескласа? — възкликна той, изумен от тази перспектива.

— Добре, добре, първа класа — побърза да предложи господин Гонт. — Няма никакъв проблем.

Джон можеше да се обзаложи, че баща му нямаше да каже „не“ дори и ако бе обявил, че иска да се присъедини към някой пътуващ цирк.

— Бизнескласа звучи чудесно, татко — каза Филипа. — И благодаря.

— Аха, много ти благодаря, татко — усмихна се Джон.

Господин Гонт се усмихна любезно в отговор, затвори вратата на лимузината и като дишаше по-спокойно сега, когато вече не бе близо до децата си, нареди на шофьора да тръгва.

Близнаците изкачиха стълбите до входната врата, без да спират да махат на отдалечаващата се лимузина.

Майка им се усмихна учтиво.

— Откъде ви дойде наум тази идея? — попита тя. — Никога преди не сте споменавали Нимрод.

— Грешката не е наша — отговори Филипа. — Ти самата не говориш често за него. — И поклати с укор глава. — Не мога да те разбера. Той ти е брат.

— Някога двамата с него бяхме много близки, също като вас двамата. — Госпожа Гонт сви рамене. — Но после се отчуждихме, това е всичко.

Децата я последваха надолу към кухнята. Когато влязоха вътре, Филипа обви врата на майка си с ръце.

— Много мило от твоя страна да ни позволиш да отидем сами в Лондон.

Госпожа Гонт се усмихна смело, но близнаците разбраха, че по някаква причина е натъжена.

— Не бъди тъжна — помоли я Филипа.

— На всяка майка ѝ е малко мъчно, когато види, че децата ѝ са пораснали — призна госпожа Гонт. — Просто се случи по-рано, отколкото очаквах, това е всичко. Също като мъдреците ви. Вероятно защото сте близнаци. След няколко години ще поискате да отидете в колеж и ще напуснете дома. — Тя въздъхна. — Но такъв е животът.

В кухнята Уинстън и Елвис се дръпнаха настрана, когато Джон се опита да ги почеше по ушите за „добро утро“.

— Какво ви става, глупави песове такива? — попита той и се спусна да ги гони около масата с протегнатата напред ръка, за да им покаже, че няма лоши намерения.

Госпожа Гонт отправи леден поглед към двата ротвайлера.

— Първо Едуард, а сега и вие двамата — скастри ги тя. — Това наистина е прекалено. Уинстън? Елвис? Елате тук.

С видима неохота двете кучета пресякоха кухнята и застанаха пред госпожа Гонт. Тя изпъна показалеца си и го размаха многозначително пред огромните им муцуни.

— И двамата сте много глупави — заяви тя. — Няма абсолютно никаква причина да се страхувате от когото и да било в тази къща, най-малко от децата. Ако пак се държите не както трябва, ще ви оставя без храна и без телевизия през целия ден, ясно ли е?

Двете кучета излаяха дружно.

— Сега се извинете на Джон, задето се държахте толкова грубо.

С ниско наведени от срам глави, двете кучета се отправиха към Джон и облизаха ръцете му в знак на разкаяние.

— Всичко е наред, не ви се сърдя — увери ги той съвсем искрено; в действителност вниманието му бе насочено не към тях, а към нещо, което майка му бе споменала. Защо не се бе досетил сам?

Уинстън и Елвис наистина обичаха да гледат телевизия; това откритие придаваше ново измерение на тяхната способност да сменят каналите на телевизора.

— Къде е госпожа Тръмп? — попита Филипа.

Вместо както обикновено да приготвя закуската на децата, сега госпожа Тръмп я нямаше в кухнята.

— Отиде в градината да си поеме малко въздух — отговори госпожа Гонт.

— Госпожа Тръмп ли изкрещя преди малко? — поинтересува се Джон.

— Не знам за колко точно пари става въпрос, но изглежда, че е спечелила от нюйоркската лотария.

— Какво? — викна Филипа. — Това е прекрасно! Колко?

— Както вече ви казах, не съм съвсем сигурна. Боя се, че не разбирам много от тези неща. Според нея обаче са ѝ се паднали и шестте числа и смята, че може да е спечелила джакпота.

Джон зърна на кухненския плот таблоида, който госпожа Тръмп редовно следеше, взе го и видя, че е отворен на страницата с милионите числа и приблизителния размер на джакпота.

— Ау! — възкликна той. — Тук пише, че има победител, който е спечелил джакпота от тридесет и три милиона долара. — Джон огледа кухнята и видя чантата на госпожа Тръмп с оставения до нея лотариен билет. Взе го и го провери.

— Супер — прошепна той. — Наистина са ѝ се паднали всичките шест числа.

— Не е ли чудесно? — възхити се Филипа. — Сега госпожа Тръмп ще може да отиде в Рим и да посети дъщерите си.

— Тя това ли каза? Че иска да отиде в Рим? — изгледа ги изпитателно госпожа Гонт.

— Да. Пожела си някой ден да спечели от лотарията, защото това бил единственият начин, по който можела да си позволи да отиде.

— Започвам да разбирам какво се е случило — кимна госпожа Гонт.

— Какво искаш да кажеш?

— Започвам да разбирам защо баща ви беше толкова огорчен тази сутрин — отвърна госпожа Гонт убедително. Като видя, че дъщеря ѝ се намръщи, тя побърза да добави: — Искам да кажа, че ще

му бъде мъчно, когато тя си тръгне. Защото госпожа Тръмп е като член на семейството. Имам предвид, можете ли да си представите, че жена, която притежава тридесет и три милиона долара, ще иска да продължи да работи като икономка? Тя вероятно ще пожелае да си наеме своя собствена икономка, сега, когато вече е богата. Нямах представа, че парите са толкова много.

Те излязоха в градината, където завариха госпожа Тръмп да си вее с пакетче семена от вълчи боб. Лицето ѝ беше мокро от сълзи, а устните ѝ трепереха.

— Какво ще правя сега? — мърмореше си тя. — Толкова много пари. Какво ще правя сега?

— Какво ще правите? — повтори Джон с невярващ глас. — Какво ще правите ли? Бих казал, че ще си изкарате страхотно, докато ги харчите. Аз поне щях да направя точно това.

— Няма да спра да работя тук, нали знаете — каза госпожа Тръмп през сълзи.

— О, госпожо Тръмп, но вие положително няма да искате да работите повече, не и сега, когато имате толкова много пари. Трябва да си улесните живота, дължите го на самата себе си.

— Не, тъкмо седях тук и си мислех — подсмръкна госпожа Тръмп. — Всички вие ще ми липсват ужасно, ако престана да работя тук. Нямам много приятели, пък и какво да правя, ако се откажа да работя? Да пазарувам по цял ден, така ли? Не мисля, че човек трябва да живее по този начин. Не, госпожо Гонт, ако нямате нищо против, просто ще си взема отпуск за две седмици. Ще отида да видя дъщерите си и ще им дам част от парите — така мисля да направя. А после ще се върна тук. Ако нямате нищо против.

— Вземете си отпуск за колкото време искате, госпожо Тръмп, и недейте да решавате нищо, поне не още. Това е моят съвет. След един-два дни може изцяло да промените мнението си. Хората обикновено го правят, след като желанията им неочаквано се сбъднат.

Следобед госпожа Гонт убеди госпожа Тръмп да си вземе няколко дни отпуск, за да се възстанови от шока, че изведнъж е станала почти толкова богата, колкото работодателите си.

— Забавлявайте се на летния лагер — пожела икономката на Джон и Филипа, докато си тръгваше, за да хване метрото към

апартаментата си на Акведукт авеню в Бронкс. — Знам, че ще си прекарате просто чудесно.

— Няма да ходим на летен лагер, госпожо Тръмп — обясни Джон.

— Отиваме в Лондон — обяви триумфално Филипа.

— Това е прекрасно — отвърна госпожа Тръмп. — Изпратете ми картичка, ако можете.

— Ще ви изпратим — обеща Филипа и се опита да не пророни нито една сълза, докато се питаше дали някога ще видят отново госпожа Тръмп.

6.

ИЗЧЕЗНАЛИТЕ БАРСТОЛОВИ

Няколко дни по-късно госпожа Гонт заведе децата на летището „Джон Кенеди“, където те трябваше да се качат на самолета за Лондон в девет часа вечерта. Когато пристигнаха, тя им помогна да предадат багажа си и ги придружи до залата за заминаващи на „Бритиш Еървейз“.

— В случай че усетите пристъп на клаустрофобия — каза им тя, — ето ви нещо, което ще ви помогне да се почувствате по-добре. — Тя подаде на Филипа малко лилаво флаконче със златна капачка. — Взимайте по едно на всеки четири часа.

— Благодаря ти, мамо — отвърна Филипа и въздъхна с облекчение, защото тайно се бе надявала да получат малко от таблетките за пътуване на госпожа Гонт; при досегашните им пътувания близнаците неизменно получаваха лекарството против клаустрофобия разтворено в напитка или стрито на прах в чаена лъжичка или бурканче, но тъй като това бе първият път, когато двамата щяха да пътуват без родителите си, това бе също така и първият път, когато майка им им гласуваше достатъчно доверие да им даде самите хапчета.

— Ще пристигнете в Лондон към седем и половина сутринта — продължи госпожа Гонт, като връчи на Джон двата билета. — Нимрод ще ви посрещне на летището.

Тя се наведе да прегърне децата си и очите ѝ се насълзиха.

— Довиждане, мили мои — каза тя. — Много ще ми липсвате. Лондон и Нимрод може да ви се сторят малко странни в началото, но каквото и да се случи, опитайте се да не забравяте, че баща ви и аз ви обичаме много и всичко, което сме направили, е било за ваше добро. — Тя преглътна буцата в гърлото си и извади една носна кърпичка от чантата си от крокодилска кожа на „Ермес“, за да попие ъгълчетата на замъглените си очи. — Довиждане.

После си тръгна.

След цяла вечност — или поне на Филипа и Джон им се стори така — стюардесата дойде да ги заведе до самолета, което те приеха като знак, че е време да изпият хапчетата, оставени от майка им като средство за борба с клаустрофобията. Джон погледна с любопитство сребристата на цвят таблетка, която лежеше в дланта му, и каза:

— Не знам дали трябва да я изпия, или да я излъскам.

— О, да, красиви са, нали? — съгласи се Филипа и погълна своята. — Няма ли да я пиеш?

— Предпочитам да почакам, докато се качим в самолета, я си представи, че изведнъж се строполиш мъртва.

Но когато стигнаха до самолета, Джон вече се обливаше в пот при самата мисъл да прекара седем или осем часа затворен в голямата метална кутия.

— Тук вътре изглежда толкова тясно — мърмореше той, докато търсеха местата си. — Като че ли се намираш в някоя прахосмукачка. Имаш ли нещо против аз да седна до прозореца, Фил? Имам чувството, че съм затворен в клетка. Мили боже, колко е задушно. Как може човек да си поеме въздух в това нещо? Наистина ли трябваше да затворят тази врата точно сега?

— Изпий си хапчето — каза Филипа хладно.

Без да спори повече, Джон погълна сребристата таблетка. Въздействието беше почти чудодейно: в гърлото му затрептя вълна от топлина, която се плъзна към гърдите и стомаха му, а после и към главата и крайниците му. Стори му се, че някой е включил някакво устройство, което да го накара да се успокои и да свикне с новата обстановка. В следващия миг си помисли, че дори някой да го пъхне в бутилка, пак не би имал нищо, съвсем нищо против.

Двадесет минути по-късно вече бяха във въздуха.

Сервираха напитки и заедно с тях дойдоха и забавленията, предвидени за полета. И двамата близнаци очакваха с нетърпение всички филми, които родителите им биха забранили, ако пътуваха заедно с тях. Джон остана буден през цялата нощ и изглежда последователно два и половина неподходящи за възрастта му филма, Филипа обаче заспа след първия.

Тя се събуди, когато навлязоха във въздушно течение, което разлюля целия самолет, като че ли пътуваха с автобус по път, осеян с безброй дупки. Самолетът изскърца застрашително като евтина

панаирджийска въртележка, а от другата страна на прозореца крилата му се разлюляха нагоре-надолу като трамплин над плувен басейн. Тъй като отново бе започнала да се чувства малко нервна при мисълта, че е затворена в херметизираната атмосфера на самолета, Филипа глътна още една от таблетките против клаустрофобия, които имаха вкус на месо, изпечено на скара, и после продължи да надава ухо към разговора на двойката, седнала срещу тях от другата страна на пътеката. Двамата се държаха за ръце, трепереха видимо и бе очевидно, че този тресящ се полет до Лондон не им доставя ни най-малко удоволствие.

— О, мили боже! — възкликна едрата жена с бейзболна шапка и ярко пончо. — Това е ужасно. О, господи! Трябва ли самолетът да подскача нагоре-надолу така? Струва ми се, че се разпада на парчета. Отис? Ако оживеем тази нощ, обещавай ми, че никога, никога повече няма да се качим на самолет. Освен за да се върнем в Щатите.

Отис, доста по-едър от своята половинка, имаше шест или седем дипли на гушата си с размера на връх Ръшмор. Той погледна към Филипа и се усмихна едва-едва, сякаш въпреки страха си се надяваше да донесе успокоение на някой друг. Това бе достатъчно, за да накара Филипа да реши, че Отис ѝ харесва, и изпита съчувствие към него. Той хлъцна, преглътна конвулсивно, като че ли се опитваше да потисне гаденето си, сложи дундеста ръка пред устата си и попита:

— Добре ли си, малка госпожичке?

Филипа кимна.

— Добре съм — отвърна тя.

— Възхищавам ти се на куража, малка госпожичке, наистина. Лично на мен ми се иска да си бях в Пофкипси, казвам ти. Имам само едно желание: да си бях у дома. — Пофкипси, както знаят всички, е малко градче (населението му е едва тридесет хиляди души) близо до Ню Йорк, прочуто с производството си на електрически крушки.

Филипа му се усмихна на свой ред със съчувствие — поне тя се надяваше, че усмивката ѝ това изразява. Беше очевидно, че горкият човек е направо ужасен.

— Ние пътуваме за Лондон — оповести Отис.

Филипа устоя на изкушението да му напомни, че всеки един от пътниците на този самолет пътува за Лондон.

— Светът е малък — отвърна тя. — И ние отиваме там.

— Но точно и аз, и жена ми от сърце желаем да си бяхме в Пофкипси.

— Наистина друсам малко — призна Филипа.

— Добре, беше ми приятно да си поговоря с теб, малка госпожичке. И аз имам дъщеря. Сега вече е голяма. Но ако имаш нужда от нещо, само ми дай знак и ще видя какво мога да направя, за да ти помогна.

— Много благодаря. — И Филипа си помисли, че Отис е най-милият мъж, когото е срещала през живота си.

Скоро след това тя отново задряма.

Не знаеше колко дълго е спала, но когато бе събудена от стюардесата, както й се стори, доста грубо, Джон гледаше съвсем друг филм — в този имаше говорещи маймуни. Стюардесата изглеждаше доста притеснена.

— Виждали ли сте двойката от другата страна на пътеката? — Тя посочи към двете места, където трябваше да седи двойката от Пофкипси.

— Отис и жена му ли имате предвид?

— Точно така, Отис Барстол и неговата съпруга Мелъди.

— Да, видях ги. Говорих с Отис, много мил човек е. Малко уплашен от въздушното течение, но мил.

— Знаеш ли къде са отишли? Възможно ли е да са се скрили някъде?

— Да са се скрили някъде ли? — Ако гласът на Филипа прозвуча изненадано, това се дължеше само на мнението й, че един боинг 747 предлага ограничен брой скривалища дори за дете като нея, а какво остава за двама толкова едри хора като Отис и Мелъди Барстол. Филипа би могла да пропълзи в някой от шкафове над главите им, но подобен акробатичен подвиг не бе по силите на Отис и със сигурност бе невъзможен за Мелъди; като се изключат тоалетните и шкафове за връхни дрехи, на Филипа просто не й хрумваше къде горката стюардеса би могла да потърси липсващата двойка. Пък и Отис не й се стори човек, който обича да върши пакости, така че едва ли би се втурнал да се крие някъде на борда на самолета по време на презокеански полет, за който бездруго имаше закупен билет. — Защо да се крият?

Пилотът се появи зад стюардесата.

— Надявах се ти да ми кажеш — отговори стюардесата, — ти, изглежда, си последният човек, който е разговарял с тях. Разбираш ли, Филипа, те не са си на местата, а командирът на полета даде знак за вдигане на седалките, защото съвсем скоро ще кацнем в Лондон. Претърсихме целия самолет и никъде не успяхме да ги намерим. Погледнахме дори в отделението за багажа.

Пилотът приклекна отстрани до Филипа и се усмихна дружелюбно.

— Правим списък на хората, които се качват на самолета, отбелязваме къде седят — човек не може просто ей така да изчезне. Трябва да са се скрили някъде. Единственият въпрос е къде и защо. Ако разберам защо, можем да се сетим къде са. — Той сви рамене. — Това е много сериозен проблем, пътници да изчезнат по време на полет. Много сериозен. Има цял куп всевъзможни правила, които се стремят да предотвратят това. Ако можеш да се сетиш за нещо, което да ни помогне да ги намерим, ще ти бъдем безкрайно благодарни.

Филипа поклати глава, защото наистина не знаеше какво да му отговори.

— Съжалявам, но не мога да се сетя за нищо, освен че летенето не му харесваше особено.

— Правите преброяване на пътниците ли? — намеси се Джон.

— Разбира се — търпеливо обясни пилотът. — На летище „Джон Кенеди“ в този самолет се качиха четиристотин и деветдесет души, а сега можем да преброим само четиристотин осемдесет и осем.

— Ауу! — ухили се Джон.

Пилотът и стюардесата уморено кимнаха и се отдалечиха с още по-притеснен вид.

— Какво може да им се е случило? — разтревожи се Филипа.

— Не мога да си ги представя да скочат с парашут и да затворят вратата зад себе си — отбеляза Джон. — Не и ако не са имали съучастник на борда. Но пък тогава пилотът щеше да разбере, че вратата е била отваряна. Всички щяхме да разберем. Така че май остава само една възможност.

— И каква е тя?

— Нали си чела за хора, които изчезват от кораби. Като „Мари Селест“^[1]. Или пък в Бермудския триъгълник. Такива неща, знам ли.

Може би е станало нещо такова. Може би са били отвлечени на борда на някой космически кораб.

— Радвам се, че реши да не споделяш тази мисъл с пилота — подхвърли Филипа.

Близнаците погледнаха към двете празни места от другата страна на пътеката. Всичко изглеждаше така, сякаш пътниците ще се върнат всеки момент.

— Предполагам, че ще ги намерят — въздъхна Филипа. — Той беше толкова мил. Надявам се тази случка да не им съсипе ваканцията.

— Слушай — каза Джон. — Когато се появят, ще видиш, че съм бил прав. Ще потвърдят това, което ти казах, помни ми думата. Ще потвърдят, че са били отвлечени от извънземни.

— Извънземни! — изпуктя презрително Филипа. — Ще престанеш ли най-после с тази глупава теория? Толкова е невероятна, че чак се чудя как може да си ми близък.

— Нищо ли не си чела за Шерлок Холмс?

Филипа поклати глава.

— Може да те интересува нещо, което той казва в една от книгите.

— И какво е то?

— Че когато си елиминирал невъзможното, това, което остава, колкото и невероятно да е, е истината. — Джон кимна. — Претърсили са самолета от горе до долу, следователно те не са в самолета. След като веднъж признаеш този факт, тогава ми се струва, че ще ти се наложи да признаеш и че се е случило невероятното, независимо дали ти харесва или не.

[1] На 5 декември 1872 година американският кораб „Мари Селест“ е открит да се носи по вълните на Атлантическия океан с непокътнат товар и без следа от екипажа си. И до днес не е изяснено какво точно се е случило с него. — Б.пр. ↑

7. НИМРОД

Когато влязоха в залата за пристигащи на лондонското летище „Хийтроу“, близнаците се озоваха сред цяла тълпа посрещачи, които чакаха пътниците от полета на „Бритиш Еървейз“ от Ню Йорк, но въпреки това познаха вуйчо Нимрод почти незабавно. Като начало, той носеше същия червен костюм, червена риза и червена вратовръзка на златни звезди, с които се бе появил в техния сън, и се открояваше сред обикновено облечените хора на „Хийтроу“ като огромна червена ягода върху иначе безлична бяла торта. Сега, при повторната им среща, Джон и Филипа установиха, че Нимрод изглежда може би малко по-застрашителен, отколкото в съня им, сякаш мястото му бе на сцената на някой от лондонските театри, където би трябвало да играе ролята на жесток крал тиранин в някоя от пиесите на Шекспир. Когато той видя своите млади племенници, неговият мощен и плътен глас се понесе из цялата зала така ясно, като че ли държеше пред устата си микрофон, а не пура с дебелината на малък телескоп.

— Дано вечно да свети лампата ми, ето ги най-последно и тях! — провикна се, без да го е грижа кой го чува, и наистина, на петнадесет метра разстояние две префърцунени момичета, които се бяха отбили до павилиона за вестници от другата страна на залата, се огледаха, като си мислеха, че говори на тях. — И колко сте пораснали и двамата. Изглеждате по-високи от последния път, когато се видяхме.

— Почти четири сантиметра, откакто ни извадиха мъдреците — обясни Джон с гордост в гласа.

— Почти четири сантиметра, а? Е, не може да се каже, че това ме изненадва, съвсем не. Всичко е по-голямо в Ню Йорк, нали така? Сградите, колите, сандвичите, хората, така че защо вие двамата да бъдете изключение. — Нимрод пхна огромната пура обратно в устата си и стовари грамадните си ръчища с тежки златни пръстени върху количката, където се намираше багажът на близнаците. — Това ли е

всичко? Като се има предвид, че сте деца на сестра ми, очаквах да пристигнете с поне пет-шест чанти за всеки.

— Това е всичко.

— Наистина ли? Тогава да отидем да потърсим Воплин и колата.

Двете деца последваха Нимрод, който тикаше количката с багажа им към изхода, и се прозяха като котки, когато излязоха през вратата и поеха това, което на „Хийтроу“ минаваше за свеж въздух. Часът беше седем и половина сутринта и те потреперваха от време на време, защото сутрешният хлад на лятна Англия проникваше в костите им.

— Преди малко каза „от последния път, когато се видяхме“ — отбеляза Филипа. — За кой път говореше — когато сме били бебета или за миналата седмица, когато сънувахме онзи сън, в който ни се яви?

— Явих ли ви се? — усмихна се Нимрод.

— Носеше същия този костюм — посочи Джон. — И ни каза, че спешно имаш нужда от нашата помощ.

— Всяко нещо с времето си — проточи напевно Нимрод. — Всяко нещо с времето си. Жалко, че през последните десет години така и не се видяхме.

— Мама всъщност не ни каза нищо конкретно за причината — вметна Филипа, опипвайки почвата.

— Какво, абсолютно нищо ли?

— Нищичко — потвърди Филипа.

Нимрод изкриви устни.

— О, разбирам. Е, такава си е тя, майка ви. Никога не е обичала да говори за тези неща.

— Какви неща? — попита Джон.

— Нека първо да намерим колата, а? О, тримата ще се впуснем в такива вълнуващи приключения! Какво невероятно лято ни очаква! Надявах се, противно на здравия разум, че някой ден това ще се случи — още откакто се родихте. — Въпреки ранния час Нимрод преливаше от възбуда, като бутилка с газирана напитка, която някой е разклатил с всяка сила. — Разбира се, възможно е да се окаже, че нашият съюз крие и някои опасности, но нали във всяко истинско приключение има риск, и то голям, ала в крайна сметка това е единственият начин да закалим характера си и да станем по-силни — чрез изпитания, нали така? Виж ти, къде се е загубил Воплин с проклетата кола?

Нимрод започна да оглежда пътя, с което предостави на Джон и Филипа възможността да се спогледат с разширени очи, в които се четеше въпросът „За какви опасности говори?“.

— Работата е там, че съм си сложил неподходящите очила — промърмори Нимрод.

Джон забеляза огромен червеникавокафяв ролс-ройс металик, паркиран на около петдесет метра от тях, а до него стоеше мъж, който енергично им махаше с ръка.

— Това ли е колата, онази там? — попита Джон, насочвайки погледа на Нимрод към ролс-ройса.

— А, ето къде си бил! — избоботи Нимрод и се запъти към колата. — Крайно време беше!

Когато се приближиха до ролс-ройса, близнаците видяха, че шофьорът — висок, пълен мъж с мъртвешко лице, сив костюм и островърха шапка на плешивата глава — има само една ръка. И Джон, и Филипа решиха, че това е най-интересното у него, защото според техните представи за шофирането на какъвто и да било автомобил — а още повече ролс-ройс — бяха необходими две ръце.

— Това е господин Воплин — представи го Нимрод.

Господин Воплин успя да изръмжи нещо подобно на поздрав и започна да товари чантите в багажника на огромния автомобил.

— Един пътен полицаи ме накара да преместя колата, сър — обясни Воплин с глас, който би подхождал повече на собственик на някое погребално бюро в Ланкашър. — Казвам, че бях принуден да преместя колата, сър, а после трябваше да карам напред-назад, докато накрая ви видях всичките тук, току-що. Съжалявам за всяко неудобство, което може да сте или по-вероятно да не сте изпитали.

— Ти винаги разполагаш с чудесно оправдание, Воплин — рече Нимрод, докато посочваше на близнаците да се настанят на задната седалка.

— Благодаря ви, сър.

— Както несъмнено сте забелязали, деца — поде Нимрод, — Воплин не само се държи неуважително, но също така има и само една ръка. Сигурно си мислите, че това е много жалко, но то не му пречи да бъде чудесен шофьор. Мога да ви уверя, че докато той е зад волана на тази кола, всички се намираме в пълна безопасност.

— Благодаря ви, сър. Много мило от ваша страна, наистина.

— Колата, както ще забележите — продължи Нимрод, като посочи волана, към който бе прикрепена голяма обла топка, — е снабдена със специално оборудване, което позволява да я кара еднорък шофьор.

След като най-накрая всички се настаниха в ролс-ройса и потеглиха към къщата на Нимрод в Лондон, той отново запали пурата си и изпусна толкова голям облак синкав дим, че близнаците почти се зачудиха дали няма дупка в ауспуха на колата. От потръпващите ноздри на Нимрод се появи още дим и внезапно осъзнал огромния интерес на близнаците към неговата пура, вуйчо им погледна първо към нея, а после и към тях с изражението на човек, току-що направил голям гаф.

— О, скъпи мои, как можах да забравя! — възкликна той. — Вие сте американци, нали така? Извинявам се и на двама ви. Изобщо не се сетих, че може да не ви е приятно да пуша, докато сме заедно.

— Миризмата на пурите не ни пречи ни най-малко — успокои го Филипа.

— Предполагам, че сте го наследили от майка си. Тя много обичаше хубавите пури.

— Майка ли? Сигурно се шегуваш.

— О, не. Майка ви беше голяма почитателка на пурите.

Докато Нимрод красноречиво говореше на теми, близки до сърцето му, ролс-ройсът плавно се носеше по улиците на Лондон като някакво вълшебно килимче с покрив, и Филипа се взираше навън през затъмнените прозорци, за да види за пръв път града. Сградите в Лондон изглеждаха много по-ниски в сравнение с тези в Ню Йорк, така че небето заемаше свое собствено пространство, без да го дели с покривите на небостъргачите, и първото чувство, което изпита момичето при вида на сградите в столицата на Великобритания, беше облекчение, защото тук нямаше да ѝ се наложи да се катери по безброй стълбища. Филипа искрено хареса малките градинки, многото дървета и едва се сдържа да не възкликне на глас от радост, когато видя първия в живота си червен автобус и първото черно такси.

Джон не се интересуваеше особено от града — той предпочиташе да разглежда колата. Никога досега не се беше возил в ролс-ройс и червените седалки, дебелия килим и масичките от орехово дърво му

напомниха за кабинета на баща му в Ню Йорк; колата дори беше също толкова тиха, даже когато се движеше.

— Страшно ми харесва колата ти, вуйчо Нимрод — каза той.

— Много мило от твоя страна, момчето ми — отвърна Нимрод. — Качеството си остава, дори след като цената и компанията производител отдавна са потънали в забрава. Сдобих се с тази кола от един филмов режисьор, чиято запланена от цветовете съпруга не можела да се удържи да не краде всеки път, когато видела нещо червено. И така, за свое съжаление, той се оказа принуден да ми я продаде.

— Всички англичани ли говорят като теб, чичо Нимрод? — попита Джон.

— Всъщност не. Най-чист английски можеш да чуеш само от холандците и германците. Самите англичани говорят някаква ужасна развалена форма на езика, която няма ясно начало и ясен край и представлява размазана мазна каша, която ти изсипват в чинията и очакват от теб да я разбереш. Най-вече в Северна Англия. — Нимрод отпрати последните думи не към Джон, а към тила на Воплин. — Езикът там е особено неразбираем.

Господин Воплин изохка тихичко, явно схвана, че тази забележка целеше да го подразни.

Вуйчо Нимрод живееше на Станхоуп Терас номер седем, встрани от Бейзуотър Роуд и много близо до Кенсингтън Гардънс. Посочи парка на децата през прозореца на колата.

— Там вътре има статуя на Питър Пан — осведоми ги и продължи с престорено тържествен тон: — Момчето, което отказа да порасне. Никога не вярвайте на дете, на което му харесва да бъде дете. Това е също толкова странно, колкото и да не обичаш месо или шоколад, или да ходиш в зоологическата градина, на цирк, или на лунапарк, или пък бързите коли, коледите и рождените дни. Знаете ли как наричаме ние дете, което не обича нито едно от тези неща?

Филипа се позамисли.

— Глупаво?

— Почти позна, но не съвсем. Бебе. Така наричаме ние дете, което не обича нито едно от тези неща. Бебе. — Лицето на Нимрод се изкриви отвратено. — Мляко, мляко, мляко, никога не мислят за нищо друго. Не мога да понасям тези създания. Призлява ми само като си

помисля за тези малки плешиви гадинки. Лакоми, себични, несдържани чудовища.

— Но нали и ти си бил бебе някога, Нимрод! — възрази Филипа, която обичаше бебетата. — Нали така?

— Не ми го напомняй. — Вуйчо й видимо потръпна. — Споменът за цялото това преживяване продължава да ме преследва, също като призрака на Банко.

— Искаш да кажеш, че си спомняш времето, когато си бил бебе?

— О, да. Всяка паничка бебешка каша. Всяка мокра пелена.

— Но как?

— Това е особеност, която се предава в нашето семейство: колкото повече остаряваме, толкова по-ясно си спомняме всички подробности от детството си. В деня на смъртта си дядо ми ми каза, че току-що си е спомнил самия момент на раждането си. Смятам дори, че шокът, предизвикан от точно този спомен, е убил стареца.

— Ужас! — възкликна Филипа.

— Точно така — съгласи се Нимрод. — Ужас, на сто четиридесет и четвърта степен.

Филипа се усмихна любезно на вуйчо си, но вътрешно се запита дали пък тази антипатия на Нимрод към децата не бе истинската причина, поради която тя и Джон го бяха срещали само веднъж през целия си млад живот.

Ролс-ройсът спря пред огромна бяла къща, чийто покрив беше украсен с парпети и назъбени кулички, а няколкото големи кули й придаваха вид на малка, безупречно поддържана крепост. Нимрод направи знак на близнаците да влязат в тази къща, сякаш излязла от някоя вълшебна приказка.

— Добре дошли в моя дом — каза той. — Влезте вътре по своя собствена воля и не забравяйте да оставите малко от щастието, което ще донесете на този дом.

Джон и Филипа, които не бяха свикнали на такава официалност, не знаеха какво да отговорят, затова казаха, че така и ще направят.

Отвътре къщата изглеждаше още по-голяма и невероятно тиха, като се има предвид, че на по-малко от петдесет метра от нея минаваше оживена магистрала. Обзавеждането представляваше интересна смесица от различни стилове: най-старата част на къщата имаше средновековен вид с дървената ламперия на стените,

избледнелите гоблени, покрития с абанос под и каменните френски камини с изсечени в тях образи, както Нимрод им обясни, на различни римски богове и богини; докато в само частично изградената от дърво кула голям дървен саламандър се катереше нагоре по дървено стълбище, над което се извисяваше направената от полиран дъб фигура на усмихнат бедуин и светлината, която се излъчваше от старинната месингова лампа в ръката му, обливаше цялото стълбище със синкаво сияние. Като се изключи това обаче, по-голямата част от къщата изглеждаше по-съвременна, тоест обзаведена в стил само отпреди около двеста или триста години — в тази част имаше безброй архитектурни хитрости с огледала, тавани, които приличаха по-скоро на летни ски, библиотеки, които бяха всъщност врати, и стени, покрити със странни, посребрени жълти тапети, които наподобяваха повехнало бяло-златисто листо, а също така и врати, които изобщо не бяха врати.

В повечето стаи имаше египетски артефакти, фигурки на животни, излети от бронз, ловни трофеи и щраусови яйца, а столовете и диваните бяха тапицирани в червено, това очевидно беше любимият цвят на Нимрод. В почти всяка камина гореше огън; причудливи на вид свещници и огромни сребърни канделабри, в някои от които пламтяха дузини восъчни свещи, създаваха впечатлението, че е вечер, въпреки че все още беше средата на сутринта. Почти всички картини изобразяваха голи хора, но Филипа реши, че малко от моделите изглеждат привлекателни; повечето определено трябваше да свалят по няколко килограма, преди да разрешат да ги нарисуват. Купища кутии със скъпи пури се бореха за надмощие по рафтовете с изящни стъклени изделия, старинни запалки и още по-старинни римски и етруски маслени лампи.

Мястото, където Нимрод се чувстваше най-удобно, очевидно беше библиотеката със стотици книги. Точно там, на видно място, се намираха едно голямо писалище от абаносово дърво, както и позлатен стол, за които Нимрод настоя, че някога са принадлежали не на друг, а на мъдрия цар Соломон.

— Наистина ли са ценни? — поинтересува се Джон.

— Ценни? За паричната им стойност ли питаш?

— Да. Имам предвид, цар Соломон е бил много богат, нали така?

— Доста разпространено мнение, но изцяло погрешно — отбеляза Нимрод.

— Но нали е притежавал диамантени рудници? — попита Филипа.

— Аха — съгласи се Джон. — Рудниците на цар Соломон. Не може да не си чувал за тях.

Нимрод отвори едно от чекмеджетата на писалището и извади голяма книга, която постави на плота.

— Прочети това — обърна се той към Джон с гордост в гласа.

— Не мога. Написано е с някакъв странен остарял почерк.

— А, да, наистина. Бях забравил, че вие двамата все още не сте получили необходимото образование. Разбирате ли, цар Соломон е имал какви ли не проблеми със своите поданици, затова си водел нещо като дневник, в който записвал всичко, с което хората му го дразнели. И понеже притежавал чувство за хумор, старият Соломон нарекъл дневника „Голям рудник на стенанията“. Схващате ли? Може да е станала грешка при превода или някой просто не е разбрал като хората, но никога не е имало никакви диамантени рудници на цар Соломон — имало е само „Голям рудник на стенанията“.

Нимрод размахна към близнаците масивен показалец.

— Докато ми гостувате, ще научите безброй нови и интересни неща, които ще ви бъдат наистина от полза — не като онези глупости, на които ви учат в училище. Това им е лошото на днешните училища — интересуват се само от парите и от резултатите на изпитите. Масово произвеждат инвестиционни банкери и експерт-счетоводители, сякаш на света са му необходими още индивиди от този вид. Приемете един съвет от мен — вие самите най-добре можете да се погрижите за образованието си. Което ми напомня — продължи той, — че имам подарък за вас двамата.

Нимрод отиде до лавиците с книги, извади два красиво подвързани тома и подаде по един на всеки от близнаците.

— Това е една от най-великите книги на всички времена: „Приказки от хиляда и една нощ“. Това са приказките, които принцеса Шехерезада разказва за удоволствие на един жесток султан, заплашил да убие и нея, и всичките си други жени, ако се отегчи от разказите ѝ. Прочетете ги много бързо, а после ми кажете какво мислите.

— Бързо ли? — попита Джон, прелиствайки страниците. — Но това са повече от хиляда страници. Хиляда и една, по-точно. Може да ми отнеме цяла година, за да прочета тази книга, а може да мине и цялата следваща година.

Филипа бе закрепила тежкия кожен том върху дланта си и се мъчеше да прецени тежестта му. Тя обичаше да чете повече от Джон, но дори тя, която бе прочела „Оливър Туист“ от Чарлс Дикенс, се стресна от размерите на книгата, която вуйчо ѝ й бе възложил да прочете.

— Сигурно тежи повече от два килограма — установи тя. — Ако ти се случи да заспиш, докато я четеш, може да си докараш сериозно нараняване.

— Няма значение, очаквам от вас да я прочетете — заяви Нимрод. — А сега, позволете ми да ви покажа стаите ви.

Скоро близнаците разбраха, че са им отредени покои в старата кула — две големи седмоъгълни стаи, разделени от просторна баня в стил арт деко с колони от руски оникс и дръжки, изработени от бронз.

— Мога да ви уверя — каза вуйчо Нимрод, — че ще се чувствате много удобно в тези стаи. Ако обаче решите да разгледате къщата, не забравяйте, че тя е много стара. Особено тази ѝ част. Имайте си едно наум, че сме в Англия, а Англия не е Америка. В някои отношения ние сме съвсем различни от вас, така че навярно ще видите неща, които ще ви се сторят малко странни. — Той поклати глава. — Ако се случи нещо необичайно, опитайте се да не се стряскате. Обикновено къщата е много любезна.

Джон и Филипа се усмихнаха смело и се опитаха да не изглеждат разтревожени, което бе нелека задача, тъй като думите на Нимрод бяха прозвучали доста обезпокоително.

— За да се чувствате съвсем като у дома си... — продължи вуйчо им и ги поведе към малка всекидневна, където имаше диван и един телевизор. Вземайки дистанционното и включвайки телевизора, Нимрод додаде: — ... съм ви осигурил телевизор, за да можете от време на време да се развличате сами. Лично аз не гледам телевизия, но съм забелязал, че съвременните деца не могат да живеят без нея.

— Хей, виж! — Джон посочи към екрана, на който се бе появила снимка на Отис и Мелъди Барстол от Пофкипси, Ню Йорк. — Бързо!

— изкрещя той на вуйчо си. — Пусни го! Трябва непременно да видим това.

— Какво ви казах? — възкликна Нимрод. — Нямах представа, че това пристрастяване може да стане толкова сериозно.

— Сигурно говорят за хората, които седяха до нас в самолета. Те... тъъ... изчезнаха по време на полета.

— Изчезнаха ли? Дявол да го вземе! — промърмори Нимрод, усмихна се с малко особена усмивка и седна на дивана до близнаците. — Колко интересно. Обичам хубавите загадки.

— При усиленото претърсване на самолета по време на полета и последвалото претърсване на летището в Лондон не бе открита нито една следа, която да подсказва местонахождението на двойката — каза репортерът от Би Би Си. — За случая бе уведомена лондонската полиция, както и тази в Ню Йорк, и безпокойството за сигурността на семейство Барстол, които са над седемдесетгодишни, нарастваше непрекъснато, докато рано тази сутрин не се оказа, че липсващата двойка е в безопасност в дома си в Пофкипси. Семейство Барстол не могат да си обяснят собственото си изчезване. Голям брой свидетели твърдят, че са ги видели да се качват на борда на самолета „Боинг 747“ на „Бритиш Еървейз“ и са говорили с тях по време на полета.

— И — каза Нимрод — те са седели до вас, казвате?

— Да — потвърди Филипа.

— Тъкмо бяхме вечеряли в самолета — разказваше Отис Барстол на репортера. — аз изядох пържолата, а Мелъди взе пилето. Никой от нас не пие алкохол. Тъкмо се канех да почета книга, когато попаднахме в онази наистина ужасна въздушна яма. Не сме летели много и да ви кажа, истина се изнервихме.

Нимрод се разсмя.

— „Истина се изнервихме“ — повтори той, като успя да докара акцента на Отис съвсем точно.

— И двамата си пожелахме, молахме се да се върнем обратно въкъщи и в следващия момент видяхме, че седим на дивана в дневната си, сякаш изобщо не сме помръдвали оттам. Известно време просто си седяхме, опитвайки се да разберем какво се е случило, и накрая решихме, че трябва да сме полудели или че сме сънували всичко това. Но тогава местният шериф позвъни на вратата ни и предполагам, че всички знаят какво стана после. Чувал съм за случаи, когато

самолетните компании са загубвали багажа на пътниците, но никога досега не бях чувал за самолетна компания, която да загуби двама пътници. Освен това „Бритиш Еървейз“ всъщност не е загубила багажа ни — в момента той се намира в Лондон, след всичко, което се случи.

— Мислите ли, че е възможно вашето завръщане у дома да е било отговор на молитвите ви? — попита репортерът.

— Искрено вярвам, че това е единственото възможно обяснение — призна господин Барстол.

— Възнамерявате ли да предприемете юридически действия срещу „Бритиш Еървейз“? — зададе следващ въпрос репортерът.

— Вече разговаряхме с адвокат, но според него нашето убеждение, че не друго, а силата на нашата молитва ни е свалила от самолета, може да обезсили всяко обвинение, което бихме повдигнали срещу „Бритиш Еървейз“. Очевидно компанията не носи законова отговорност, когато се случи нещо такова. „Божа работа“, така го наричат те.

Нимрод се наклони към Джон и в очите му блесна шеговито подозрение.

— Я ми кажи, млади момко, сестра ти винаги ли е толкова импулсивна? Толкова простодушна *ad hoc*^[1]?

— О, тя е доста странна — разсмя се Джон, който нямаше ни най-малка представа какво значи *ad hoc*.

— Трябва да ти е казал нещо, Филипа — засмя се и Нимрод, — за да накараш горкия човек да изчезне просто ей така. — Той се разсмя отново, с цяло гърло, и смехът му отекна в цялата стая. — Виждам, че трябва много да внимавам какво говоря пред теб, скъпа моя, че току-виж съм свършил като господин и госпожа Барстол.

Филипа се усмихна, докато се опитваше да разбере шегата му.

— Смей се колкото искаш — каза тя. — Но те бяха много мила възрастна двойка и аз се радвам, че са добре.

— Според мен е виновно пилето — включи се Джон. — От вечерята по време на полета. Вкусът му някак не ми хареса.

— И като говорим за храна — рече Нимрод, — някой от вас двамата гладен ли е?

— Умирам от глад — призна Джон.

— Чудесно. Тогава ще ви приготвя обилна английска закуска. Тя е почти същата като тази в Щатите, само с три различия: пържените

яйца трябва да се сложат в източната страна на чинията противоположно на западната, беконът трябва да има вкус на месо, а не на ивици изсушена кожа, одрани от крака на съсипан от работа носач на рикша, а доматиите трябва да се сервират в отделна чиния, иначе това не е никаква английска закуска.

След закуската, която беше точно толкова великолепна, колкото бе обещал Нимрод, Филипа се върна на темата за семейство Барстол.

— Как е възможно двама стари хора да изчезнат от самолет, и то наред въздуха? — попита тя. — Искam да кажа, трябва да има някаква грешка. Такива неща просто не се случват.

— Очевидно се случват — каза Нимрод. — Ако може да се вярва на телевизионния репортаж, разбира се. — Той се подсмихна и запали пура. — Да, наистина отсега нататък всички ние ще трябва да внимаваме какво си пожелаваме.

— Какво? — сепна се Филипа.

Нимрод се надигна от стола си.

— Казах, че трябва да измием съдовете. Господин Воплин и така си има достатъчно работа из къщата и няма защо ние тримата да му създаваме още. Освен това, ако оставим тези съдове на него, той ще надава вопли през целия ден. Това, че е с една ръка, го кара да недоволства винаги когато трябва да свърши нещо. Воплин наистина, и по име и по характер, както винаги съм казвал.

След като измиеха съдовете, тримата отново се върнаха в библиотеката, за да се постопят на огъня. Нимрод запали поредната пура, а Филипа се загледа в безбройните книги, наредени на лавиците. Направи й впечатление, че някои от тях бяха различни издания на една и съща книга за игра на карти и други хазартни игри, написана от човек на име Хойл, имаше и петдесет подвързани в кожа тома на книга, наречена „Багдадските правила“.

— Какви са тези багдадски правила? — попита Филипа.

— Това са правилата на протокола — отвърна Нимрод уклончиво. — Били са измислени в Багдад, много отдавна. Вижете, ако нямате какво да правите този следобед, може да прочетете една-две глави от „Хиляда и една нощ“. Така ще имаме за какво да си говорим на вечеря, нали? А след като прочетете цялата книга, ще ви обясня как стоят нещата от живота. Как сте дошли тук.

Джон и Филипа останаха ужасени от тези думи.

— Ъъ, всъщност... — започна Джон, — ние вече знаем как се появяват бебетата и така нататък. Наистина няма нужда.

— Не, не тези неща от живота — изпуктя Нимрод с пренебрежение. — Говоря за нещо далеч по-интересно от това откъде се появяват тези ужасни бебета.

— Но какво може да е по-интересно от това? — попита Филипа, с което си спечели поглед, пълен с тъжен укор, от страна на вуйчо си.

— Говоря за това как стана така, че вие двамата сте сега тук в Лондон. Защо родителите ви не се противопоставиха на вашето желание да прекарате лятото с мен, вместо да отидете в „Алембик Хауз“. И как се появих в съня, който и двамата сънувахте, докато се намирахте под упойка. За това кои и какви сте. За късмета и как действа той. За тези неща от живота.

Нимрод щеше да продължи да говори, ако не се беше прозял наред думите си.

— Ох! — въздъхна. — Моля да ме извините. Не съм свикнал да ставам толкова рано сутрин. Мисля, че имам нужда да подремна, и ви предлагам да направите същото. — Той вдигна ръка, докато вървеше към вратата на библиотеката. — Ще се видим на вечеря, когато най-после ще научите всичко.

[1] В случая (лат.). — Б.ред. ↑

8.

ГОСПОДИН РАКШАСАС

Когато Джон се събуди в ранния следобед, той се загледа в тавана. Трябва да се каже, че таванът беше наистина интересен — с фрески, изобразяващи облаци и блеснали светкавици, така че докато лежеше там, Джон бе обхванат от чувството, че или ще завали, или съвсем скоро ще се случи нещо, което ще преобърне целия свят с главата надолу. Половин час мина по този начин и най-после решил, че вече е официално отегчен, Джон седна в леглото и започна да чете книгата, дадена от вуйчо му, а това само по себе си беше изненадващо, тъй като бе възнамерявал да ѝ хвърли само бегъл поглед.

„Хиляда и една нощ“ не е една-единствена приказка, а калейдоскопична поредица от приказки, разказвани от една смела млада жена — принцеса Шехерезада, чийто живот зависел от разказваческите ѝ умения. Това са приказки за царе и принцеси, могъщи джинове, невиджани чудеса, хитроумни измамници, алчни търговци и находчиви крадци. Джон, разбира се, беше чувал за някои от приказките — „Синдбад“, „Аби Баба и четиридесетте разбойници“ и „Аладин“, но това, което бе най-привлекателното в тази книга, бе начинът, по който един разказ изникваше в рамките на друг, като китайски пъзел, така че скоро момчето се оказа омагьосано така, както нито една книга досега не го бе омагьосвала: не можеше да се откъсне от нея, докато не прочете и последната страница.

Джон винаги се бе отнасял доста скептично към рецензиите, отпечатани на гърба на кориците, които уверяваха евентуалните читатели, че авторите им са били неспособни да оставят книгата, докато не я прочетат докрай, но сега, за своя изненада, откри, че му се случва точно това. Осъзна колко удивително е това и никога, до края на живота си, не забрави този ден в Лондон, когато за пръв път отвори този том, пълен с чудеса.

Едно от най-интересните неща в екземпляра на „Хиляда и една нощ“, който Нимрод му беше дал, бяха неговите странни физически

свойства. Така например Джон откри, че е невъзможно да си отбелязва докъде е стигнал с четенето, като прегъва долните ъгълчета на страниците: веднъж или два пъти прегъна страницата само за да види, че когато отново погледне към нея, подвитото ъгълче по някакъв начин е успяло отново да се изправи. Друго забележително качество на книгата бе нейната способност да се осветява сама: докато следобедът преминаваше във вечер, Джон откри, че може да продължи да чете, без да включва лампата; това събуди интереса му и той реши да проведе един експеримент, крайният резултат от който беше откритието, че може да чете книгата дори в почти пълна тъмнина, с одеяло над главата и без фенерче.

Също толкова невероятна — за Джон поне, на когото през целия му живот не му се бе случвало да чете толкова дълга книга, и то с такова неопишуемо удоволствие — бе скоростта, с която започна да обръща копринено гладките страници на книгата. Очите му сякаш летяха над думите и докато доскоро му трябваша две или три минути, за да прочете една страница, сега Джон четеше десет пъти по-бързо, така че книгата с всичките ѝ хиляда и една страници бе привършена за по-малко от шест часа. В мига, в който спря да обръща страниците, Джон се почувства толкова горд от себе си, че се втурна в стаята на Филипа, за да ѝ се похвали с постижението си — ала откри, че тя също е прочела книгата от първата до последната страница, и то очевидно поне един час по-бързо от него.

— Тук става нещо много странно — обяви Джон, потискайки раздражението, което бе предизвикала у него близначката му.

Филипа, която бе страстна читателка — много по-страстна от брат си — избухна в смях.

— На мен ли го казваш? Кога се е случвало да прекараш целия следобед в четене на книга? Не, чакай — нали миналата Коледа татко ти обеща петдесет кинта, ако прочетеш „Дивото зове“ от Джек Лондон.

— Заслужих си всеки цент от онази петдесетачка — отвърна Джон. — Никога в живота си не съм чел по-отегчителна книга. Знаеш много добре какво имам предвид.

Филипа се усмихна.

— Знам по-добре от теб, Джон — каза тя. — Чаках те да дойдеш, за да мога да проведа един експеримент в присъствието на свидетел.

— Какъв експеримент?

— Ето такъв — отговори тя, взе своя екземпляр от „Хиляда и една нощ“ и го хвърли в огъня, който гореше в камината.

— Хей! — възкликна Джон. — Да не си откачила?

— Така си и мислех! — триумфално изрече тя и посочи към книгата, която остана да лежи върху горещите въглени, без да бъде погълната от огъня. — Доста странна книга е тази, щом не гори, какво ще кажеш?

Двамата почакаха няколко минути, без да откъсват поглед от книгата, която упорито отказваше да се подпали, докато накрая Джон взе машата и я извади от огъня. Постави я внимателно върху каменната плоча и много предпазливо я докосна с ръка.

— Никъде по нея няма следа от изгаряне — каза той и прелисти страниците. — Пипни я. Дори не е гореща.

Филипа постави ръка върху страницата, която беше забележително хладна на допир.

— Чудя се от какво ли е направена — рече тя.

— Защо не попитаме Нимрод?

Докато слизаха надолу по стълбището, те с изненада видяха висок, слаб, зловещ на вид мъж с дълга бяла брада. Носеше бял тюрбан и бял редингот и се изкачваше по стълбите нагоре. Когато зърна близнаците, той събра ръце, наклони глава, докато се разминаваха, отвори една невидима с просто око врата в сребристата стена и после я затвори зад себе си.

Джон изпусна дъха, който бе задържал досега.

— Кой мислиш, че беше този? — попита той.

— Не се стряскай — каза Филипа. — Сигурно е някой приятел на Нимрод. Все пак ни се усмихна, нали така?

— Не смяташ ли, че е малко странно първият човек, когото срещаме, след като сме прочели „Хиляда и една нощ“, да има вид на герой от тази книга? На джин.

— На джин ли? Това пък откъде го измисли? — разсмя се Филипа. — Ако не си забелязал, той не излезе от бутилка, а се качи пеша по стълбите.

— Да, но носеше тюрбан.

— В наши дни не всеки, който носи тюрбан, притежава магически способности — сви рамене Филипа. — Все пак може би трябваше да пробваш и да го помолиш да ти изпълни три желания.

— Дори и да не е джин — каза Джон, — все пак смятам, че Нимрод трябва да ни обясни много неща.

Те завариха Нимрод в трапезарията, където на масата бяха подредени дузина различни ястия, включително и цяла печена гъска, еленски бут, печена шунка, овнешки бут, зеленчуци, сирена, вино и кока-кола. Нимрод явно ги очакваше, защото масата бе сервирана за трима и той вече се бе заел с разрязването на гъската.

— А, ето ви — каза той спокойно. — Идвате точно навреме за вечеря. Моля, обслужете се.

Той вдигна ръка, за да възпре първия им залп от въпроси, и поне за няколко минути всички мисли да разпитат Нимрод за странната книга и за още по-странныя мъж бяха забравени, защото близнаците осъзнаха колко са гладни, така че побързаха да седнат на местата си и да напълнят чиниите си.

— Току-що видяхме един странен човек, облечен в бяло — каза Филипа и натъпка устата си с шунка. — Включително и бял тюрбан.

— Той призрак ли беше? — попита Джон.

— Призрак ли? О, не, не и в тази къща. Малките гадни създания не биха се осмелили. Не, не е бил призрак, а господин Ракшасас^[1]. Той е индиец по произход и скоро ще се присъедини към нас. Предполагам, че здравата сте го стреснали.

— *Ние* ли сме го стреснали? — намръщи се Джон. — А за нас какво ще кажеш? Той ни уплаши до смърт!

— Господин Ракшасас ще бъде много огорчен, ако те чуе да говориш така, Джон. Той е наистина ужасно срамежлив човек, не би могъл и гъска да уплаши. — Нимрод се поколеба за миг и после натъпка в устата си целите гърди на гъската. — Не че ще има голяма полза да се опитва да уплаши точно тази гъска, тъй като тя е мъртва, но съм сигурен, че разбирате какво имам предвид.

— Джон преувеличава — каза Филипа. — Твоят господин Ракшасас изобщо не беше толкова страшен. Но — добави тя предизвикателно — беше доста загадъчен.

— Търпение, търпение — вдигна ръка Нимрод. — Казах, че ще ви разкажа за нещата от живота, и наистина ще го направя.

Господин Воплин влезе в стаята, крепейки огромна табла със сладкиш с единствената си ръка.

— Но само погледнете тук — каза Нимрод. — Минах през не една беда, за да подготвя това угощение...

Господин Воплин изсумтя презрително и постави подноса на масата.

— Беда, казва той — промърмори. — Каква шега.

— ... затова смятам, че най-малкото, което можете да направите, е да съдържите любопитството си, докато отдадем нужното уважение на тази прекрасна вечеря. А, Воплин? Ти май казваше нещо за беда?

— Никаква беда, сър, съвсем никаква. Това ли е всичко?

— Да, да. — Нимрод набоде с вилцата си голямо парче месо и го сложи върху и бездруго препълнената си чиния. — Сега, вие двамата, повече никакви приказки, докато не се нахраним добре.

Тридесет минути по-късно Нимрод разкопча червеното си сако, погледна златния си часовник, за да види колко е часът, наля си още една голяма чаша червено вино, запали пура с огромни размери и се облегна назад в скърцащото си кресло.

— Ах! Това беше същински пир. Какво? Какво?

— Невероятно — съгласи се Джон.

Някой почука на вратата и след миг господин Ракшасас влезе в трапезарията и се поклони тържествено.

— Сто хиляди поздрави на тези братя на лампата — каза той. — Нека всичките ви желания се сбъднат, освен едно, за да имате нещо, към което да се стремите, и нека най-тъжният ден в бъдещето ви да не бъде по-злочест от най-щастливия ден в миналото ви.

За голяма изненада на Джон и Филипа господин Ракшасас говореше с ирландски акцент. Нимрод видя как веждите на близнаците се повдигат въпросително и се почувства длъжен да им обясни:

— В продължение на много години господин Ракшасас бе принуден да живее сам и всичките му знания по английски език са придобити от ирландската телевизия.

Господин Ракшасас кимна церемониално.

— Дано враговете на Ирландия никога да не хапнат хляб или да пият уиски, но да бъдат наказани със сърбежи без благословията на почесването.

Сега, когато го видяха отново, и то на по-силна светлина, близнаците разбраха, че господин Ракшасас изобщо не е страшен. Той носеше дълъг бял редингот, закопчан до врата, бял панталон, бели

пантофи и бял тюрбан с малка перла, подобна на сълза, която се спускаше точно над челото му. Дълга разрошена брада и мустаци със същия бял цвят като тюрбана му допълваха tout ensemble в необикновения му външен вид. Кафявите му очи бяха топли и усмихнати и все пак на Филипа ѝ се стори, че зад тях е скрито някакво голямо нещастие, което някога е сполетяло господин Ракшасас. Той седна на покритата с кожа решетка пред камината, толкова близо, че на близнаците им се стори, че може да се подпали, и в продължение на няколко минути топли дългите си слаби ръце на пламъците, преди най-после да запали лула.

— Както обикновено, пристигате точно навреме, господин Ракшасас — каза Нимрод. — Тъкмо се канех да разкажа на младите си племенници истината за дара, който им е даден.

Сърцето на Джон се замята в гърдите му като току-що уловена риба. Дар, без дори да е Коледа или пък рожденият му ден. Филипа разбра по-добре за какъв дар говори Нимрод и започна да се тревожи дали това не означава, че е обречена да се превърне в ексцентричен книжен плъх.

Стенният часовник с махало, който бе отмервал часа по време на вечерята с остър звук, наподобяващ удряне на нож в струна за пиано, изведнъж спря и остави след себе си дълбока, почти осезаема тишина. Незнайно как близнаците изведнъж разбраха, че досегашният им живот е приключил и сега ще започне бъдещето им — съвсем различно от миналото, с което бяха свикнали.

— А сега — каза Нимрод, — мисля, че ще е най-добре, ако аз говоря, а вие двамата просто слушате. Защото има доста неща, които трябва да проумеете. И може би ще е най-добре, ако започна от самото начало, нали така, господин Ракшасас?

Като прекъсваше думите си с изпускане на облаци дим от лулата си, господин Ракшасас бавно изрече:

— Съгласен съм. Може би ще е най-добре да им разкажете цялата история. Защото знайно е, че една жена от Тирон^[2] няма да купи от пазара заек без глава от страх да не е котка.

— Всичко, което ще ви кажа сега, е истина — подхвана Нимрод. — Много от нещата, които ще чуете, ще ви се сторят удивителни и дори невероятни, затова ви моля да ми повярвате и за малко да не показвате недоверието си, като че ли сте на кино и гледате

научнофантастичен филм. — Нимрод вдъхна дълбоко от пурата си и издиша огромен облак дим. — Както ще ви каже всеки мъдрец или маг, във вселената съществуват три типа същества, които притежават развит интелект. Първите от тях са ангелите, които са сътворени от светлина. Вторите са човеците, които са сътворени от пръст — сигурен съм, че и двамата сте виждали погребения по телевизията, където свещеникът казва „пръст при пръстта, пепел при пепелта, прах при прахта“ и така нататък, и така нататък. Добре, накратко това представлява човекът в действителност. Пръст или въглерод, за да се изразим с научни термини. Пръст и вода, ако искаме да се изразим най-точно. Както и да е, темата на нашия разговор не е човекът. Не, ние ще се съсредоточим върху последния вид от съществата, които притежават висок интелект, а именно джиновете. „Джин“ е правилната дума за описване на това, което обикновено е наричано вулгарно зъл дух. Надявам се никога да не чуя да се говори така от устата на някой свой роднина. Може и да е подходящо за коледни представления и анимационни филмчета, но не и за създания като вас и мен. Думата е „джин“ и джиновете са сътворени от огън. Да, огън. — Нимрод изпусна още малко дим от пурата си, сякаш за да потвърди истинността на думите си.

— Това някаква шега ли е? — попита Филипа.

— Уверявам ви, че говоря напълно сериозно — отвърна Нимрод. — Съществуват много племена на джинове. Можем да прекараме цялата нощ тук, докато се опитваме да ги изброим, така ли е, господин Ракшасас?

— О, да, наистина.

— Но вие и аз, както и вашата майка, и господин Ракшасас, имаме щастието да принадлежим към най-изтъкнатото племе, а именно марида. Нашето племе е най-малобройно, но ние сме също така и най-могъщите сред джиновете. И така — подсмихна се Нимрод, — ето на, казах го. Джинът излезе от бутилката, тъй да се каже. Не се съмнявам, че сте чували този израз, но смея да предположа, че не сте се замисляли как той може да се окаже свързан със собствения ви млад живот. Е, уверявам ви, че е истина. Защото вие и двамата сте деца на лампата.

- [1] Ракшаса — демон, зъл дух в древноиндийската митология. — Б.пр. ↑
- [2] Окръг в Северна Ирландия. — Б.пр. ↑

9.

ДЖИНОВЕ

— Искаш да кажеш, че сме джинове, като онези от „Хиляда и една нощ“, така ли? — попита Джон. — Когато героят намира лампа или бутилка и освобождава джина?

Нимрод кимна.

— Сигурно се шегуваш — каза Филипа.

— Знам, че е малко трудно за вярване — отвърна той.

— На мен ли го казваш! — разгорещи се Джон.

— Но ако помислите за някои от странните неща, които са ви се случвали напоследък, особено откакто ви извадиха мъдреците, ще трябва да признаете, че всяко друго обяснение би прозвучало също толкова странно.

Известно време Нимрод изучава пурата си, преди да я сложи обратно в уста, сетне започна да всмуква дима, докато краят ѝ не стана също толкова червен като самото му, и тогава изпусна огромен кръг от дим. За част от секундата кръгът придоби формата на същия носещ се във въздуха павилион, който близнаците бяха видели в съня си по време на операцията за изваждането на мъдреците им, а после се стопи във въздуха.

— Така например — продължи Нимрод, — не е ли странно, че знам всичко за съня, който и двамата сънувахте, докато се намирахте под упойка? За това как се срещнахме в Кралския павилион в Брайтън? Че имаше една жена, която свиреше на цимбал? Че играхме на зарове? Че Джон хвърли три шестици, Филипа четири, а двамата заедно хвърлихте пет? Ако това наистина беше сън, откъде щях да знам всичко това?

— Щом не е било сън, тогава какво беше? — попита Джон.

— Много просто, отидох в Ню Йорк, оставих тялото си в хотел „Карлайл“ на Медисън авеню и с астралното си тяло — тоест изградения от етер двойник или сянка на физическото ми тяло —

отидох до болницата, където в този момент ви вадеха зъбите, и влязох в телата ви.

— Ах...

— Докато бяхте под упойка, установих контрол над съзнанието ви, поставих там някои от преживяванията, които си спомняте така ясно, и ви казах, че е нужно само да кажете на родителите си, че искате да дойдете в Лондон, за да ви разрешат.

— А те защо го направиха? — любопитства Филипа. — Защо се съгласиха толкова лесно?

— Човешките същества и джиновете съзряват на различна възраст — обясни Нимрод. — Това, че си джин, няма никакво значение до момента, в който не ти поникнат мъдреци и не ти ги извадят. При човешките същества мъдреците, или драконовите зъби, както ги наричат джиновете, не служат за нищо. При нас обаче те изпълняват много важна функция: те са знак, че вече сме готови да използваме способностите си. Веднага щом му извадят драконовите зъби, истинският живот на джина може да започне. — Следващият кръг дим от пурата на Нимрод придоби формата на силуета на Ню Йорк, очертан върху небето. — След като вашите драконови зъби бяха извадени, родителите ви чисто и просто не посмяха да ви се противопоставят.

— Тук започва мъдростта на джиновете — обади се господин Ракшасас.

Но Филипа все още клатеше глава.

Вуйчо Нимрод хвърли поглед към господин Ракшасас и също поклати глава, като изглеждаше донякъде раздразнен.

— Оказва се по-трудно, отколкото си мислех — сподели той. — Чакайте малко, хрумна ми нещо. — И щракна с пръсти към Джон и Филипа. — Някога страдали ли сте от клаустрофобия?

Те се спогледаха и кимнаха.

— Аха — кимна Нимрод и изпусна кръгче дим, което прие формата на вълшебна лампа. — Това се дължи на факта, че мнозина от нас са били затваряни в лампи и бутилки от умни човеци, чийто брой в наши дни, за щастие, е доста намалял. Затова вземаме въгленови таблетки — за да поддържаме топло тялото си, когато се окажем затворени някъде. Когато на един джин му е топло, той е спокоен и отпуснат, не е ли така, господин Ракшасас?

— Котката сама си е най-добрият съветник, вярно е — отвърна господин Ракшасас.

— Майка ни даде точно такива хапчета, нали? — поиска да се увери Джон, който бе далеч по-склонен да повярва, че е джин, отколкото беше близначката му.

— Предполагам, че е така. Както казах, джиновете са сътворени от огън, затова всички видове топлина ни помагат да се почувстваме по-спокойни, както ще разберете сами.

Макар и с неудобство, Филипа все пак хвърли поглед към господин Ракшасас, който продължаваше да седи до решетката на камината и да пуши лулата си. Никак не ѝ беше трудно да си представи, че той е направен от огън; ако се приближеше още малко до пламъците, щеше да се превърне в препечена филийка.

— Първото нещо, което един джин прави, след като той или тя е освободен от лампа или бутилка, е да използва кислорода в земната атмосфера, за да се превърне в дим — продължи Нимрод. — Открит огън, барбекюта, свещи, въгленови таблетки, дори и тази странна пура, всички те помагат.

— Но пушенето не ви ли вреди? — възрази Джон.

— Пушенето нанася огромна вреда на човешките същества, да, но изобщо не вреди на джиновете. С времето ще научите, че хората се опитват да правят много от нещата, които правим ние, обикновено с катастрофални резултати. Отне ни доста време, но най-накрая успяхме да ги накараме да проумеят, че пушенето им вреди.

— Добре, ако допуснем, че всичко това е вярно... — поде Джон, поглеждайки несигурно към сестра си. — А аз не казвам, че го вярвам... Това означава ли, че мога да изпълнявам по три желания на хората и така нататък?

— Да, накрая ще можеш. Но това, което трябва да разбереш най-напред, млади момко, и то е най-важното от всичко, е, че джиновете са пазителите на целия късмет във вселената — пазители и попечители на въображаемата така наречената съдба — непредвидените случайности, които водят до събития, благоприятни или неблагоприятни за интересите на човешките същества. Накратко, съдбата като причина или повод за успех или провал съществува като физическа величина във вселената и е контролирана единствено от джиновете. Ти ще бъдеш в състояние да изпълняваш три желания тогава, когато

проумееш как и защо да го правиш. Но дотогава, докато способностите ти на джин нарастват малко по малко, ще го правиш несъзнателно, без да имаш контрол над действията си.

— Искаш да кажеш така, сякаш сме го сънували? — попита Филипа.

— Точно така — потвърди Нимрод.

— Това може да обясни случилото се с господин и госпожа Барстол в самолета — каза Филипа. — Поне предполагам, че е така.

— Започваш да разбираш — съгласи се Нимрод.

— Някой от тях трябва да е използвал думата „желание“, а ти си ги харесвала.

Следващото облаче пурен дим приличаше на „Боинг 747“.

— Той каза, че иска само да се прибере вкъщи — спомни си Филипа. — Дожаля ми за него.

— Точно за това става дума. Класически случай за „подсъзнателно сбъждане“, както ние, джиновете, го наричаме. Вероятно си заспала, докато си си мислела колко хубаво би било, ако желанието на горкия господин Барстол се сбъдне.

— Точно така. — Филипа сви устни и се замисли. — В нашия сън — ако допуснем, че наистина си бил ти — защо ни накара да хвърляме зарове? Имаше ли това нещо общо с късмета?

— Да. Исках да проверя доколко сте способни на този етап да повлияете на съдбата и ето, случи се така, че вие двамата заедно сте невероятни. Когато действате заедно, сте силни колкото всеки възрастен джин. Което ще ни бъде много полезно при настоящата ни мисия. Позволете ми да ви обясня...

— Това подсъзнателно... нещо — прекъсна Джон вуйчо си.

— Подсъзнателно сбъждане — повтори Нимрод.

— Това може да обясни и какво се случи с госпожа Тръмп, нашата икономка — продължи момчето. — Точно преди да дойдем тук, госпожа Тръмп спечели тридесет и три милиона долара от нюйоркската мегамилионна лотария.

— Спомням си, че си помислих колко хубаво би било госпожа Тръмп да спечели достатъчно пари, за да отиде да види дъщерите си в Европа — призна Филипа.

— Е, нали не е станало нищо лошо — каза Нимрод. — Тези неща се случват понякога. Но трябва да разберете, че когато хората

употребят думата „желание“, не те трябва да внимават — ние, джиновете, трябва да сме нащрек. Сбъдването на желанията невинаги е хубаво нещо, както господин и госпожа Барстол се увериха на свой гръб. Ние, джиновете, може да искаме да помогнем на някого, но понякога — и ако трябва да съм честен, най-често — по-добре е да го оставим сам да осъществи желанието си. Като се борят и работят усилено, хората ценят още повече постиженията си, каквито и да са те. Същевременно има и много случаи, в които те не мислят какво си пожелават — не обмислят какво ще стане, когато най-съкровеното им желание изведнъж се сбъдне.

— Много често езикът на човека е най-големият му враг — отбеляза господин Ракшасас.

— Като в някои от приказките от „Хиляда и една нощ“ — допълни Джон.

— Точно така.

— Ако казваш истината — рече Филипа, — ако е вярно, че сме джинове, тогава би могъл много лесно да го докажеш.

— Какво предлагаш? — попита Нимрод.

Филипа сви рамене.

— Не знам. Нали ти си експертът тук? Можеш ли да накараш нещо да се появи или да изчезне?

— И какво ще докаже това? — попита отново Нимрод.

— Разбира се, фокусът не е никакъв фокус, докато не го изпълниш три пъти — пак се намеси господин Ракшасас.

— Така можеш да докажеш, че си джин — поясни Филипа.

— Така ли? А ако наистина накарам нещо да се появи, откъде би могла да знаеш, че не е било там през цялото време?

Филипа огледа внимателно цялата стая.

— Като например? — попита тя.

— Като носорог например — предложи Нимрод и изпусна облак дим, който прие вид на носорог.

— Страхотен номер! — обади се Джон с възхищение.

— Това е просто дим! — възрази Филипа. — В тази стая няма истински носорог.

— Откъде си толкова сигурна? — попита Нимрод.

— Сигурна съм — настоя Филипа с енергично кимване точно когато димният носорог най-накрая се разтвори във въздуха.

— А ако тук има съвсем мъничък носорог?

— Е, тогава той няма да е истински носорог — не се предаваше Филипа.

— Добър отговор! — кимна Нимрод. — Само че виж. В стаята има носорог. И аз мога да го докажа.

Той посочи към другия край, където стоеше един носорог. С дължина четири метра и височина до рамото метър и половина, животното изсумтя високо през огромните си ноздри и пристъпи на завършващите си с меки възглавнички крака, така че плочките на пода в трапезарията на Нимрод изскърцаха под двутонната му тежест.

— Мили боже! — промълви Филипа и отстъпи крачка назад; но чувайки гласа ѝ и виждайки движението ѝ, носорогът сви големите си уши, размърда горната си челюст и вирна седемдесетсантиметровия си рог нападателно във въздуха.

Нимрод се ухили на племенницата си.

— Сега довольна ли си?

— Да — прошепна тя, скована от ужас. — Махни го.

— Кое да махна?

— Носорога, разбира се.

— Какъв носорог?

Когато погледна отново, Филипа видя, че носорогът е изчезнал, нямаше я и острата животинска миризма, която се излъчваше от него.

— Магия — прошепна Джон едва чуто, дълбоко впечатлен от демонстрацията на способностите на Нимрод, на която току-що бе присъствал.

— Магия ли? Господи, не, момчето ми. Джиновете не правят магии. Магиите са за децата и за възрастни с примитивно съзнание. Джиновете задвижват нещата със силата на волята си. Това е най-точният израз, за да опишем онова, което правим. Ние задвижваме нещата със силата на волята си. Ако трябва да се изразя другояче, духът е по-силен от тялото и това е всичко. Никога не го наричай магия, защото не е. Дано вечно да свети лампата ми, още малко и ще ме попиташ дали случайно нямам зайче и шапка, в която да го сложа. Но и двамата вече сте разбрали какво имам предвид, като говоря за доказателства. В един момент е там, а в следващия го няма.

— А татко? — попита Филипа. — И той ли е джин?

— Не, баща ви е човек — отвърна Нимрод. — Способността на джиновете се предава само по линия на майката. Въпреки това обаче много джинове се женят или омъжват за човеци. Жените джинове, които се омъжват за човеци, ще имат деца, които също са джинове, но мъжете джинове, които се женят за човешки жени, ще имат само човешки деца.

— А татко знае ли за това? — поинтересува се Филипа.

— Разбира се, макар че нямаше и представа, когато се ожени за вашата майка. Тя се бе влюбила в него отдалеч, тъй да се каже, и реши да разбере що за човек е той, затова му изигра номер. Не лош номер обаче — просто малка хитрост, за да разбере дали има добро сърце. Облече се в дрипи и като се престори на бездомница, се приближи до баща ви и го помоли за малко дребни, за да си купи чаша кафе. Баща ви беше много добър по душа, пък и разбра, че у майка ви има нещо много специално, затова ѝ помогна да си намери дом и работа. Накрая те се ожениха и тогава Лейла му разкри, че е джин. Но цялото си огромно богатство той натрупа благодарение на собствените си усилия.

— Колко романтично — въздъхна Филипа.

— Да се върнем на темата — продължи Нимрод. — Веднъж майка ви използва силата си на джин, за да направи за него нещо много важно, без което той нямаше да бъде там, където е сега. Двама мъже, които силно завивдаха на Едуард заради успеха му, бяха решили да го убият и да откраднат богатството му. Лейла разбра за това и искаше да убие и двамата, но Едуард я помоли да пощади живота им. Разбирате ли, тези двама мъже бяха неговите братя, Алън и Нийл.

— Нали не искаш да кажеш, че?... — Джон усети как челюстта му увисва, докато Нимрод отново издиша дима от пурата си, но този път изпусна не едно, а две кръгчета, които за няколко секунди заприличаха досущ на двамата домашни любимци на семейство Гонт.

— Лейла превърна и двамата в кучета.

— Това обяснява много неща — каза Филипа.

— Да, нали? — съгласи се Джон. Сега му се искаше да не беше убедил останалите да сменят имената на кучетата: нищо чудно че имената им звучаха толкова човешки, и нищо чудно че клетият му баща се бе противопоставил толкова силно на неговата идея да преименуват ротвайлерите на Уинстън и Елвис.

— Баща ви бе толкова шокиран от гневната проява на силата у майка ви, че я убеди да му обещае никога повече да не използва тази сила. Нещо повече, когато се родихте вие двамата, Едуард накара Лейла да обещае да ви възпита не като джинове, а като обикновени човешки същества — обещание, което тя досега спазваше и което за съжаление стана причината ние с нея да се отчуждим един от друг през последните десет години. Каквото и да са възнамерявали майка ви и баща ви, те са мислели, че то е най-доброто за вас. Аз обаче винаги съм смятал, че истината кои сте и какви сте не бива да бъде държана в тайна от вас.

Той сви рамене.

— Както и да е, това не ми влизаше в работата, докато тя не реши да ви изпрати в онова лятно училище в Салем. Разбирате ли, за да бъдеш джин, се налага да притежаваш известна концентрация и възможност да насочваш усилията си към определена цел, а училището на доктор Григс създава такава среда, в която младите джинове като вас могат да станат практически неразличими от останалите надарени деца.

— Искаш да кажеш, че има и други родители като нашите ли? — попита Джон. — Които искат да спрат децата си, за да не станат джинове?

— Някои от тях — каза Нимрод. — В обществото, в което живеем днес, да се приспособиш към това, което хората смятат за нормално, е много важно. Григс се възползва от страха, който хората изпитват да не се окажат различни.

— Но как ги спира да не развият способностите си? — поинтересува се Джон. У него вече се надигаше вълна от гняв, породена от самата мисъл, че някъде по света съществува място, където са можели да му попречат да стане джин, защото това изглеждаше прекалено интересно, за да иска да го пропусне.

— Техниката, която прилагат в „Алембик“, е съвсем проста — обясни Нимрод. — Григс ви затрупва с толкова много работа, че съзнанието ви се отклонява от използването, несъзнателно или не, на способностите ви на джинове. Нещо по-лошо, той убеждава учениците си да не вярват в нищо, което не може да бъде доказано по така наречения „научен път“. Това е катастрофално за джиновете, защото да вярват само в общоприетото за възможно, уврежда съзнанието им така

силно и невъзвратимо, че след това става невъзможно да развият дарбата си. За да се развият тези способности, най-важна е вярата в самия себе си. И когато разбрах, че майка ви се кани да ви изпрати при Григс — от доста време подозирах, че ще го направи — реших да действам.

— Голям срам е, за да се увериш, да накараш брадата на козела да порасне на мястото на опашката на хубав жребец — вметна господин Ракшасас.

— Но — възрази Филипа, — ако джиновете не могат да използват способностите си, преди да им извадят мъдреците, нямаше ли да е по-лесно за майка ни чисто и просто да не ни кара да се подлагаме на операцията? Да остави зъбите в устата ни?

— Веднага щом зъбите се появят устата ви — каза Нимрод, — те могат да проявят силата си по някакъв начин. В случая с Филипа това е станало под формата на подсъзнателно сбъждане на желания. — Нимрод погледна към Джон. — Несъмнено и ти си почувствал скритата им сила по някакъв начин, Джон.

— Пукнатината в стената на стаята ми — посочи момчето. — Бе прорязала таблата на леглото над главата ми и изглеждаше така, сякаш започва от възглавницата.

— Точно за такива неща говоря. — Нимрод вдигна ръце нагоре, сякаш току-що бе получил доказателство за правотата на думите си. — Нещо повече, колкото по-дълго отлагаш изваждането, толкова по-драматична и по-силна ще бъде крайната демонстрация на способностите ти на джин — продължи да обяснява той. — Вашата майка с основание е решила, че е по-добре да рискува и да действа сега, докато силите ви на джинове все още не са развити.

Филипа се замисли за момент.

— Мама и татко — каза тя. — Те са действали по този начин, защото са мислели, че така е най-добре, нали?

— Те искат единствено най-доброто за вас — потвърди Нимрод. — Така, както виждат нещата те, като човешки същества ще имате повече възможности да водите обикновен, нормален живот, отколкото като джинове.

— Не съм сигурна, че искам да водя обикновен, нормален живот — заяви Филипа. — Поне не през цялото време. Но не искам и да си тръгна от къщи. Не още, така или иначе.

— Нито пък аз — подкрепи сестра си Джон. — Не можем ли да се научим как да бъдем джинове и после да се върнем в Ню Йорк?

— Аз самият се канех да ви предложа същото — усмихна се Нимрод и прегърна и двамата. — Но сега ние тримата имаме спешна работа. Господи, да! Имаме работа да вършим.

— Като говорим за работа — каза Филипа, — искам да те питам нещо. Чудех се защо процепът на стената в стаята на Джон е същият като онзи, който видяхме във вестника.

И тя обясни, че пукнатината в стената на стаята на брат ѝ е съвсем същата като на снимката на музея в Кайро след неотдавнашното земетресение.

Нимрод изглеждаше стъписан.

— Защо не ми казахте това по-рано? — попита той.

Джон и Филипа свиха рамене.

— Мислехме, че е само любопитно съвпадение — поясни Джон.

— Съвпадение ли? — разсмя се Нимрод. — Това е само научният израз за съдба.

— Речниковото обяснение за съвпадение има прекалено много значения, със сигурност — кимна господин Ракшасас.

Нимрод поклати глава.

— Не, това е било съобщение, предназначено за вас. Единственият въпрос е от кого е било изпратено.

— От кого или от какво — вметна господин Ракшасас. — Не е нужно да видиш как земята се тресе, за да разбереш, че е проговорила.

— Точно така — съгласи се Нимрод. — Така или иначе щяхме да заминем за Египет. Това се опитвах да ви кажа. Но вашият разказ само подчертава необходимостта да отидем там колкото се може по-скоро. Аз обаче се надявах, че ще успея да запазя съществуването ви в тайна.

— От кого? — попита Филипа.

— От враговете ни.

— Това ли е опасността, за която говореше на летището? — продължи да пита тя.

— Така ли съм казал? Е, наистина може да има известна опасност. Ние със сигурност няма да сме единствените джинове, които пристигат в Египет да търсят съкровища. Ако си спомняте, в „Хиляда и една нощ“ се споменава, че има и други племена джинове, които, за разлика от нас, не обичат хората и искат да им навредят.

— Ифритите ли? — попита Джон.

— Да, момчето ми, ифритите. Добра памет имаш. Те са най-злите от всички джинове. Противно и злонамерено племе, което е наш смъртен враг. Може да се случи така, че да ги срещнем, докато сме в Египет.

— Не мисля, че ифритите ми харесват — сподели Филипа.

— Светът е пълен с неприятни неща — намеси се господин Ракшасас и сви рамене. — И ако искаме да ги избегнем, трябва да живеем със заключени врати и спуснати завеси, друг начин няма.

— Ако тръгнем от Лондон утре и хванем полета в пет и тридесет, ще бъдем в Кайро преди полунощ — обяви Нимрод.

— Египет е най-подходящото място за обучение на млади джинове като вас, бъдете сигурни — рече господин Ракшасас.

— Така ли? — попита Джон. — Защо?

— Египет е пустинна страна, а силата на джиновете е най-голяма, когато се намират в пустинна страна — обясни Нимрод. — Те произлизат от пустинята, нали разбирате. — Той намери свещ, на която припали пурата си, вдъхна дима в продължение на няколко дълги секунди като обхванат от въодушевление змей и когато най-накрая го изпусна, кръгчето, което излезе от устата му, наподобяваше по форма египетския сфинкс.

— Не знам защо — каза Джон, — но сега, като се замисля, ми се струва, че винаги съм искал да отида в Египет.

— Това е джинът у теб, момко — грейна Нимрод. — Джинът у теб говори.

— Е, добре, ако ме извините — каза господин Ракшасас, — време е да се върна в бутилката си. — И като се поклони церемониално, той напусна стаята.

— Господин Ракшасас страда от агорафобия — обясни Нимрод на децата.

— Това е страх от открити пространства, нали така? — уточни Филипа.

— Да. Разбирате ли, някога един гул затвори господин Ракшасас в бутилка и той остана вътре много дълго време — толкова дълго, че сега започва да се изнервя всеки път, когато остава за по-дълго време вън от бутилката си. Искам да кажа, представете си колко изнервени щяхте да се чувствате вие в присъствието на толкова много хора, ако

сте били държани в затвор дълго време. Светът става по-шумен и по-шумен с всеки изминал ден.

— Горкият господин Ракшасас — съжали го Филипа.

— Мисля, че компанията на двама млади джинове, с които да си говори и които да му задават въпроси, ще му се отрази много добре — каза Нимрод. — Скоро ще разберете, че той е много интересен събеседник и това не е никак изненадващо, защото е посветил много години от живота си на проучвания на нашето племе. Единствено книгите са го крепели по време на дългото му затворничество — те и ирландската телевизия.

— Но как е възможно да учиш или да гледаш телевизия, когато си затворен в бутилка? — попита Джон.

— Дори и затворен в бутилка, един джин притежава достатъчно сила да я обзаведе както си иска. Радио, телевизия, вестници, книги, храна и вино, дивани, столове, легла — в зависимост от размера на лампата или бутилката. Разбирате ли, когато един джин влезе в бутилка, това означава, че той или тя прекращва пределите на триизмерното пространство, затова вътре е много по-просторно, отколкото си мислите. Работата е там, че не можете да излезете, докато някой не ви пусне. И никой не може да ви дойде на гости. Представете си го като затворничество в самостоятелна килия в наистина луксозен затвор. Това, което измъчва най-много затворен в лампа или бутилка джин, е не друго, а самотата. С изключение на нея затворничеството се понася доста леко.

— Ти бил ли си някога затворен в бутилка? — любопитства Джон. — Против волята си?

— О, да, няколко пъти. Това е един вид риск на професията за всеки джин. Най-дългият период, в който съм бил затворен, продължи около шест месеца и всичко стана по чиста случайност, нямаше как да го предотвратя. Веднъж спрях пред един стар антикварен магазин за стъкло в Уимбълдън Вилидж, съвсем близо до Лондон. Собственикът бе в задната част и опаковаше нещо, та ми дойде наум да се пъхна за малко в една гарафа, просто за да проверя дали е удобна. Но докато бях вътре в нея — не може да е било повече от тридесет секунди — магазинерът пъхна запушалката в гърлото на бутилката. Всъщност грешката не беше негова — искам да кажа, той нямаше как да знае, че съм вътре. И така, останах в бутилката, без да мога да направя нищо,

освен да чакам някой да купи гарафата и да я отпуши. Тя обаче беше доста скъпа, така че трябваше доста да поседя и да почакам.

— И какво се случи?

— Господин Воплин се случи, ето какво.

— Искаш да кажеш, че той е купил бутилката?

— Всъщност не. Воплин ще ме намрази, че ви го казвам, но истината е, че той я открадна — бутилката, в която бях затворен.

— И въпреки това ти му изпълни три желания, така ли? — Гласът на Филипа прозвуча изненадано. — Задето е откраднал нещо?

— Принуден бях. Това е неписаният правилник за поведение сред добрите джинове — че когато някой те освободи, ти си длъжен да му изпълниш три желания. Никога четири, защото четвъртото обезсилва предишните три. Багдадските правила.

— Но защо ги обезсилва?

— О, по-добре е да попитате господин Ракшасас — отклони въпроса Нимрод. — Той е далеч по-добре запознат с Багдадските правила, отколкото аз. Посветил е живота си на тяхното проучване, а можете да ми вярвате, че за подобно проучване наистина е необходим цял един живот.

— И какво си пожела господин Воплин? — осведоми се Джон.

— Да се разкриват тези неща, обикновено се оценява като проява на недобро възпитание. — Нимрод отново дръпна от пурата си. — Но както сигурно сте разбрали от „Хиляда и една нощ“, често се случва ние да сме готови да изпълним по три желания на някого, а той да ги пропилее за нещо съвсем безполезно. Така например хората казват: „Ех, да не бях толкова жаден“, а после, когато им поднесеш чаша вода, се чувстват наранени и изиграни. Точно това се случи и с Воплин. Когато го срещнах за пръв път, преди десет години, той имаше само една ръка, точно както и сега. Втората я е загубил в Британския музей, но това е друга тема. Както и да е, вместо да си пожелае да му дам нова ръка, както би постъпил всеки нормален човек, той пропиля първите си две желания за абсолютни глупости и сега положението е следното: той не знае дали да си пожелае нова ръка или нещо друго, като купища пари например. И докато най-после не реши какво иска да му изпълня като трето желание, не може да си позволи да ме изпусне от погледа си, а аз съм длъжен да го държа при себе си, затова го направих свой прислужник. Това впрочем е и причината постоянно да шепне — за да

не мога да го чуя. Страхува се до смърт да не използва случайно думата „желание“, разбирате ли? Страх го е да не го чуя, защото тогава ще мога да му изпълня трето желание, от което няма да има никаква полза. Ако го чуете някога да използва думата „желание“, ще ви бъда много благодарен, ако ме уведомите. Признавам си, че много бих искал да приключа с това веднъж завинаги, така че той да може да продължи с живота си, а аз да мога да си наема прислужник, с когото да водя нормални разговори.

— Горкият господин Воплин — поклати тъжно глава Филипа.

— Умните хора си пожелават нещо, което иначе би било недостижимо за тях, например талант или мъдрост — каза Нимрод. — Срещал съм няколко души, които си пожелаха да станат добри писатели. Днес обаче повечето хора предпочитат парите или пък да станат филмови звезди. Скучно наистина, но какво можем да направим ние? Желанието си е желание.

10. КАЙРО

Те пристигнаха в Кайро късно през нощта и бяха посрещнати от Кремчо, грамадния и невероятно висок египетски прислужник на Нимрод. Кремчо изглеждаше още по-висок поради нахлупения на главата му червен фес и нямаше вид на човек, който се нуждае от бастуна, който държеше в едната от огромните си ръце. Очевидно обичаше деца далеч повече от господин Воплин, поне така им се стори на близнаците, защото непрестанно им се усмихваше и им предложи няколко от суперсилните бонбони за смучене „Крал Фахд“, които той самият особено обичаше да схрусква със също тъй силните си, извънредно бели зъби; и така всички заедно прекараха доста време в залата за получаване на багаж, докато чакаха да вземат чантите си.

— Защо господин Ракшасас не дойде с нас? — попита Джон.

— О, но той е с нас — отговори Нимрод.

— С нас ли? Къде? — Джон се огледа наоколо и се намръщи. — Не го виждам.

— Намира се в една лампа в чантата ти. Сложих го там, защото в моя багаж нямаше място. Джиновете се придвижват по този начин — в багажа един на друг — когато не искат да дават пари за билет или, както в случая с господин Ракшасас, когато страдат от агорафобия.

Най-после лентата за багаж започна да се движи. Няколко минути по-късно Джон видя своята чанта и посегна към дръжката ѝ, но бе избутан доста грубо настрана от Кремчо, след което огромният мъж започна да удря чантата с бастуна си и здравата уплаши останалите пътници, да не говорим, че привлече вниманието и на един полицаи, който извади пистолета си.

— Хей! — викна Джон. — За какво е всичко това?

Минаха още една-две секунди, преди Кремчо да се наведе, а когато го направи, в ръката му висеше тялото на зеленикаво-златистокафява змия, сега вече мъртва, която се бе увила около оцветената в същия цвят дръжка на чантата на Джон.

Полицаят прибра пистолета си в кобура и потупа Кремчо по рамото, а Джон разглеждаше отблизо мъртвото влечуго. Змията беше дълга над един метър и ако се съдеше по реакцията на развълнуваната тълпа, която се бе събрала, за да я види отблизо и да поздрави Джон с щастливото избавление, очевидно отровна.

— Наја хаје — каза Кремчо.

— И таз хубава! — възкликна Нимрод. — Ако беше взел тази чанта, змията със сигурност щеше да те ухапе и да те убие. Това е египетска кобра, Джон — най-смъртоносна змия в Египет.

Джон преглътна с усилие, изведнъж осъзнал с абсолютна яснота, че се е отървал на косъм.

— Благодаря, господин Кремчо — каза той.

Мъжаката се ухили, стисна протегнатата му ръка и започна да сваля останалите чанти от лентата — лесна задача, тъй като другите пътници изведнъж загубиха всякакво желание да бързат с прибирането на багажа си, просто в случай че наоколо има друга змия, увита около дръжката на нечий куфар.

— Цялата страна гъмжи от гадини — измърмори Воплин. — И нямам предвид само змиите и насекомите. Ако ти се случи да пипнеш нещо, докато си тук, измий си ръцете с антисептичен сапун, това е моят съвет.

— Не мисля, че тази змия се е озовала там случайно — каза Нимрод, докато излизаха навън и чакаха Кремчо да докара колата. — Египетските кобри са срамежливи създания, поне докато някой не ги провокира. Лента за багаж на летището е последното място, където бих очаквал да намеря египетска кобра.

— Искаш да кажеш, че някой нарочно я е поставил там? — попита Джон с нервна усмивка. — За да ме убие?

— Не е задължително. Спомни си, че това е чантата, в която се намира господин Ракшасас — обясни Нимрод. — Някой трябва да е разбрал, че е там, докато са сваляли куфара от самолета. Следователно грешката е само моя. Но виж, ако това те притеснява, можем още сега да отидем до билетното гише на „Американ Еърлайнс“ и да ти вземем билет за първия полет до Ню Йорк.

За миг Джон се замисли над идеята, но отвърна храбро:

— Не. Ти нали ни предупреди, че може да стане опасно. Пък и все още не съм видял пирамидите.

Но опасностите за тази вечер все още не бяха приключили: десет минути след като напуснаха територията на летището с един стар бял кадилак „Елдорадо“, Кремчо оповести, че ги следят.

— Черен мерцедес, шефе — обясни той, хвърляйки поглед в огледалото за обратно виждане.

Близнаците инстинктивно се обърнаха назад и наистина, един голям черен мерцедес се носеше по магистралата на тридесет-четиридесет метра зад тях и поддържаше съвсем същата скорост.

— Можеш ли да им се изплъзнеш?

Кремчо се ухили широко в отговор.

— Това е Кайро, шефе. Само гледай.

Няколко мили по-нататък Кремчо натисна до дупка педала за газта, излезе от шосето и подкара по една еднопосочна улица, а после по друга, докато накрая се озоваха в район, пълен със стари магазинчета и тълпи хора.

— Това е стар пазар, шефе — рече Кремчо, докато караше по една тясна алея, а оттам по пасаж със старинен вид. — Много стари улички. Дори и пътната полиция се загубва. Но старият Кремчо, той знае Кайро като дланта на ръката си. Няма проблеми.

Колата със свистене зави на един ъгъл и рязкото движение запрати близнаците в скута на Нимрод точно преди втория завой; пешеходците, които минаваха по един облян от лунната светлина площад, се разпръснаха бързо, когато кадилакът профуча покрай тях, преминавайки на червено на цяла поредица светофари. Нимрод хвърли поглед през задното стъкло и видя, че черният мерцедес продължава да ги следва.

— Все още са по петите ни — съобщи той на Кремчо.

— Виждам ги — ухили се мъжагата и подкара с бясна скорост нагоре по един хълм, а после направи остър завой и се озова в един хотелски паркинг. Без да губи време, той се смести в пространството между два автобуса и изключи светлините и мотора. Броени секунди по-късно мерцедесът профуча покрай паркинга и всички въздъхнаха с облекчение.

— Добра работа, Кремчо — похвали го Нимрод.

— Това ифритът ли беше? — попита Филипа.

Нимрод обаче не й отговори.

— Закарай ни у дома, Кремчо — каза той и отново запали пурата си.

Домът на Нимрод се намираше в онази част на Кайро, наричана град градина, и приличаше повече на палат, отколкото на къща, с красиво оформените си, добре поддържани морави, зелени палми и блестящо бели стени. Отвътре подредбата бе също толкова впечатляваща — мраморните подове бяха покрити с персийски килими и във всяко помещение имаше безброй старинни египетски предмети, така че близнаците си помислиха, че тази къща прилича на музей дори повече от техния дом в Ню Йорк. Но най-необикновеното нещо в къщата беше това, което Нимрод наричаше „тюхемерната^[1] стая“: в нея бе поставено голямо, кръгло съоръжение, което приличаше на часовник и висеше на стената точно срещу украсен с пищна резба стол, на който седеше Кремчо — когато не бе зает с шофиране на кадилака или с готвене в кухнята — а понякога и самият Нимрод. Когато го огледаха по-отблизо, близнаците установиха, че часовникът е изработен от злато, че ширината му достига почти сто и осемдесет сантиметра, че има една стрелка и че всъщност изобщо не е часовник. На сребърното лице на тюхемера се виждаха три изписани с големи букви думи: „добър“, „лош“ и „равновесие“; а единствената стрелка, която наподобяваше мускулеста човешка ръка с насочен напред показалец, сочеше към крайната лява част на думата „равновесие“, така че почти навлизаше в надписа „лош“.

— Това е тюхемер — обясни Нимрод с гордост, докато ги развеждаше из къщата. — Той измерва късмета в света — целия късмет, добър или лош. Този тюхемер е точно копие на онзи в Берлин, притежание на Синия джин на Вавилон, който измерва официалното количество на късмета по цялото земно кълбо — така нареченият БМК — Берлински меридиан на късмета. Имам още един, по-малък, в дома си в Лондон.

— Наистина ли можеш да измериш целия късмет в света? — попита Джон.

— Също толкова лесно, колкото ти би могъл да измериш атмосферното налягане с барометъра — отвърна Нимрод. — Законите на физиката във вселената определят възможността нещата просто „да се случват“. Нито едно от тях не е плод на чиста случайност. Когато е била създадена вселената, на човеците е била дадена власт над земята,

на ангелите — над небето, а на джиновете над взаимодействието между двете — това, което някои хора наричат „съдба“. Съдбата често прилича на чисто съвпадение, но разбира се, не е такава. Тя е късмет и е контролирана от джиновете. Добрият късмет се раздава от трите добри племена джинове. А лошият късмет — от злите племена. Между тези два вида джинове се води постоянна борба и тя създава много фино равновесие, което е означено тук, както виждате.

Тюхемерът, на който Кремчо е неофициален пазител, ми дава възможност да видя дали злите племена, най-лоши от които са ифритите, са пратили на хората достатъчно лош късмет, за да е необходимо да се намесим ние.

— Като изпълним три желания на някого? — попита Джон, който изгаряше от нетърпение да направи точно това.

— Точно така — кимна Нимрод и лицето му за миг придоби обезпокоен вид. — Откакто стана земетресението, ръката сочи все по-наляво в сектора на равновесието, което много ме безпокои и ме кара да подозирам, че ифритите са намислили нещо. По всяка вероятност точно те са се опитали да ни проследят от летището и пак те са поставили змията на дръжката на куфара на Джон. — Той си погледна часовника. — Но времето напредва, а аз искам да ви покажа града, преди да си легнете. Може би обаче ще е по-добре, ако изберем по-малко биещо на очи превозно средство.

Нимрод накара Кремчо да им повика един теглен от коне файтон, наречен гхари, и макар че беше вече много късно, тримата излязоха на разходка из все още оживения, шумен център на Кайро. Въпреки че беше минало един часът през нощта, много от магазините бяха отворени и продаваха стоки, каквито близнаците не бяха виждали никога през живота си. Нямаше никакви или почти никакви следи от щети, причинени от земетресението.

— По-хладно е да се ходи на пазар по това време на деня — обясни Нимрод.

Филипа никога не бе виждала толкова много хора или по-скоро толкова много коли и го каза на вуйчо си.

— В Кайро живеят около двадесет милиона души — обясни Нимрод. — Това е много беден град, но по някакъв начин всички те успяват да вървят по улиците с усмивка на устата.

— Точно като Кремчо — отбеляза Джон.

— Истинското му име е Карим — каза Нимрод. — Аз обаче винаги съм смятал, че Кремчо му отива повече. Той никога не спира да се усмихва, също като котка, която е изяла сметанов крем.

Нимрод запали пура и махна към улиците наоколо.

— И така — попита, — как ви се струва Кайро? — От тона му беше ясно, че самият той има много високо мнение за града. — Харесва ли ви?

— Да — потвърди Филипа и носът ѝ леко се сбърчи, докато файтонът преминаваше през един особено задръстен с хора пазар. В продължение на един дълъг миг всички те бяха на косъм да изпадат от файтона, защото цял рояк хора започна да се катери по него, опитвайки се да им продаде нещо, докато Нимрод не им нареди на безупречен арабски да се отдръпнат, а кочияшът изплющя с камшика, за да набере скорост и да си пробие път. — Само че мирише малко странно — добави тя.

— Всички казват така, когато дойдат тук за пръв път. Има открита канализация. Скоро ще свикнеш.

— Не, нямах предвид това. Е, може би донякъде. Някои квартали миришат по-лошо от другите. Но всъщност исках да кажа, че мирише много особено и имам чувството, че миризмата е много стара. Сякаш тук са живели хора от много дълго време. В най-оживените места в търговската част на Ню Йорк има една много особена миризма, когато денят е наистина горещ. Е, това тук мирише по същия начин, само че сто пъти по-силно.

Джон кимна.

— Да, и аз мисля същото. Но имам и странното чувство, че съм бил тук и преди — сякаш по някакъв начин съм се върнал у дома.

— Да, прав си — призна Филипа. — Ала ми се струва, че има нещо повече. Още откакто слезохме от самолета, усещам, че ни следят.

— Отлично! — възхити се Нимрод. — Разбира се, в известен смисъл ти наистина си си у дома, Джон. И, Филипа? В Кайро има повече джинове, отколкото където и да било другаде по света — с изключение може би на Истанбул. По всяка вероятност ти чувстваш присъствието им.

— Това означава ли, че сме араби? — попита Джон.

— Господи, не — засмя се Нимрод. — Арабите са човешка раса, а ние сме джинове. Джиновете са много по-различни от която и да

било човешка раса. Ако искате, утре господин Ракшасас ще ви разкаже всичко за различните племена джинове.

— Точно сега искам само кочияшът на този файтон да престане да удря бедния кон — заяви Филипа и потръпна, когато египтянинът отново изплющя с камшика във въздуха.

Нимрод се подсмихна.

— Вашето желание е заповед за мен, млада госпожице — рече той, затвори очи и промърмори нещо под носа си. В следващия миг конят се втурна в луд галоп, като теглеше файтона след себе си с такава скорост, че започнаха да изпреварват коли и автобуси. Кочияшът изкрещя нещо на арабски, но конят отказа да намали и копитата му продължиха да трещят по лошия път. — И без това е време да се прибираме — продължи Нимрод невъзмутимо. — Забавихме се прекалено дълго навън.

— Нямах това предвид! — изкрещя Филипа с пълно гърло, вкопчвайки се здраво в стената на файтона, докато завиваха с бясна скорост на един ъгъл.

— Какво искаш да кажеш? — попита Нимрод и се засмя. — Кочияшът спря да удря коня с камшика, нали така?

— Да, но само защото не смее да го удари от страх, че конят може да препусне още по-бързо! — извика Филипа и изпищя уплашено, когато файтонът хлътна в една голяма дупка на пътя, но продължи да лети с бясна скорост.

— Не е ли ободряващо? — рече Нимрод. — Нищо не може да се сравни с разходка с файтон из Кайро в топла лятна вечер.

Наближиха предградието и след минута-две конят спря сам точно пред дома на Нимрод. Тримата джинове слязоха от колата, последвани от кочияша, който изглеждаше разтревожен не само от лудия галоп, в който се бе впуснал конят му, но също така и от факта, че животното бе намерило обратния път съвсем само. Нимрод потупа ентусиазирано коня по гърба, за да покаже на кочияша, че не е сърдит, и му даде извънредно щедър бакшиш, за да е сигурен, че на човека няма да му хрумне да накаже коня за енергичното препускане.

— Можехме да се пребием! — подхвърли Филипа укорително, когато влязоха в къщата.

— О, не мисля, че ни заплашваше каквато и да било истинска опасност — усмихна се Нимрод в отговор. — Сега обаче може би

разбираш смисъла на думите ми, когато ви говорех за желанията. Изпълняването им може да доведе до съвсем непредвидими последици, защото човек никога не знае какво точно може да се случи. Ти пожела кочияшът да престане да удря коня и той наистина спря. Това, което не ти хареса, беше *причината* той да спре. Това е много важен урок, който трябва да усвои всеки млад джин — че когато променяш бъдещето, това твоё действие винаги има случайна, неочаквана и дори неприятна страна. Работата е там, че живеем в много сложен свят. Малките вариации в първоначално дадените условия могат да доведат до динамични трансформации в резултативното събитие, а по-големите вариации, предизвикани от джин, който изпълнява някое желание, могат да доведат до огромни динамични трансформации в резултативното събитие.

— Тъъ, да — измънка Джон и хвърли нервен поглед към Филипа, надявайки се, че не е успяла да проумее речта на Нимрод по-добре от него; улавяйки погледа му, тя сви рамене.

Вуйчо им ги поведе към гостната, където Кремчо бе сервираше горещи напитки, за да се подкрепят след завръщането си.

— Джиновете имат една поговорка, която гласи: „Желанието е ястие, хлъзгаво като риба — след като веднъж си го погълнал, е много трудно да го повърнеш“. — Нимрод направи кратка пауза. — Може би малко от първоначалното значение се е загубило при превода от оригиналния арабски, но смисълът е общо взето следният: човек трябва да внимава какво си пожелава, защото желанието му може да се изпълни, но не по начина, по който е искал.

Джон се прозява звучно.

— Е, добре, смятам, че схванахте в най-общи линии какво имам предвид.

— Да — кимна Филипа, — мисля, че да.

Джон се намръщи на сестра си. Типично за нея — да се преструва, че всичко ѝ е ясно, дори когато не разбира абсолютно нищо.

— Смятам, че преживяхме достатъчно приключения за една вечер — обяви Нимрод. — Не сте ли съгласни? Вече е време за всички ни да си легнем.

И така, с все още леко разтреперани от препускането с файтона крака, близнаците се отпавиха към стаите си, които се оказаха също толкова просторни и великолепно обзаведени, колкото те си

представяха, че са стаите на принцеса Шехерезада от „Хиляда и една нощ“, и потънаха в сън още в мига, в който главите им докоснаха възглавниците.

[1] По името на древногръцката богиня Тюхе (или Тихе), богиня на късмета, по късно изместена от римската Фортуна. — Б.ред. [↑](#)

11.

ПОЧТИ КАМИЛА

Рано на другата сутрин Кремчо оповести, че при Нимрод е дошъл посетител. Оказа се, че това е госпожа Кьор дьо Лапен — съпругата на френския посланик в Египет, която живееше в съседната къща. Госпожа Кьор дьо Лапен беше висока жена с много елегантна външност, с безупречна кожа и профил на императрица, което означаваше, че дългият ѝ тънък нос често беше вирнат нагоре толкова високо, та създаваше впечатлението, че гледа хората от горе на долу. Това обаче бе просто един от вродените ѝ жестове, тъй като тя изобщо не бе недружелюбна, поне за французайка. Поздрави Нимрод като скъп роднина, когото отдавна не е виждала: в продължение на няколко минути красноречивите ѝ излияния за радостта от срещата им се лееха върху него подобно на Ниагарския водопад. Трябваше да изминат още няколко минути, преди госпожа Кьор дьо Лапен да стигне до същинската причина за посещението си.

— Чух гласовете на деца в градината ви — каза тя с мекия си мелодичен глас — и си помислих, че трябва да ви посетя колкото се може по-скоро и да ви предлага услугите си да помогна престоят ви в Кайро да бъде възможно най-приятен.

Госпожа Кьор дьо Лапен носеше дълга, тънка лилава рокля и зелен шал, увит около лебедовата ѝ шия, а русата ѝ коса бе прихваната с лента за глава в черно и златистозелено, която ѝ придаваше бохемски вид. Така тя приличаше повече на прорицателка или на циганка, която се занимава с гледане на ръка, отколкото на жена на посланик.

— Много мило от ваша страна, госпожо Кьор дьо Лапен — разтопи се Нимрод, който очевидно бе запленил от нея, поне Филипа си помисли, че е запленил. Начинът, по който си играеше нервно с краищата на вратовръзката, докато говореше — сякаш свиреше на кларинет — приличаше много на притеснението на мъжете, когато говореха с майката на Филипа.

— Прекрасно е да има деца наоколо — каза госпожа Кьор дьо Лапен и се усмихна приветливо на близнаците. — Моите собствени деца са вече пораснали и живеят във Франция, затова къщата ми се струва много тиха. Може би някой път ще ми дойдете на гости. Имаме много красива градина. Когато съм тук, в Кайро, се превръщам в типична англичанка, която живее заради градината си.

— Много мило от ваша страна да ни поканите — отвърна Нимрод, — но имаме много работа и докато сме в Кайро ще бъдем постоянно заети.

— Може да си устроим пикник — предложи госпожа Кьор дьо Лапен, без да обръща внимание на възраженията. — Може би утре, какво ще кажете, деца?

— Да — съгласи се Джон, който обожаваше пикниците. — Ще бъде чудесно.

— Значи се разбрахме — рече францужойката.

— Много мило от ваша страна — промълви Нимрод, докато пръстите му изпълняваха вихрено соло върху вратовръзката му, — наистина.

— Не — нацупи се тя и погали Джон по косата, — това е проява на чист егоизъм от моя страна. Обичам децата. — И въздъхна едва чуто. — В продължение на много години моите деца бяха целият ми живот. А вие двамата сте и много красиви. Нимрод, защо не си ми казвал, че имаш толкова красиви племенници? Напомнят ми за моите собствени деца.

След като госпожа Кьор дьо Лапен си тръгна, Филипа запита вуйчо си защо е приел гостоприемството ѝ така неохотно.

— Не сме тук на почивка, нали знаете — отвърна Нимрод. — Имаме да свършим толкова много неща — неща, за които вие двамата все още нямате представа какви са. Трябва да се захванем с обучението ви колкото се може по-скоро. Преди това обаче трябва да минете през посвещаването си — вашия Тамуз.

— Посвещаване ли? — заекна Джон. — Не съм сигурен, че ми харесва как звучи тази дума.

— Преди хиляди години — заразказва Нимрод — един от моите предци бил цар и също се казвал Нимрод. Той останал в паметта на поколенията най-вече с издигането на Вавилонската кула. Бил доста забележителен човек, този Нимрод, и доживял до преклонна възраст.

Много скоро след смъртта му и преди да има време да жалее за него, царицата на Нимрод, Семирамида, родила син, когото нарекла Тамуз. Веднага щом се привдигнала от родилната постеля, Семирамида се отправила към пустинята и останала там да пости в продължение на четиридесет дни и четиридесет нощи, скърбейки за съпруга си. Точно през това време я споходило откровението, че Тамуз в действителност е самият Нимрод, само че прероден. В наши дни всички млади джинове, произлезли от нашето племе, трябва да участват в обряда на Тамуз, чиято цел е да ознаменува неговото прераждане и същевременно да отбележи тяхното преминаване от детство към зрялост. Никой не може да стане джин и да използва силата на джин, преди да е преминал ритуала на постене в пустинята, защото от пустинята сте произлезли и докато не почувствате как жегата подпалва костите ви, не можете да разберете пламъка, който гори у вас.

— Я чакай малко — спря го Филипа. — Ние с Джон трябва да прекараме четиридесет дни и четиридесет нощи сами в пустинята, това ли искаш да кажеш?

— Не четиридесет дни — смотолеви Нимрод, който видимо се чувстваше неудобно. — Нищо подобно. Ще бъде съвсем малко време фактически.

— Колко малко? — попита Джон подозрително.

— Една нощ — изплю камъчето Нимрод. — От залез до изгрев-слънце.

— И съвсем сами ли? — възкликна Филипа.

— В тъмното? Без храна и вода?

— Нали искате да станете джинове? — попита Нимрод. — Искате да притежавате способността да изпълнявате по три желания, нали така? И други такива неща? Или предпочитате да си останете обикновени хора?

— Разбира се, че искаме да станем джинове — заяви Джон.

— Няма абсолютно нищо страшно, наистина — увери ги Нимрод. — Знам едно много приятно място, недалеч от пирамидите. Там ще се чувствате доста удобно.

— Кога? — попита Филипа.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре, нали така? Всъщност си мислех за тази вечер.

Джон и Филипа останаха безмълвни и след миг Нимрод предложи:

— Защо не отидем дотам още сега, по светло, за да видите мястото и да свикнете с тази мисъл? Тъкмо ще ви покажа и пирамидите.

И така, Кремчо ги откара до Гиза — едно село, което се намира близо до пирамидите. По пътя на няколко пъти спираха край разни антикварни магазинчета и неголеми музеи, където тримата слизаха от колата и Нимрод започваше да задава въпроси за земетресението и какво може да е излязло на повърхността на земята вследствие на трусовете. Сякаш търсеше нещо специално, нещо определено.

Джон и Филипа се питаха какво ли може да е то.

Най-после колата спря на една тиха прашна улица и Нимрод преведе близнаците през вратата на безлично на вид магазинче за парфюми, сбутано между един обор и пазар за плодове и зеленчуци. На близнаците това им се стори странно място за магазин за парфюми. Също толкова странно бе желанието на Нимрод да влязат вътре, поне докато не видяха витрината, зад която проблясваха няколко старинни стъклени бутилки и древноримска маслена лампа. Един мъж, облечен в дълга бяла риза, се поклони много официално на тримата посетители и после почтително целуна ръката на Нимрод.

Двамата мъже си размениха няколко думи на френски, след това и на арабски, а накрая Нимрод се обърна към децата.

— Това е Хуамай — представи го. — Хуамай, запознай се с моята племенница Филипа и моя племенник Джон.

Хуамай се поклони.

— С голяма чест ме удостоявате — рече той, — да доведете децата тук.

Нимрод го потупа по рамото.

— Изобщо не си струва да се споменава, стари приятелю. Кажете ми, Хуамай, синът ти Тураг тук ли е? Бих желал да наема трите бели камили.

— Моля ви да почакате малко — рече Хуамай и ги покани в малка стая с остъклени стени, където им посочи две доста оръфани възглавници, поставени направо на пода, за да се настанят. — Ще го повикам незабавно. — След тези думи той се поклони и напусна стаята.

— Хуамай е велик парфюмерист — обясни Нимрод на близнаците. — Един от най-великите. След пътуването с камилите ще се върнем тук, ще изпробваме няколко парфюма и тогава може би ще разберете как Далила е успяла да пороби Самсон, Савската царица — да омагьоса цар Соломон, а Клеопатра — да очарова Марк Антоний.

— Не и аз — категорично заяви Джон. — Аз никога няма да използвам парфюм. Тези работи са за момичетата.

Нимрод само се усмихна.

— Ще видим. — Той се изправи, когато видя Хуамай да подава глава през вратата и отново да се привежда в поклон. — Хайде, елате. Камилите ни очакват.

Децата последваха Нимрод през изпълнения с приятни аромати магазин до разположения отзад малък двор, където видяха три бели камили, коленичили до стълба, към който бяха привързани, а върху тях, натоварени с камери, бутилки с вода и пътеводители, седяха трима американски туристи, за които прилагателното „грамаден“ не изглеждаше достатъчно грамадно; всички те сякаш бяха направени от наредени една върху друга топки.

— Пътуването с камили е най-лесният начин да стигнеш до пирамидите — обясни Нимрод на децата. — Първо, пътят дотам е доста дълъг, и второ, това е единственият начин да се отървеш от местните, които те преследват, опитвайки се да ти продадат нещо, което не искаш да купиш.

Един млад, усмихнат мъж с мустаци и камшик се спусна към Нимрод и се приведе в поклон.

— Това е Тураг — представи го Нимрод и заговори на арабски. След една-две минути преговори той връчи на Тураг няколко доста мърляви банкноти, наречени пиастри, и се обърна към децата: — Всичко е уредено. Тези три камили са наши дотогава, докато имаме нужда от тях.

Още докато говореше, камилите се изправиха на крака и нададоха висок рев, при което техните ездачи изкрещяха със смесица от страх и радост.

— Но нали са заети — възрази Джон. — Погледни. — И посочи туристите, които вече бяха започнали да се снимат един друг. — Те си имат ездачи.

— Не, не, не — отвърна Нимрод. — Ти не ме разбра. Ние с вас няма да яздим тези камили. Това изобщо не е забавно, дори е страшно неудобно, мен ако питаш, с тази огромна гърбица по средата. Не, ние ще бъдем камилите. Това вече звучи далеч по-интересно, не мислите ли?

— Какво? — не повярва на ушите си Филипа. — Но аз не искам да съм камила. Те са толкова противни. — Отвращението на момичето от перспективата да се превърне в камила нарасна още повече, когато едното от въпросните животни започна да пикае на земята.

— Глупости — заяви Нимрод. — Тези камили са много красиви. Най-добрите в Кайро. Нещо повече, камилата е много важно животно за нашето племе. Джиновете марида се превръщат в камили от хиляди години. Пък и това преживяване ще ви бъде от полза, когато станете джинове.

— Но как? — попита Джон, у когото мисълта да се превърне в камила предизвикваше не по-голямо въодушевление, отколкото у сестра му. — Как ще ни бъде от полза? Ние живеем в Ню Йорк. Ако беше котка или куче, или дори кон, щях да разбера, но не и камила.

— И най-малко тази, която в момента пикае — добави Филипа, стиснала носа си с пръсти. — Няма ли най-после да спре?

— Нямам време за спорове — отсече Нимрод. — След една минута ще са тръгнали. Вижте, аз съм бил камила, майка ви е била камила и баба ви е била камила. Освен това ще трае само няколко часа.

Филипа вече се бе запътила обратно към парфюмерийния магазин.

— Изключено — рече тя, докато Нимрод издигаше ръце във въздуха. — Категорично отказвам да бъда гадна, воняща камила.

— Аз също — подкрепи я Джон, но думите излязоха от устата му като високо камилско оригване, защото вече бе притежател не само на лошо настроение, но и на камилска гърбица.

Филипа можа да му отговори единствено с оригване, защото и тя се бе превърнала в камила.

— Не се опитвайте да говорите, просто мислете — чу тя гласа на Нимрод, но не с ушите, а с мозъка си, сякаш вуйчо ѝ говореше направо в съзнанието ѝ. — Ако се опитате да говорите по обичайния начин, ще се получат само оригвания.

Джон се оригна високо няколко пъти. Филипа направи същото и се ужаси, защото знаеше със сигурност, че никога през живота си не се бе държала толкова неприлично.

„Това е толкова гадно“ — помисли си нещастно тя.

„Така е по-добре“ — долови, че ѝ казва Нимрод в отговор.

„Мога да чувам мислите ти“ — осъзна Филипа.

„Разбира се, че можеш. Да не би наистина да смяташе, че камилите могат да говорят?“

Тураг подръпна юздата на Нимрод и той закричи. Джон и Филипа, които бяха привързани с дълго въже към седлото на Нимрод, нямаха друг избор, освен да го последват. Така вървяха известно време и когато завиха зад един ъгъл, за пръв път през живота си видяха пирамидите.

„Ето — обяви Нимрод. — Какво мислите?“

„Аах!“ — въздъхна Филипа.

След малко тя забрави за качения на гърба ѝ турист и престана да се вслушва в бърборенето му; не след дълго изцяло се отдаде на непознатото преживяване да съзерцава пирамидите, пък било то и като камила; и наистина, не бе изминал и половин час, откакто напуснаха парфюмерийния магазин на Хуамай, а вече нейната нова форма започна да ѝ се струва най-нормалното нещо на света и дори откри, че ѝ харесва да бъде камила, въпреки че за нищо на света не би го признала пред Нимрод.

Тъй като бе близък на Филипа, през главата на Джон, разбира се, минаваха съвсем същите мисли, които се стрелкаха в ума на сестра му. Да обикаляш пирамидите като камила определено си има своите предимства, разсъждаваше той. Дори с жената, покачена на гърба му, която очевидно не знаеше нищо за камилите, ако се съди по непохватния начин, по който седеше в седлото си, да обикаля напред-назад не бе никак трудно. Нещо повече, той се чувстваше невероятно силен и в състояние да носи не един, а двама туристи с лекота в продължение на тридесет-четиридесет мили. Да, Джон вече изобщо не се съмняваше: да бъдеш камила, си имаше своите предимства, най-малкото в Египет.

„Не може ли да прекараме нощта на посвещаването си в пустинята като камили?“ — помисли си той.

„За съжаление не — разочарова го Нимрод. — Посвещаването си трябва да приемете във вашата човешка форма. Но много се радвам, че така добре се приспособявате към новото преживяване в облика на животни. Това е много хубаво, защото приемането на формата на някакво животно е от жизненоважно значение в процеса на овладяване на силата на джиновете. Джиновете могат да се превърнат в почти всяко животно, но само за кратко време, с изключение на камила — камилата е създание, чието тяло ние, маридите, можем да обитаваме колкото пожелаем.“

Бяха изминали около миля на юг от най-малката от пирамидите в Гиза, когато се озоваха пред малко дъговидно парче земя, наречено Абу Сир, което някак си се отличаваше от околната пустиня и където, както Нимрод обясни на близнаците, се намираха още две пирамиди, заровени под пясъците.

„Това е мястото, за което ви споменах по-рано — съобщи им Нимрод. — Точно тук ще ви доведе довечера за изпитанието на посвещаването.“

Джон се оригна високо, сякаш искаше да подчертае пълната липса на въодушевление, с която приемаше цялото това предстоящо начинание.

— Защо изобщо дойдохме тук? — попита жената на гърба му. — Тук изобщо няма какво да се види. Да се връщаме.

— Как да накарам това глупаво животно да върви по-бързо? — изсумтя недоволно съпругът ѝ, докато развързваше въжето, което привързваше трите камили една към друга, след което ритна Филипа по хълбока.

Филипа започна да подтичва в бърз тръс, което очевидно се хареса на ездача ѝ, а после премина в галоп, което не му хареса ни най-малко. Като се оригваше високо и въодушевено, Филипа се понесе обратно към Гиза, следвана от Тураг, който тичаше подире ѝ пеша, и от останалите две камили, докато накрая мъжът, явно уплашен за живота си, скочи от седлото и потъна в една пясъчна дюна. Филипа отново премина в тръс, а след това се обърна и се изплю на пясъка близо до поваления си ездач.

„Ще го науча аз как ще ме рита“ — помисли си тя щастливо.

Когато се върнаха в магазина за парфюми и туристите си тръгнаха, Нимрод си възвърна човешкия облик, след което върна и

близнаците в човешка форма, при което Джон незабавно направи доста неприятно откритие, засягащо го лично.

— Уф! — изсумтя той. — Воня отвратително.

— Всички ние воним — каза Нимрод. — Това му е лошото на преобразяването в животно — че миризмата, а понякога и вкусът могат да се запазят и след като си се превърнал отново в човек. Това е една от причините Хуамай да започне да се занимава с парфюми, а не само с даване на камили под наем — така че когато джинове като нас тримата изпитат неотложна нужда да подобрят миризмата си, да могат наистина да го направят.

Те влязоха в магазина, където Хуамай ги очакваше. След секунди вече им бе продал шишенце от най-хубавия си парфюм.

— Още ли мислиш, че парфюмът е само за момичета? — осведоми се Нимрод и се подсмихна, докато поемаше шишенцето от ръката на Хуамай.

— Предполагам, че всичко на света е за предпочитане пред тази камилска миризма — измърмори Джон и с видима неохота си сложи малко от благоуханието зад ушите, а после и на гърдите. — Дори и това — да мириша като момиче.

— Чуйте го само — рече Нимрод. — Приказва съвсем като Воплин.

— Като спомена господин Воплин — намеси се Филипа, — къде е той? Май че тази сутрин не съм го виждала.

— Недоволен ли е от нещо? — попита Джон.

— Не — рече Нимрод. — Но мога да ви уверя, че никак, ама никак не е доволен. Клетият Воплин ненавижда Египет, затова през цялото време стои в стаята си, гледа телевизия или чете „Дейли Телеграф“ или пък стиховете си. Воплин не може да понася горещината, отвращава се от храната, не търпи мухите и ненавижда хората. Всичко това означава, че едва ли ще го видите повече от два-три пъти, докато не стане време да се връщаме в Лондон.

— Щом е така, защо изобщо го взе с нас? — попита Джон.

— Защото, драги ми племеннико, мога да се справя без масло, но не мога да се справя без иконом. Кой ще лъска среброто? Кой ще ми глади дрехите? Кой ще ми носи чай и ще ми приготвя ваната? И най-вече кой ще отваря вратата и ще повтаря на хората, които искат да ми

продадат разни неща, които не желая да купя, че не съм си вкъщи? Господин Воплин е моята защита от външния свят.

— Може би господин Воплин би могъл да дойде с нас довечера — рече Филипа многозначително, — в случай че някой се опита да ни продаде нещо.

12.

ОТКЪДЕ СА ПРОИЗЛЕЗЛИ ДЖИНОВЕТЕ

Вечерта, малко преди залез-слънце, Кремчо закара Нимрод и децата в пустинята, малко на юг от пирамидите, за изпитанието по посвещаването на близнаците. Когато стигнаха до същото място, което бе показал на Джон и Филипа по-рано същия ден, Нимрод отвори багажника и с помощта на Кремчо извади отвътре едно непромокаемо одеяло, един речник на английския език, два бележника, два молива, два спални чувала, една кутия кибрит и една стара бронзова лампа, чиято дръжка бе изработена във формата на приведен надолу старец.

— Това е всичко, което ви трябва — обяви Нимрод.

— Но тук няма никаква храна — удиви се Джон.

— Що за постене щеше да е, ако бяхме донесли храна? — запита Нимрод.

— Няма ли да ни дадеш фенерче? — разтревожи се Филипа, оглеждайки нервно първо местността, а после и оскъдната екипировка, която бяха донесли. — Скоро ще стане съвсем тъмно, а тази лампа не ми вдъхва ни най-малко доверие.

Нимрод изглеждаше ужасен от въпроса ѝ.

— Не може да преминеш Тамуз, ако си носиш фенерче — каза той. — Вие не сте крадци — вие сте джинове, при това мариди, а и принадлежите към едно от най-видните семейства в нашето племе. Постарайте се да не забравяте това. Най-важната част на посвещението се състои в това да прекарате цяла нощ в пустошта — само вие и пламъкът. Маслените лампи имат много важно значение за нас. — Той изцъка неодобрително с език и поклати глава. — Фенерче! Как можа да ти хрумне!

— Ние не сме свикнали с тъмнината, това е всичко — рече Джон с нервен тон. — В Ню Йорк има толкова много улични лампи, че на практика там никога не е тъмно — не и толкова тъмно, колкото става тук, в Египет.

— Да, но разполагате с византийска лампа от седми век — бе отговорът на Нимрод. — И мога да ви уверя, че тя е напълно достатъчна, за да задоволи нуждите ви.

— Но какво ще правим през цялата нощ? — попита Филипа.

— Опитайте се да поспите — посъветва ги Нимрод. — Нощем хората правят точно това. Препоръчвам ви да се възползвате от спалните чували, тъй като в пустинята става страшно студено през нощта. Ако ви е скучно, можете да поиграете на думи, като използвате речника, или пък отделете от времето си, за да произлъскате малко тази старинна лампа. Доста е мръсна, точно това си мислех по пътя за насам.

Кремчо вече се бе качил обратно в кадилака и бе запалил мотора.

— Ще се върнем на зазоряване — уведоми ги Нимрод, докато седнаше на задната седалка.

— Но ако ни се случи нещо? — попита Джон.

— Никой освен мен и Кремчо не знае, че сте тук. Какво би могло да ви се случи? А и вие сте джинове — няма от какво да се страхувате, напротив, другите трябва да се боят от вас. — Нимрод затвори вратата на колата, а после свали прозореца. — И между другото, не се тревожете, ако видите неочаквани светлини над пирамидите или пък чуете боботещ глас, който отеква в тишината. Това е само *son et lumière* на пирамидите — звуците и светлините, които са предвидени да поразяват туристите. Оттук ще можете да чувате всяка дума, мисля аз. Кой знае? Може дори да понаучите нещо.

Нимрод потупа Кремчо по рамото и колата изчезна в облак от пясък и прах, като огромна бяла колесница, и Джон и Филипа останаха сами във вече бързо падащия мрак на Абу Сир.

Джон бе сигурен, че може да чуе ударите на сърцето си.

— Искан ми се Нийл и Алън да бяха тук — рече той. — Искан да кажа Уинстън и Елвис.

— И на мен — призна Филипа. — Никога в живота си не съм се страхувала толкова.

— Предполагам, че в това е целият смисъл — изтъкна Джон. — Нямаше да е никакво изпитание, ако беше само разходка в парка, нали така?

Топлият вятър погали лицата им и разбърка косите им, сякаш се подиграваше на страха им.

— Надявам се да си струва — промълви Филипа.

— Ще си струва, ако придобием способности на джинове — такива, каквито има Нимрод — увери я Джон.

Скоро след заминаването на Нимрод над пустинята се разнесоха мощните вълни на съзливо-сентиментална музика, а светлината на лазерен лъч проряза тъмното небе. И звукът, и светлините бяха насочени така, че ефектът да е най-силен над сега ясно очертаващите се силуети на пирамидите, на около една миля северно от близнаците, и поне за известно време Джон и Филипа успяха да забравят страха си от тъмнината, която ги заобикаляше, защото бяха прекалено заети да наблюдават зрелището. Но когато представлението свърши, Филипа започна да трепери от студ и страх.

— Колко бързо се стъмва — каза тя, преглътна с усилие и се пхна в спалния си чувал, като се надяваше той да я заслони от всичко, което можеше да я дебне в тъмнината на пустинята. — Не е ли време да запалим лампата, какво ще кажеш?

Джон взе първо кибрита, а после и лампата и прецени тежестта ѝ с ръка.

— Странно — каза след малко. — Това проклето нещо не иска да се запали.

— Не се прави на интересен, Джон. Никак не е смешно.

— Не, наистина, изобщо не се шегувам. — Той ѝ връчи лампата и кибрита. — Опитай ти, да те видим.

Филипа ги пое от ръцете му и се опита да запали светилника, но усилията ѝ се увенчаха със същия успех, както тези на брат ѝ, тоест никакъв. Ала след като драсна една от последните пет клечки, тя се вгледа в лампата, за да я разгледа по-отблизо.

— Нищо чудно, че не можем да запалим това нещо — установи тя. — Няма какво да запалим. Тази глупава лампа няма фитил! — За да се занимава с нещо, Филипа нервно започна да лъска лампата с ръкава си.

— Е, поне е пълнолуние — отбеляза Джон в опит да поразведри сестра си и да я извади от дебрите на мрачното ѝ настроение. Тъй като не бяха запалили нова клечка, едвам я виждаше в мрака. — Я погледни нагоре към небето. Толкова много звезди има и някои са толкова близо, че ако протегнеш ръка, можеш почти да ги докоснеш. Точно над хоризонта. Все едно са само на неколкостотин метра разстояние.

Помниш ли какво казах на Нимрод? И се оказах прав, нали? В Ню Йорк никога не можеш да видиш истинско нощно небе.

Филипа спря да търка лампата, вдигна поглед нагоре и тъкмо се канеше да се съгласи с брат си с надеждата, че това ще ги накара да престанат да мислят за злощастното положение, в което бяха изпаднали, когато светилникът се разтресе, а после се изплъзна от ръцете ѝ. Филипа нададе уплашен вик, убедена, че някой е изтръгнал лампата от хватката ѝ, а после, все още омотана в спалния чувал, скочи на крака и заподскача към брат си. През ума ѝ се мярна мисълта, че сигурно прилича на гигантска гъсеница.

— Джон! — извика тя. — Джон, нещо става с лампата!

Още докато говореше, от мястото, където трябваше да се подава фитилът, се заизвива плътна, блестяща струя дим, която се устреми към небето с бясна скорост и оформи заплашително надвиснал над главите на двете деца огромен облак, който сякаш обещаваще, че в тази ясна нощ над пустинята над тях и само над тях ще се изсипе цял порой дъжд. В същото време ноздрите на близнаците се изпълниха с миризмата на боя, сякаш невидим художник се опитваше да оцвети дима с четка за рисуване.

— Това не ми харесва — промълви Филипа. — Не, никак не ми харесва.

Когато всичкият дим излезе от старинната лампа, той започна да се стъстява и скоро се превърна в солидна маса, оформена като човешки силует, два пъти по-висок от най-огромния великан, когото близнаците можеха да си представят. Малко по малко обаче фигурата се смали и скоро Джон и Филипа различиха нормалната форма на джин.

— Господин Ракшасас — изрекоха те в един глас и въздъхнаха шумно от облекчение. — Слава богу, че сте вие.

— Добър вечер и на вас — поздрави той. Ирландският му акцент бе така школуван, че думите му прозвучаха почти като реплика, произнесена на сцената на някой театър.

— Здравата ни стреснахте — засмя се Филипа, когато най-после започна да диша нормално.

— Това част от Тамуз ли е? — попита Джон.

— Така е, млади джинове — каза възрастният джин. — Така е. Чудех се колко ли време ще ви отнеме да се досетите да потъркате

лампата, да, точно това правех. Нали не си сте си мислили, че вуйчо ви наистина ще ви остави съвсем сами тук? — Той въздъхна. — Е, предполагам, че точно това сте си мислили. Сигурен бях, че когато Нимрод ви даде тази стара лампа, веднага ще се сетите за Аладин от „Хиляда и една нощ“, но май съм сбъркал. Както и да е, по-важното е, че вие наистина сте се почувствали изоставени съвсем сами в пустинята, а това е най-съществената част от Тамуз — това и някои неща, които трябва да научите и които е в моите временни правомощия като официален глава на марид да ви кажа.

— Мислех, че главата на нашето племе е Нимрод — каза Филипа.

— Теоретично погледнато, глава на марид е майка ви — обясни господин Ракшасас, — но тъй като тя се закле да не използва силата си на джин никога повече, Нимрод се е нагърбил с всекидневните дела на племето марид. Тази вечер обаче му се наложи да се заеме с една неотложна работа, затова ми повери задачата да ви превода през първия етап от посвещението ви.

Както и преди, господин Ракшасас носеше бял тюрбан и бял редингот, които хармонираха с бялата му, грижливо сресана брада. В ръката си държеше друга маслена лампа, но за разлика от онази, от която бе излязъл, тази наистина гореше с ярка и силна светлина, която осветяваше околността на няколко метра от тях. Близнаците не го бяха виждали, откакто бяха напуснали Лондон, и постепенно страхът и изненадата от зрелищното му появяване отстъпиха място на удоволствието, че за пръв път виждат джин да излиза от лампа.

— Какво ще се случи с нас оттук нататък? — попита Джон.

— Най-страшната част на изпитанието вече мина — отвърна господин Ракшасас. — Освен ако не мислите, че да слушате приказките на един стар джин е най-лошото, което може да ви се случи. Вашият вуйчо Нимрод — велик джин, който ме е удостоил с честта да ме смята за свой приятел — ме помоли да ви разкажа откъде са произлезли джиновете. Трябва обаче да ви помоля да обърнете голямо внимание на разказа ми, защото той е свързан с някои от най-важните въпроси, които вълнуват нашия род днес. Наложително е да разберете добре ситуацията и събитията, а също и значението ви в цялостната схема на нещата.

С всяка дума гласът на господин Ракшасас ставаше по-твърд и по-силен и близнаците започнаха да подозират, че той може да не е толкова срамежлив и стеснителен, колкото Нимрод ги бе накарал да повярват.

— В самото начало, при сътворението на света, съществували две големи сили, които го движели, и само три вида създания, които могли да различат едната от другата. Тези сили били доброто и злото и само ангелите, джиновете и хората могли да различат кое какво е.

Джиновете съществували едновременно с хората и ангелите и били междинното равнище между тях. Сътворени от най-нежния огън, те притежавали способността да приемат всяка форма, която пожелали. Поради властта, с която разполагали над силите на късмета, някои от хората ги почитали като полубожества, докато други, които вярвали само в един бог, били силно разгневени от това. Междувременно, с течение на времето ангелите, джиновете и хората били изправени пред съдбовен избор — избор между доброто и злото. Затова бил наречен Великият избор. Ангелите, които избрали злото, били малко на брой, но имената им крият твърде голяма мощ и затова не бива да бъдат споменавани с лека ръка. Хората били най-многобройните разумни същества на земята и докато някои от тях избрали доброто, много други избрали злото, ала тъй като били толкова многобройни, имената им са се загубили в мрака на времето. Не така стояли нещата с джиновете обаче, защото те били само шест племена и затова много по-малобройни от хората. Било много по-лесно да се запомни как са действали те, когато били поставени пред Великия избор. Три племена — марид, ин и ян — застанали на страната на доброто, а другите три — ифрит, шейтан и гул — избрали злото.

Като погледнем назад към историята, голямо нещастие се оказало решението на добрите племена, че войната е една от най-големите злини, защото, като мислели така, те не се сражавали на страната на доброто така пламенно, както биха могли да го сторят. Хората и джиновете водили много битки заради този Велик избор, и злите племена джинове причинили ужасни неща не само на останалите си събратя, но и на хората. Ето защо хората решили, че всички джинове са зли, и започнали да се борят срещу тях. Някои от добрите джинове били убити, а други предпочели да се оттеглят и да

водят по-спокоен живот, макар че в уединението си не можели да изявят пълната си мощ, тъй като те се отправили към места с по-студен климат. Това отслабило силата им, но осигурило оцеляването им в дългосрочен план и така, постепенно, в течение на стотици години, между доброто и злото се възцарило равновесие. Но в същото време войната продължава да се води и в наши дни.

— Значи сме във война с ифритите, така ли? — попита Джон.

— Да, може да се каже и така. Студена война, ако предпочиташ този термин, но война така или иначе — призна господин Ракшасас.

— Тогава защо до днес никога не сме чували за това? — поинтересува се Филипа.

— Защото днес повечето хора не вярват в съществуването на джинове и това напълно отговаря на нашите цели. Други хора, които наричат самите себе си мъдrecи или магьосници, са се научили как да обвързват един джин така, че да им служи вярно. В жилите на някои от тях дори тече от нашата кръв. Поради всички тези причини най-мъдрите сред джиновете са се научили да бъдат предпазливи, когато разкриват на хората истинската си природа.

— И как изглеждат тези ифрити? — полюбопитства Филипа.

— Уместен въпрос, дете. Да, трябва да се научите да разпознавате различните племена джинове, различните видове между тях, дали някой джин ви е приятел или враг и ако е враг, как можете да го победите. За да разберете всичко това, ще прибегна до помощта на системата от карти, които ще ви дам сега. — С тези думи господин Ракшасас бръкна в джоба на палтото си и извади две тестета карти, които подаде на Джон и Филипа.

Всяка отделна карта бе посветена на един джин и на нея бе написано името му, племето, от което произхождаше, най-силните и най-слабите му страни.

Джон погледна тестето.

— Направо са жестоки — каза той.

— Джон, мислиш ли, че би могъл да престанеш да използваш тази дума? — попита господин Ракшасас. — Никой самоуважаващ се джин не би желал да я използва по отношение на себе си или на всяко нещо, свързано с нас. Ние, джиновете, сме сътворени от много нежен огън и в това няма нищо жестоко, уверявам те.

— Какво означава това? — попита Филипа. — Нежен огън? Огънят нали е един и същ? Или не е?

— За един жител на Корк навярно е така — съгласи се господин Ракшасас. — Но не сте ли чували, че ескимосите употребяват осемнадесет различни думи за „сняг“? Ние използваме двадесет и седем различни думи, които означават „огън“, като в този списък не се включват около дузината думи, които съществуват в английския език. Повечето от тези думи се отнасят до това, което ние наричаме „първичен огън“, или „горещ огън“, или „огън, получен чрез триене“. Съществува обаче и друг вид огън — нежният огън, който гори във всички джинове, независимо дали са добри или лоши. Хората наричат този огън своя „душа“, въпреки че при тях той няма кой знае какво значение, за разлика от нежния огън, който гори у вас двамата. Цялата мощ на джиновете е свързана с този огън и той прави духа по-силен от тялото. Той е силата, за която хората биха дали всичко, за да я притежават.

— Но как така? — удиви се Джон. — Как можем да го правим ние? Какво трябва да направим, за да контролираме способностите си? Да си мислим „прекрасни мисли“ както в „Питър Пан“ ли?

— Всъщност трябва да се научите да съсредоточавате огнената стихия, която се таи у вас, върху онова, което искате да направите. А най-добрият начин да го постигнете, е да си измислите дума — само една дума, която вие единствени ще можете да свързвате с използването на способностите си. Това е най-важната причина, поради която сме тук сега — за да можете да потънете в простора и усамотението, за да погледнете в душата си, да медитирате и да откриете думата, която ще ви научи да съсредоточавате мощта си.

— Нещо като вълшебна думичка ли? — попита Филипа.

Господин Ракшасас видимо потръпна.

— Ние, джиновете, предпочитаме да я наричаме „ключова дума“. Но е вярно, че точно така хората са започнали да вярват във вълшебните думички — когато чуят някой непредпазлив джин да използва своята ключова дума и след това видят резултата от нея, започват да си мислят, че ако и те я използват, могат да постигнат същото. Точно така е започнала да се употребява думата „сезам“, тоест сусам. Няма нищо специално в сусамата — той е чисто и просто масово разпространено култивирано растение, което вирее в Източна Индия,

но някой джин е решил, че от названието му ще стане чудесна ключова дума, и преди да се усети, бил чут от човека, който е написал „Хиляда и една нощ“, и „сезам“ се превърнала във вълшебна думичка.

— Значи просто трябва да си измислим подходяща ключова дума и тогава ще бъдем в състояние да изпълняваме всякакви фокуси? — поиска да се увери Филипа.

— Фокуси ли? — Господин Ракшасас изкриви лице. — Джиновете не правят фокуси. Когато казах „огнена стихия“, имах предвид точно това. Когато я използвате, неволно можете сериозно да нараните някого. Именно по тази причина сега сте тук, по средата на пустошта — за да се научите да използвате огнената стихия както трябва.

— Разбирам, господин Ракшасас — каза Филипа. — Съжалявам.

— Ключовата дума е нещо като леща. Сигурно сте виждали как лещата концентрира слънчевата светлина върху много малко пространство в средата на лист хартия, така че той се подпалва? Същото е и с ключовата дума. Просто трябва да изберете дума, която няма да ви хрумне случайно да употребите в нормален разговор. Точно така е започнала да се използва думата „абракадабра“, а всъщност и всички останали.

— Коя е твоята ключова дума? — попита Филипа.

— Моята ли? СЕСКУИПЕДАЛИС. Измислена е от римския поет Хораций и означава дума, която е много дълга^[1]. А думата на Нимрод е УЕИШЩКСДЗЦ. Това са първите десет букви на клавиатурата на компютъра. И двете думи са невъзможни за забравяне, а същевременно е почти немислимо да се изпуснеш да ги употребиш в делничен разговор.

— Да — съгласи се Филипа, — и двете са много добри ключови думи. Не мисля, че самата аз ще успея да измисля нещо толкова добро.

— Няма защо да бързаш — успокои я господин Ракшасас. — И наистина ще трябва добре да си помислиш. Точно затова сега си тук, в пустинята. Не забравяй, че ключовата дума трябва да ти служи, докато си жива.

— Какво ще кажеш за „билтонг“? — попита Филипа. — Това е нещо като сушено месо от антилопа, идва от Южна Африка. Никога няма да вляза в магазин и да си го купя. Отвратително е.

— Знам какво е — каза господин Ракшасас. — Но не бих те посъветвал да се спреш на подобна дума, защото е твърде къса. Чувал съм за случаи, в които джинове случайно произнасят своята ключова дума в съня си и неволно причиняват цели нещастия. Никога обаче не съм чувал някой, който е заспал, да успее да изрече например думата ФЛОКИНАУЦИНИХИЛИПИЛИФИКАЦИЯ.

— Не мисля, че изобщо бих могъл да произнеса подобна дума — призна Джон. — Никога. Особено пък насън.

— Какво означава тя? — попита любопитно Филипа.

— ФЛОКИНАУЦИНИХИЛИПИЛИФИКАЦИЯ ли? Означава, че дадено нещо е безполезно и пет пари не струва^[2]. Което я прави малко или много съвсем подходяща ключова дума, защото никой никога няма да успее да произнесе толкова сложна дума в който и да било нормален разговор.

Господин Ракшасас постави на земята лампата, която държеше, и вдигна речника, двата бележника и двата молива, оставени от Кремчо, преди да си тръгне.

— Ако ви е нужно вдъхновение, ви предлагам да потърсите помощ от речника. Нахвърлете си няколко думи, преди да си легнете, а утре сутрин, когато се върне Нимрод, ще подберем най-подходящите и ще ги изпробваме.

Господин Ракшасас се огледа наоколо.

— Но аз забравям, че самият аз съм тук. Нека се опитаме да направим това място малко по-удобно за почивка, какво ще кажете?

— Ще бъде чудесно да запалим огън — предложи Филипа.

— И да разпънем палатка — присъедини се Джон. — И докато все още се занимавате с това, господин Ракшасас, какво ще кажете за един хамбургер?

— Не, не, погрешно сте ме разбрали — отвърна господин Ракшасас. — Напоследък моите собствени сили на джин са сведени само до трансубстанциация — така се нарича процесът, при който се дематериализираме, за да излезем или да влезем в лампа или бутилка. С изключение на това, аз съм почти напълно безсилен, наистина.

— А как тогава ще направим това място по-удобно, както казахте преди малко? — попита Филипа.

— За щастие разполагаме с провизии. — Той вдигна ръка в тъмното и посочи към пирамидите. — На около стотина метра нагоре

по пътя ще намерим голяма кутия с всичко, от което се нуждаем, за да прекараме нощта възможно най-приятно — палатки, дърва за огън, масло за лампата. Нимрод ни остави всичко; ние трябва само да отидем и да го вземем. — Още докато говореше, той вдигна своята маслена лампа и духна пламъчето.

— И как очаквате да намерите каквото и да било в тъмното? — учуди се Джон.

— Лесно — отговори господин Ракшасас. — Виждаш ли онази светлинка близо до хоризонта? Това е лампа, поставена е отгоре върху кутията. Нимрод я остави там, за да ни помогне да я намерим.

— А аз си мислех, че е звезда — призна Джон.

Половин час по-късно, сгъснени под голямата опъната палатка и до огъня, който гореше на земята, близнаците се чувстваха далеч по-удобно.

— И така, къде е той? — полюбопитства Филипа. — Нимрод, имам предвид. Казахте ни, че имал неотложна работа тази вечер.

Господин Ракшасас не отговори веднага, а на лицето му се появи сериозен израз, сякаш се готвеше да им разкрие нещо от изключително голямо значение.

— Той разследва един слух, който гласи, че Иблис — най-злият джин от племето ифрит, а то е най-злото от всички племена — е бил видян в Кайро. Името Иблис означава „причина за отчаяние“ и вярвайте ми, напълно му подхожда, тъй като той е извършил безброй ужасни неща. Ако Иблис наистина е напуснал казината и домовете за комар на ифритите, за да дойде в Кайро точно сега, значи е намислил нещо. Трябва да се опитаме да разберем какво, защото не е нищо добро, можете да бъдете сигурни в това. Когато открием каква е целта му, трябва да се опитаме да го спрем. На всяка цена.

— Ифритите притежават казино?

— Няколко десетки казина. Много от най-разпространените хазартни игри по света са измислени от ифритите, за да донесат колкото се може повече беди на хората — обясни господин Ракшасас. — Така те могат да причиняват зло, без да си губят времето да използват силите си на джинове, за да носят лош късмет на хората. Техните казина в Макао, Монте Карло и Атлантик Сити вършат това вместо тях. Ифритите са много мързеливо племе.

Господин Ракшасас кимна със сериозно изражение.

— Докато се стигне до това обаче, концентрирайте се върху ключовата си дума за огнената стихия. Може да стане така, че да имаме нужда от вашата сила по-скоро, отколкото си мислим. — Старият брадат джин обви ръце около тялото си и въздъхна уморено. — А сега се чувствам малко изтощен, защото прекарах толкова дълго време вън от лампата си, така че ако нямате нищо против, ще се върна въкъщи. Ако ви потрябвам за нещо, просто потъркайте лампата, нали така? Както направихте първия път. Лека нощ.

— Лека нощ, господин Ракшасас — пожелаха му от сърце близнаците.

Още докато господин Ракшасас говореше, от устата и ноздрите му започна да излиза дим, макар че не държеше в ръката си нито пура, нито цигара. Димът продължи да излиза сякаш до безкрай, докато накрая старият джин се оказа обвит от материализирания от самия него облак, който го скри почти напълно от очите на двамата млади джинове, а в следващия миг на Джон и Филипа им се стори, че лампата сякаш си е поела дъх бързо и дълбоко, защото целият дим влезе вътре през мястото на липсващия фитил. Когато и последната струйка дим изчезна, оставяйки децата заобиколени само от прозрачен пустинен въздух, те разбраха, че и господин Ракшасас също е изчезнал.

— Жестоко! — каза Джон.

[1] *Sesquipedalis* (лат.) — твърде дълъг (за дума). — Б.ред. ↑

[2] Създадена на шега, тази дума се смята за една от най-дългите в английския език. Използвана е за първи път от Уилям Шенстън през 1741 година (Писма). Думата е конструирана от четири латински думи: *flossi*, *nauci*, *nihili*, *pilifi*, чието значение е нещо без стойност, което не струва, нищо. — Б.ред. ↑

13.

ПИКНИК ПОД ИЗЧЕЗВАЩАТА СКАЛА

Веднага след зазоряване на следващата сутрин, когато само половината от слънчевия диск се бе появила над хоризонта на изток като зинала паст на огромен огнен тунел, Нимрод пристигна в шофирания от Кремчо бял кадилак с много развълнуван вид — всъщност прекалено развълнуван, за да попита близнаците как са прекарвали самотната си нощ в пустинята. Вместо това той незабавно им показа едно писмо, което му бяха предали на ръка рано същата сутрин.

— От един мой стар приятел на име Хюсеин Хюсаут е — обясни той на близнаците. — Може да се окаже, че точно това е новината, която съм очаквал. Хюсеин Хюсаут е един от най-талантливите крадци на гробници в Египет и ми пише, че може да ми е от полза, ако се отбием в магазина му в стария град. Изглежда, че е открил нещо много интересно.

— Искаш да кажеш мумия ли? — попита Филипа.

— Надявам се да е много по-интересно от мумия — отвърна Нимрод. — Възможно е да е намерил нещо, което да е излязло на повърхността на земята при скорошното земетресение. Но трябва да бъдем много внимателни, защото ифритите може вече да го държат под око.

Той си погледна часовника.

— Така че колкото по-скоро започнем вашето обучение, толкова по-добре, възможно е да ви се наложи сами да се защитавате от нападения от страна на други джинове.

— Нападения? — изуми се Филипа.

— Когато са замесени ифрити — обясни Нимрод, — най-добре е винаги да бъдем подготвени. — Той запали пура. — Може да се окаже, че самото ви оцеляване зависи от това, да усвоите поне основните неща при използването на дарбата си. Съжалявам, но наистина е така. Някой вече се опита да убие Джон.

— Значи няма никакъв натиск, а? — попита Филипа със сарказъм, който не остана скрит за Нимрод.

Вуйчо й се разсмя с плътния си висок смях.

— Добре, много добре! — каза и после добави: — Добре, Джон, ти си с десет минути по-голям от сестра си, нали така? Следователно трябва да започнеш пръв. Нека чуем твоето предложение.

— Моята ключова дума ще бъде АБЕВЕДИЯ — заяви момчето. — Означава нещо, свързано с азбуката. Не мисля, че някога ще ми се наложи да използвам подобна дума, щом мога да кажа просто „азбука“ или „азбучен“.

Нимрод избухна в смях.

— Навярно ще останеш изненадан, когато разбереш колко много възрастни не са съгласни с теб — възрази той, — и колко от тях са готови да употребят дълга и малко известна дума, когато една съвсем кратка ще свърши същата работа. Но давай, продължавай.

— Звучи много специално — продължи Джон. — Като че ли човек може да я използва, за да накара нещо да се появи или да изчезне, и освен това звучи малко като АБРАКАДАБРА.

— Да, така е — призна Нимрод. — Мисля, че това е чудесна дума. Да си призная, дори ти завиждам малко, защото звучи като дума, която изразява истинска власт.

Нимрод погледна към племенницата си.

— А ти, Филипа? Коя дума си избра?

— Исках да си намеря дума, която е единствена по рода си — нова дума, която сама съм измислила.

— Много амбициозно от твоя страна. Нека да я чуем.

Филипа си пое дълбоко дъх и изрече на един дъх:

— ВЪЗХИЛЕПНОПРЕКРАСНИВОЧУДОВАЛСТВО.

— Определено звучи много специално — отсъди Нимрод, — признавам ти го. Но от гледна точка на лекотата на произнасяне, не съм сигурен дали не бих предпочел БИЛТОНГ пред, тъъ, ВЪЗХИТЕЛЩОЕ...

— Самият факт, че си я чул току-що, а не можеш да я повториш, говори колко полезна ще ми бъде думата — защити избора си Филипа.

— Да, вярно е — призна Нимрод. — Разсъждаваш много логично, Фил. — Той посочи към няколко големи скали на около тридесетина метра от тях. — Много добре, сега предлагам и двамата

да започнете. Да видим дали можете да накарате някоя от тези скали да изчезне. Първо, опитайте се да концентрирате колкото се може повече сила в ключовата дума, която сте избрали. Това означава да затворите очи и да се съсредоточите много силно.

Филипа и Джон затвориха очи и започнаха да се концентрират върху думите си, като се опитваха да си представят, че думата съдържа цялата енергия на джиновете, събрана в младите им тела.

— Опитайте се да създадете в ума си впечатлението, че ключовата дума трябва да бъде използвана много предпазливо, като червен бутон, който може да изпрати снаряд към целта или да натисне спусъка на огромен пистолет. И така, Джон, ти си пръв. Искам сега да отвориш очи и да си представиш, че една конкретна скала от онези отсреща я няма. Представи си изчезването на тази скала като ситуация, разположена в полето на логиката. Задръж този образ в ума си и се помъчи да си внушиш, че реалността не може да е по-различна от това, което си представяш. И тогава, като продължаваш да фокусираш ума си върху тази мисъл, произнеси своята ключова дума колкото се може по-отчетливо.

Джон се опита да се концентрира колкото е възможно повече и като си спомни за начина, по който понякога Нимрод прилагаше своите собствени сили, събра краката си един до друг, вдигна ръце нагоре на височината на гърдите си като футболист, който се кани да изпълни наказателен удар, и викна:

— АБЕВЕДИЯ!

В продължение на десет-петнадесет секунди не се случи нищо и Джон тъкмо се канеше да се извини и да каже „Нали ти казах“ на Нимрод, когато, направо не бе за вярване, високата метър и осемдесет скала, която си бе избрал, видимо се разтресе и от нея се отчупи и падна парче с големината на орех.

— Ооо! — извика Джон. — Видяхте ли това? Видяхте ли го? — Той избухна в почти истеричен смях. — Направих го! Е, поне част от него, така или иначе.

— Не е зле за пръв опит — каза Нимрод. — Скалата не изчезна, но всички сме на мнение, че представянето ти определено беше зрелищно. Филипа? Опитай с онази скала, по-голямата, до тази на Джон. Представи си как скалата изчезва и повярвай, че това е самата действителност — окуражи я той. — Не забравяй, че изчезването на

тази скала е възможност, която е била заложена в нея още от самото ѝ създаване. — Той направи кратка пауза. — Когато си готова — когато си приела, че логиката допуска всяка една възможност и всички възможности са действителност в полето на логиката, натисни червения бутон, който представлява твоята ключова дума.

Като съсредоточи мисълта си върху скалния блок и се пригответи да произнесе избраната от нея ключова дума, Филипа повдигна едната си ръка като балерина и размаха другата като някой регулировчик.

— ВЪЗХИЛЕПНОПРЕКРАСНИВОЧУДОВАЛСТВО!

Още докато последната сричка излизаше от устата ѝ, скалата, която си бе избрала, започна да се клати и продължи да се тресе, според Филипа доста силно, в продължение на почти цяла минута, преди да се успокои. Филипа плесна с ръце и изписка от радост.

— Да — рече Нимрод търпеливо, — ти определено успя да поразклатиш тази молекулярна структура, това е очевидно, но на мен ми се струва, че и двамата трябва да се научите да проектирате празнотата по-ясно в съзнанието си. И двамата бъркате промяната с изчезването — грешка, която често се среща във философията. Промяната във външния вид на един обект е нещо съвсем различно от това да го няма изобщо. Сега искам пак да опитате. Не забравяйте, че това, което е логически възможно, е също така и допустимо. Мисълта съдържа всички възможности на ситуацията, които е побрала в себе си, така че мислимото е и възможно.

Близнаците останаха изненадани колко голяма концентрация е необходима, за да насочат силата си към определен обект, така че от задача това скоро се превърна в тежка работа, която ги остави задъхани и с чувството, че са повдигнали голяма тежест, тичали са през огромно поле и са се опитали да решат сложно уравнение по алгебра — всичко това едновременно. След два часа единственото, което бяха успели да постигнат, бе да накарат няколко големи скални блока да се превърнат в по-малки скални блокове, при което Нимрод най-накрая им позволи да си починат за няколко минути.

— Това е тежка работа — призна Джон.

— В началото да, така е — съгласи се Нимрод. — Но прилича малко на ходенето на фитнес. Трябва да развиеш онази част от мозъка си, където се намират способностите ти — частта, която ние, джиновете, наричаме *нешама*. Там е източникът на силата ни —

нежният пламък, който гори в теб. Нещо като пламъка на маслена лампа.

Той потри ръце.

— Добре, хайде тогава да се опитаме да накараме нещо да се появи. Наближава обяд, така че какво ще кажете за един пикник? Ето, сега ще ви покажа какво имам предвид.

И с тези думи Нимрод размаха ръце и материализира от въздуха всичко необходимо за един пикник, и то голям пикник, направо върху пустинния пясък — пъстър килим на карета и кошница, пълна със сандвичи, пилешки бутчета, плодове и термоси гореща супа.

— Ето така — каза той. — Трябва да запомните само, че не можете да създадете нищо, което противоречи на законите на логиката. Истината е, че никой не би могъл да каже какво би представлявал един нелогичен свят. И тъй като е така, самият факт, че можете да си помислите как материализирате нещо от енергията, стаена в телата ви, е достатъчен, за да признаете съществуването на подобна възможност. В мига, в който се убедите, че е възможно да създадете пикник само със способностите си на джинове, пикникът става по-лесен за създаване. Виждате ли?

Трябваше да мине известно време, докато близнаците започнат да осъзнават, че всеки един обект съдържа в себе си възможността за всички ситуации, и така постепенно те започнаха да се доближават до разковничето на силата на джиновете. Най-накрая, след още деветдесет минути мислене и концентрация на пясъка се появиха три съвсем различни една от друга, но очевидно пълни с годна за ядене храна кошници за пикник.

Нимрод се приближи най-напред до кошницата на Филипа и взе един сандвич с краставички.

— Броят се попаденията, а не изстрелите, тъй да се каже — рече той и предпазливо отхапа, но още в следващия миг изплю хапката си. — Вкусът е отвратителен — намръщи се гнусливо и насочи вниманието си към един хотдог от кошницата на Джон. — А това изобщо няма никакъв вкус. — Нимрод остави залъкът от хотдог да падне от устата му на пясъка като късче влажна глина. — Уууф! Прилича на гума. — Той извади червената си носна кърпичка и си избърса езика. — И двамата сте допуснали една и съща елементарна грешка — съсредоточили сте се толкова силно върху кошниците за

пикник, че съвсем сте забравили да си представите вкуса на храната. Сега опитайте пак, но този път си представете как ядете храната — най-вкусната храна, която сте опитвали. Не забравяйте, че няма нищо по-неприятно от храна, която изглежда прекрасна, но е негодна за ядене.

След още един час и няколко безуспешни опита тримата най-сетне седнаха да се насладят на храната, която близнаците бяха материализирали със своите способности, или по-скоро близнаците ядяха, а Нимрод говореше.

— Сега е вече по-добре — обяви той, опитвайки храната и от двете кошници. — Джон, тези пуканки имат вкус на... тъъ, на пуканки. Не мога да си представя на кого би му хрумнало да вземе на пикник пуканки, но вкуса си го улучил. Лично на мен пуканките открай време ми миришат най-вече на полистеаринова опаковка. И, Филипа, никога не съм ял геврек, който да е имал по-истински вкус на геврек. — Той поклати глава. — Сериозно, ще трябва да си поговоря с майка ви. Не мога си представя, че наистина ви е водила само на такива пикници.

— Не мога да повярвам, че ям храна, която съм материализирал от нищото — сподели Джон и отвори трети пакет чипс.

— Точно затова предишният ви опит се оказа неуспешен — обясни Нимрод и си взе от чийзкейка на Филипа. — Цялата работа се състои в това, че не правите нещо от нищо. Със сигурност не и този чийзкейк. Вие материализирате нещата от енергийния извор, който е скрит у вас. Нежния пламък. Спомняте ли си? И от елементите около вас, разбира се.

— Как действа тя? — попита Джон, като набучи на вилицата си резен студена шунка и няколко парченца туршия. — Силата на джиновете? Искам да кажа, трябва да има някакво научно обяснение, нали така?

— Е, някои джинове, които се занимават с наука, наистина са се опитвали да разберат как действа силата. Смятаме, че има нещо общо със способността ни да въздействаме върху протоните в молекулите на обектите. Да материализираш нещо или да накараш нещо да изчезне, изисква от нас да добавим или да извадим протони и така да преобразуваме един елемент в друг. Когато накараме нещо да изчезне, като тази скала например, ние извличаме протони от атомите, от които е изградена скалата, така че няма нищо магическо, нали разбирате.

Всичко е чиста наука. Физика. Невъзможно е да направиш нещо от нищо, особено пък храната за един хубав пикник. Ако беше казал, че сте го сътворили от въздуха, Джон, щеше да бъдеш по-близо до истината.

Той се прозя.

— Е, смятам, че за днес ви стигат толкова упражнения. По-добре е да не се замисляте много-много за научната страна на проблема, защото това може да окаже отрицателно въздействие върху способността ви да използвате силата си. Донякъде прилича на карането на колело — по-лесно е да го направиш, отколкото да го обясниш. Следващия път ще се опитате да накарате камила да се материализира или да изчезне. Нещо живо. Това е много по-трудно, защото създаването на нещо живо може да доведе до някои усложнения. Точно затова правим тези неща в пустинята — тук няма кой да забележи, ако съществото, което създадете, е малко по-особено.

Миг по-късно обаче Нимрод изохка високо.

— О, не! — възкликна той и си погледна часовника.

— Какво? — попитаха близнаците стреснати.

— Току-що си спомних откъде изобщо ми дойде идеята за пикник — рече той. — Защото госпожа Къор дъо Лапен ни покани да си устроим пикник у тях, по обяд — точно след половин час.

— Здравата се натъпках — заяви Джон. — Не мога да погълна нито хапка повече.

— Нито пък аз — добави Филипа. — Ако хапна само още едно нещо, ще се пръсна.

— Вие май не разбирате — поклати глава Нимрод. — Не можем да не отидем — първо, защото ми е съседка, и второ, защото е францужойка. Няма друга нация, която да се отнася към храната така сериозно, както французите. Тя със сигурност е хвърлила големи усилия за този пикник, запомнете ми думите. Ако не отидем, може да предизвикаме огромен дипломатически конфликт между моята страна и нейната.

— Но нали не можем да отидем там и да не хапнем нищо? — попита Джон. — Това ще бъде също толкова грубо, колкото да не се появим изобщо.

— Не можеш ли да я накараш да изчезне? — попита Филипа. — Само за малко. Поне докато мине обедът.

— Изключено — възрази Нимрод. — Става дума за съпругата на френския посланик. Хората ще решат, че е била отвлечена или нещо още по-лошо. Не, не, не, невъзможно е. — Той се изправи и размаха пръст, потънал в мислите си. — Но може да се окаже, че си на прав път. Можем да направим така, че храната да изчезне, а тя да си помисли, че сме я изяли.

— Вземаш един сандвич — съгласи се Джон, — поднасяш го близо до устата си, усмихваш се на госпожа Кьор дьо Лапен, а после, докато тя гледа в другата посока, правиш така, че сандвичът да изчезне. Да, това може и да свърши работа.

— Трябва да свърши — рече Нимрод.

* * *

След като се върнаха в града градина, Нимрод и близнаците побързаха да се преоблекат в по-представителни дрехи и се запътиха към съседната къща, която бе по-голяма дори от тази на Нимрод и заобиколена от висока стена, придаваща ѝ вид на крепост. На входа Нимрод подаде паспортите на тримата на един френски чиновник с недружелюбен вид, който очевидно нямаше високо мнение за английските и американските документи.

Когато най-после чиновникът неохотно разреши на Нимрод и на близнаците да пристъпят прага на посолството, друг, също толкова навъсен французин ги поведе покрай красива, зелена, грижливо поливана морава, една модернистична скулптура и стълб, на чийто връх висеше френският трикоълор, който в ранната следобедна жегата приличаше на размъкната дрипа, докато стигнаха до малка лятна къщичка и покривка, просната на моравата и отрупана с храна, като тема на някоя картина. Нимрод и госпожа Кьор дьо Лапен целунаха взаимно въздуха близо до ушите си и размениха няколко думи на френски — още един език, който се оказа, че вуйчо им владее свободно.

Докато двамата разговаряха, Филипа се възползва от възможността да разгледа госпожа Кьор дьо Лапен по-отблизо, тъй като се намираше във възраст, в която момичетата започват да се интересуват от външността на по-възрастните жени. Тя реши, че макар

французойката несъмнено да е красива, дрехите ѝ са твърде ексцентрични и най-вече лентата за коса в черно и жълто, която госпожа Кьор дьо Лапен и днес си бе сложила. Облеклото на госпожа Кьор дьо Лапен напомняше на Филипа за начина, по който хората са се носели през шейсетте, поне според телевизията — когато цветята, дългата коса и рисуването на лицето във възможно най-причудливи краски са били доминиращата мода.

Междувременно Нимрод бе хвърлил поглед към храната, подредена върху килимчето от „Луи Вюитон“, с демонстративно въодушевление от вида и количеството ѝ.

— Я погледнете какво имаме тук, деца — възкликна той и потри ръце. — Виждали ли сте някога по-великолепен пикник? Прекрасно. Гъши дроб, омар, черен хайвер, трюфели, яйца от дъждосвирец. И тези сирена! „Бри“, „Рокфор“ — чак оттук ги подушвам. Скъпа госпожо Кьор дьо Лапен, вие определено знаете какво обичат да ядат младежите, нали така?

Госпожа Кьор дьо Лапен се усмихна топло и прокара изящните си пръсти през гъстата кестенява коса на Джон.

— Нищо не може да се сравни с добрата храна, не сте ли съгласни? — И тя подкани всички да седнат на килима.

— Несъмнено — съгласи се Нимрод. — Е, тези двамата скоро ще се погрижат всички тези вкуснотии да изчезнат като дим. Щрак! — Той щракна с пръсти. — Нали така?

— Определено ще се постараем — потвърди Джон, като се отпусна на килима и се постара да демонстрира неутолим глад.

Филипа седна до брат си и си взе голямо парче гъши дроб, поставено върху бисквита; така полученият сандвич приличаше на блок от розов мрамор на бяла основа. Тя нямаше никаква представа какво е това и щеше да остане ужасена, ако някой ѝ го беше казал; хайвера обаче разпозна незабавно, омара също доста бързо и накрая реши, че е извадила голям късмет, задето не ѝ се налага наистина да яде тези неща, защото мразеше почти всяка от предложените храни.

— Ммм, ах, че вкусно — изрече тя въпреки това и се усмихна прилежно на госпожа Кьор дьо Лапен, а после, в мига, в който французойката погледна настрана, прошепна: — **ВЪЗХИЛЕПНОПРЕКРАСНИВОЧУДОВАЛСТВО!**

Гъшият дроб и бисквитата, които държеше в ръката си, сякаш се изпариха във въздуха.

— Какво каза, миличка? — попита госпожа Кьор дьо Лапен.

— Нищо — рече Филипа и си взе парче студен омар.

— УЕИШЩКСДЗЦ — измърмори едва чуто Нимрод и яйцето от дъждосвирец изчезна от ръката му.

Джон бе напълнил една цяла чиния с по малко от всички храни и веднага щом се почувства готов да използва силата си на джин, посочи към лехите с цветя.

— Какви прекрасни цветя, госпожо Кьор дьо Лапен — каза той учтиво. — От местните ли са?

— Това са сини нилски лилии — отговори тя, като погледна към цветята и добави, че нейният градинар Фатих е най-добрият в Кайро.

— АБЕВЕДИЯ! — прошепна Джон и чинията му изведнъж се изпразни изцяло.

— Не яж толкова бързо, Джон — каза Нимрод нервно. — Ще те заболи стомахът.

— Извинявай, вуйчо — отвърна Джон, — но съм много гладен.

— И аз също — добави Филипа и мелодраматично облиза устни. — Всичко ли сте приготвили сама, госпожо Кьор дьо Лапен?

— Не, скъпа — засмя се жената, — по-голямата част от храната е внесена от Франция, а после приготвена от двамата ни готвачи.

— Имате двама готвачи, така ли, госпожо Кьор дьо Лапен? — попита Джон и се усмихна.

— Да, мосю Имполи е от Париж, а мосю Малелев е от Везле.

С бързината на светкавица Нимрод накара парчето омар, което държеше, да се изпари във въздуха.

— Ах, *la belle France*^[1] — въздъхна той. — Колко ми липсва! Толкова предвидливо от ваша страна да донесете всички тези деликатеси тук, в Египет. Трябва да е ужасно скъпо.

— О, поп — сви рамене тя. — Парите излизат от джоба на френския данъкоплатец.

Обядът продължи по същия начин още почти четиридесет и пет минути, докато почти всичката храна бе или изчезнала благодарение на тримата джинове, или изядена от съпругата на посланика. Едва тогава Нимрод за пръв път поклати глава, когато госпожа Кьор дьо Лапен го попита дали би желал още малко бри.

— Не, благодаря — отвърна той и отправи многозначителен поглед към близнаците. — Не мога да сложа в устата си и хапка повече. Това угощение бе просто великолепно, не сте ли съгласни, деца?

— Да — рече Джон и отмести салфетката си настрана със същия маниер като вуйчо си. — Храната беше вълшебна.

Нимрод потрепери, но реши да пропусне покрай ушите си употребата на тази дума.

— Такъв здрав апетит — отбеляза тяхната домакиня, когато дойде време да си тръгват. — Вуйчо ви изобщо ли не ви храни вкъщи?

— Когато си поискаме — отговори Филипа. — Трябва само да щракнем с пръсти и да кажем вълшебната думичка, и храната се появява.

— Тогава трябва да дойдете пак, и то скоро — рече госпожа Кьордъо Лапен. — Голямо удоволствие е човек да срещне млади американци, които очевидно умеят да ценят истинската храна.

— Слава богу, че свърши — заяви с облекчение Филипа, докато тримата вървяха по улицата обратно към дома на Нимрод. — Нали не мислите, че е забелязала нещо необичайно?

— Всъщност си мисля, че вие двамата можехте да бъдете малко по-деликатни — сгълча ги Нимрод. — В един момент, Джон, на човек можеше да му се стори, че си погълнал цяла чиния храна само на една хапка. Тя вероятно е останала с впечатлението, че има коне с по-малък апетит от вас двамата.

— Искях само да отдам нужното уважение на храната, както се изрази ти — защити се Джон.

— Горката жена — рече Филипа. — Да си създаде толкова грижи, а накрая ние нищичко да не хапнем. Такова разхищение на хубава храна.

— Горката жена наистина — повтори Нимрод замислено и се прозя.

— Видя ли очите й? — попита Филипа. — Беше много странно. Когато те погледне, сякаш не те забелязва.

Джон сви рамене.

— Тя е францужойка, а французите винаги гледат американците така, сякаш не ги виждат.

— Не само американците — поправи го Нимрод. — Честно казано, французите смятат, че който не е от Франция, не заслужава внимание. Да, това те наричат „цивилизация“. — Той отново се прозя. — Светлината да освети лампата ми, само ме вижте как се прозявам. След цялото това ядене май имам нужда да подремна. Жалко, че нямаме време за това. Трябва веднага да тръгнем към стария град, за да се срещнем с Хюсеин Хюсаут.

[1] Прекрасната Франция (фр.). — Б.ред. ↑

14.

МОМЧЕТО СЪС СИНИТЕ КРАКА

Най-старата част на Кайро се намира на юг от града градина и точно тук, малко встрани от една тиха, настлана с калдъръм уличка, заобиколена от къщи с високи стени, средновековни църкви и грижливо поддържани гробища, в една дълга тясна алея, бе разположен голям магазин, пълен с всевъзможни евтини сувенирчета.

— Хюсеин знае, че съм джин, разбира се — рече Нимрод, докато тримата вървяха към магазина. — Но поне засега няма да оповестяваме, че и вие двамата сте джинове. За джиновете не е разумно да позволяват на твърде много хора да разберат какви са. Пък и ако Хюсеин реши, че вие двамата сте най-обикновени деца, може да ви позволи да се сприятелите с неговия син Бакшиш. Момчето говори добре английски и е възможно да се изпусне да каже нещо, което баща му внимава да запази в тайна, така че дръжте очите и ушите си отворени.

Завариха Хюсеин Хюсаут близо до витрината на магазина. Облечен в бял костюм, той се бе разположил върху купчина възглавници, натежали от бродерия с бедуински мотиви, зад масичка за кафе, отрупана с шамфъстък, арабски сладки, лимонада и чаши. Той нервно премятеше между пръстите си зърната на изработена от черен кехлибар молитвена броеница от единадесети век, пушеше някакво вещество с аромат на ягоди в лула с размерите на фагот и пиеше горещо сладко кафе от малка сребърна каничка.

Хюсеин Хюсаут бе привлекателен мъж с побелели коси, тъмни мустаци и разстояние между предните си зъби, през което издишваният въздух излизаше със свистене.

Щом видя Нимрод, той се усмихна, докосна чело с върха на пръстите си и леко наведе глава.

— Значи дойде — каза той. — Вече се чудех.

И той се изправи и целуна Нимрод по бузата.

Нимрод се обърна към близнаците.

— Това са моите млади приятели, Джон и Филипа — мои роднини от Америка. Дойдоха да прекарат няколко седмици с мен.

Хюсеин Хюсаут се усмихна, като разкри цепнатината между зъбите си, и се поклони на децата.

— Добре дошли — поздрави той и очите му се присвиха подозрително. — Но в Египет не е ли прекалено горещо за вас?

Филипа се досети, че въпросът може би цели да разкрие дали близнаците са джинове също като вуйчо си, затова кимна уморено. Само един джин можеше да смята, че лятната жегата в Кайро е поносима, и само човешко същество би се оплакало от нея.

— Да, много е горещо — рече тя и си повя с една карта на Стария град.

— Прекалено горещо — включи се и Джон. — Ако стане малко по-горещо, ще се сваря.

— Е, не бива да допуснем подобно нещо — каза Хюсаут и им наля две чаши лимонада. — Ето, заповядайте нещо хладно за освежаване.

Близнаците, които с радост биха предпочели по чаша от божествено ухаещото кафе, взеха лимонадата и му благодариха.

— Малко хора понасят горещината така добре, както Нимрод. Но пък той е англичанин, а както се пее в песента, само бесните кучета и англичаните излизат навън под обедното слънце.

— Тук сте прав — съгласи се Филипа, като се опитваше да затвърди у техния домакин впечатлението, че тя и брат ѝ са две най-обикновени американски деца. — Странно е как никога не му е горещо.

— Да, той изобщо е малко странен — кимна с усмивка Хюсеин Хюсаут. — Истински английски ексцентрик.

Нимрод седна на златен трон — копие на онзи от гробницата на Тутанкамон, който сега се помещаваше в музея в Кайро — с лице към Хюсеин Хюсаут.

— Как е синът ти, Бакшиш? — попита той и огледа магазина.

— Много добре, благодаря.

— На училище ли е? Не го виждам.

— Да, на училище.

Нимрод кимна.

— Тогава да минем към деловите въпроси. Получих бележката ти.

Хюсеин Хюсаут хвърли поглед към близнаците.

— Разумно ли е да говорим за такива неща пред децата?

— Това, което не разбират, не може да им навреди — успокой го Нимрод.

— В такъв случай най-добре ще бъде да не го чуват изобщо — заяви Хюсеин Хюсаут.

— Както желаш, приятелю мой.

Нимрод погледна към близнаците и като им намигна, им посочи задната част на магазина.

— Децата, защо не отидете да си изберете по някой хубав сувенир?

— Да, чичо — отвърнаха послушно те и минаха назад, за да разгледат сувенирчетата във вид на саркофази. Във всеки саркофаг бе поставена по една малка, увита в превръзки мумия. Но Джон и Филипа се интересуваха повече от разговора между двамата мъже, затова се опитаха да се съсредоточат така, че да чуват думите им, и за своя изненада откриха, че наистина им се удава — чуваха ясно почти всяка дума, която си разменяха Нимрод и крадецът на антики. Заслушаха се, като същевременно очакваха мига, в който ще им се отвори възможност да се промъкнат безшумно през задната врата, която водеше към един двор, и да се поогледат наоколо, както им бе заръчал Нимрод.

— И така — поде Нимрод, — в писмото си ми съобщаващ, че си намерил нещо.

— Това ми е работата — ухили се Хюсеин Хюсаут в отговор.

— Може би нещо, което е излязло на повърхността в резултат на земетресението?

— Земните трусове са полъх на злото, което не е донесло щастие никому — рече Хюсеин Хюсаут. — Особено пък в Египет. След земетресение в тази страна започват да се появяват какви ли не и кой ли не. Ти например. И Иблис, при това и двамата търсите едно и също.

— Видял си Иблис, така ли? Тук, в Кайро?

— Да, онзи ден. В музея — обясни Хюсаут. — Както знаеш, аз често се отбивам там рано сутрин, за да видя старинните съкровища и да се заредя с вдъхновение — тези стари стени излъчват вибрации. Така че общо взето си беше най-обикновен ден — поне докато не се

огледах и не видях, че Иблис не ме изпуска от поглед. И не само той, ами и още няколко ифрити, все негови роднини — Маймуна, нейният баща Ал Димирят и Данаш. Срещата ни не беше случайна, или поне те така ми казаха, защото не бяха дошли заради музея, а заради мен, та се качихме в кафенето на втория етаж да си побъбрим. Държаха се много възпитано, нали разбираш?

— И как е Иблис? — попита Нимрод.

— Пуснал си е брада.

— Така ли?

— Да, малка и светла, точно на брадичката, и тънък мустак, също като арабите. Иначе си е както обикновено — изтупан, делови, с безупречни маниери. Костюм от „Савил Роу“ и ръчно изработени обувки. Типично английска външност, също като теб, Нимрод. — Хюсеин Хюсаут се ухили и докосна с върха на кутрето си дупката между предните си зъби. — Вие двамата имате много общи черти, приятелю.

— Като например?

— Той се интересуваше от някои древноегипетски артефакти, които може да са излезли на повърхността след земетресението. Истински артефакти, особено такива, свързани с Осемнадесета династия. И изобщо не стана въпрос за пари. Е, с вас всъщност никога не става въпрос за пари. Каза ми, че мога сам да назова цената, стига находките да са истински.

— Единствената династия, която представлява интерес за джиновете, е Осемнадесета — каза Нимрод. — Както, разбира се, ти сам знаеш.

— Иблис чул слух, че притежавам информация, свързана с изгубената гробница на Ехнатон.

— Така ли? А ти наистина ли притежаваш такава информация?

Търговецът на антики изпуктя с подобната си на наргиле лула и се усмихна.

— Уви, казах му, че думите му са верни — всичко, което е чул, е само слух. В крайна сметка, ако беше вярно, подобна информация щеше да струва цяло състояние.

— Или пък би могла да ти докара смъртта — вметна Нимрод.

— Ако Иблис знаеше, че съм се свързал с теб, наистина щеше много да ми се ядоса. Убеден съм, че разбираш нежеланието ми да

обсъждам подобен въпрос с теб в този момент.

— Да допуснем, че такава информация наистина съществува — подхвърли Нимрод. — Как щеше да изглежда?

— Като карта.

Нимрод се разсмя.

— Карта? В тази страна? Сигурно се шегуваш. Всеки втори човек в Египет продава карти на съкровища, които до една са безполезни. Постоянното разместване на пясъците прави картата напълно безсмислена, както и сам знаеш. Със същия успех можеш да ми продадеш карта на луната.

— Има карти и карти — рече Хюсаут. — Това не е карта, нарисувана върху древен папирус, нито пък отпечатък върху мушама, смет от ръката на някой мъртъв изследовател.

— Губиш ми времето — заяви Нимрод. — Освен ако... — Той замълча за миг. — Освен ако не си намерил ключа към плочата на нетер^[1] — каменна стела, която може да ти позволи да разчетеш надписа на плочата.

— Кой знае дали такова нещо изобщо съществува? — усмихна се Хюсеин. — И, честно казано, ако човекът, който го намери, е запознат с възможните последствия от използването му, най-добре ще бъде да го унищожи незабавно, така смятам аз. — Хюсеин Хюсаут вдигна ръка, за да възпре събеседника си, който се канеше да възрази. — От друга страна, човек, който е разбрал какво означава плочата, може сам да нарисова карта, и по-точно карта на Мединет ел Фаюм и на земята наоколо. Карта, която след земетресението придобива изцяло ново значение. — Хюсеин се почука с пръст по челото. — Такъв човек би могъл да начертае подобна карта с помощта единствено на молив и лист хартия. И на много пари, разбира се. Такава една карта може да се окаже безценна или пък безполезна като някоя стара карта, нарисувана на папирус.

— Но това наистина ли е вярно? — попита Нимрод. — Видял си ключа към плочата на нетер? Наистина ли си открил къде се намира гробницата на Ехнатон?

— Възможно е — призна Хюсеин Хюсаут.

— Ако си го казал на ифритите, не разбирам как така са те оставили жив — рече Нимрод. — Особено Иблис. Той е един от онези джинове, които се отличават с извънредна припряност.

— Те са по-делови, отколкото може би си представяш, Нимрод. Днес проявяват голямо желание да купуват, макар едно време да предпочитаха да вземат насила.

В другия край на магазина Джон остави настрана мумифицираната котка, която бе взел в ръка, и когато видя, че чичо му и Хюсеин Хюсаут са изцяло погълнати от разговора си и няма да забележат, че са останали сами, той побутна сестра си и посочи към отворената задна врата.

— Ела — прошепна. — Дай да се поогледаме наоколо и да видим какво ще открием.

Така Джон и Филипа се озоваха в огромен пращен двор, пълен с огромни древноегипетски каменни артефакти, много от които се сториха на близнаците истински. В единия ъгъл отворена врата разкриваше доста миризлива тоалетна, която няколко мухи намираха за особено привлекателна; а в другия ъгъл, зад третата врата, се виждаше разнебитено старо стълбище, което водеше към втория етаж.

— Мисля, че е тук — рече Джон и се устреми към стълбището. — Нимрод каза, че горе имало специална стая, където били истинските ценности.

След ярката светлина на двора стълбището им се стори доста тъмно и мрачно, и дори, както си помисли Филипа, малко страшно, особено когато започна да скърца под краката им като в сцена от филм на ужасите. Като се сети колко много древноегипетски предмети има под този покрив, момичето почти очакваше някоя мумия с развити бинтове да стои на горния край на стълбището и да ги чака.

— Това не ми харесва — сподели тя, когато стигнаха горната площадка и завиха зад ъгъла, за да се озоват в мрачен и пращен коридор, чиито стени бяха украсени с поставени в рамка снимки на множество стари разкопки и изследователи.

— Спокойно — рече Джон. — Просто ще хвърлим едно око и веднага слизаме долу.

Точно в този момент до слуха им достигна приглушен стон. Той идваше от една отворена врата в края на коридора и Филипа почувства как кръвта ѝ се смръзва.

— Какво беше това? — прошепна и сграбчи ръката на брат си.

— Не съм сигурен — отвърна ѝ също с шепот Джон. В интерес на истината той също бе уплашен и трябваше да си напомни, че е

джин, макар и съвсем млад, а ако се съдеше по прочетеното в приказките от „Хиляда и една нощ“, рано или късно щеше да му се наложи да свикне с някои доста страховити гледки — неща, които биха уплашили до смърт всяко обикновено момче.

— Остани тук, ако искаш — предложи той.

— Сама? — промълви ужасено Филипа и отправи поглед към дългия мрачен коридор. Изпълваше я такъв страх, че трябваше постоянно да си повтаря своята ключова дума, за да събере кураж да премества единия си крак пред другия. — Не, благодаря. Ще дойда с теб.

Но за един дълъг миг тя доближи лице до стената и остана така, притиснала буза към хладния, леко влажен хоросан.

— Добре ли си? — попита Джон, хвана ръката ѝ и я стисна окуражително. — Хайде. Трябва да видим какво става, иначе Нимрод ще остане разочарован.

— Мисля — едва-едва преглътна Филипа, — че ще остане разочарован, ако разбере, че сме били разкъсани от някое чудовище.

Още докато тя говореше, от стаята в края на коридора долетя второ стенание — нисък, нечовешки стон, чийто източник можеше да се окаже обитателят на някой гроб или на древен саркофаг. Сега Джон и Филипа се намираха достатъчно близо, за да чуят не само стенанията, но и един стържещ, задъхан звук, който бе възможно да излиза от устата на някое озлобено животно или на човек, изпитващ голяма болка. Или голям страх.

Филипа си помисли, че биенето на сърцето ѝ е по-високо от звука; изпълнена със зловещи предчувствия, тя се чудеше откъде ли Джон намира кураж да продължава да върви напред, и не посмя да го последва, когато той прекрачи прага на отворената врата на стаята, откъдето идваха стоновете.

Като че ли измина цяла вечност, преди брат ѝ да проговори.

— Всичко е наред, Филипа — каза той. — Няма от какво да се боиш.

Тя провря глава през вратата и видя полуголо момче, немного по-голямо от нея самата. То лежеше на голямо месингово легло и приличаше на човек, изпаднал в безсъзнание, въпреки че се мятеше трескаво на постелята, цялото плувнало в пот, и бълнуваше. Кожата му бе съвсем бледа, със синкав оттенък около устните и по краката му, на

единия от които се виждаха две тъмночервени следи от убождания, сякаш някой го бе пробол в петата с остра игла.

Джон се приближи до леглото, за да разгледа по-добре посинелите крака на момчето.

— Мен ако питаш — рече той, — бих казал, че това момче е било ухапано от нещо. Може би от някой прилеп вампир^[2].

— Прилепите вампири живеят в Южна Америка, а не в Египет — оспори Филипа.

— Тогава от някоя змия. Като тази, която за малко не ме ухапа мен. — Джон преглътна, докато размишляваше за злополучната участ, с която се бе разминал на косъм.

— Според теб господин Хюсаут дали знае за това?

— Трябва да знае. — Джон посочи към нощната масичка, където бе поставена снимка в рамка на същото момче: двамата с Хюсеин Хюсаут стояха пред един ленд роувър. — Според мен това е синът на Хюсеин Хюсаут — Бакшиш.

На снимката бащата и синът изглеждаха безкрайно щастливи и ако се съдеше по нея, Хюсеин Хюсаут не беше от онези бащи, които пренебрегват децата си.

— Той не каза ли, че Бакшиш е на училище? — спомни си Филипа, седна на леглото и пипна челото на момчето. — Целият гори. Мисля, че баща му трябва да го заведе в болница.

Момчето усети докосването ѝ и сякаш се поуспокои малко, а после очите му се отвориха.

— Не в болница — прошепна то. — Моля ви.

— Защо не? — попита Филипа.

— Трябва да си вървите — прошепна момчето. — За вас тук е много опасно.

Филипа ненадейно стана от леглото.

— Джон, нали не мислиш, че е заразно? — попита тя, но не получи отговор и се огледа наоколо. — Джон?

Джон бе свел поглед надолу и го бе приковал в една отворена кутия, поставена на пода до прозореца.

— Погледни това — нареди ѝ с тих глас.

Филипа се подчини и вътре видя тялото на мъртво куче.

— Може би трябва да повикаме Нимрод и да му го покажем — каза тя.

— Нимрод? — повтори Бакшиш и отново изпадна в силна възбуда. — Не, той не бива да идва тук. Голяма опасност. Той е в голяма опасност. Трябва да му кажете да си тръгне.

— Кой го застрашава? — попита Джон. — Ифрит ли?

— Кажете му да си тръгне, преди да е станало прекалено късно! — прошепна Бакшиш и отново изпадна в безсъзнание.

— Хайде — подкани брат си Филипа. — Да се махаме оттук.

Те се спуснаха обратно по стълбите, пресякоха двора и се върнаха в магазина, където Нимрод и Хюсеин Хюсаут продължаваха задълбочения си разговор.

— Не че не искам да ти помогна — тъкмо казваше Хюсаут. — Искам. Разбира се, че искам. Нали не мислиш, че искам да сключа сделка с ифрити? — Той захпа палеца си, очевидно ядосан. — Ето какво си мисля за тях. Но само се огледай наоколо, приятелю. Всичко тук се продава. Аз съм търговец. Не притежавам твоите особени умения, нито пък неизчерпаемите ти финансови възможности. Трябва сам да печеля хляба си. — Той се ухили. — Нали разбираш, Нимрод, няма нищо лично. Всичко е само бизнес.

— Колко? — попита Нимрод с равен глас.

— Не става въпрос за пари. Не бих взел от теб, стари ми приятелю. Поне не направо. Пари мога да спечеля от всекиго, не това ми трябва.

— А какво тогава?

— От джин? Какво друго освен три желания?

— Това можеш да го получиш и от ифритите — рече Нимрод.

— Да, но мога ли да им се доверя да удържат на думата си? Като нищо могат да изпълнят трите ми желания, а после, веднага щом получат каквото искат, могат да се върнат и да ме превърнат в бълха ей така, от чиста злоба. Тяхната слава ги предшества навсякъде, Нимрод. Както и твоята. На теб ти вярвам, че ще удържиш на думата си. А ифритите не изпитват ни най-малка благодарност, дори да им дадеш това, което искат.

Нимрод се замисли.

— Само три желания — каза той след малко.

— Три желания.

— Помниш ли Багдадските правила? Първо трябва да разбере какви са желанията ти.

— Щом настояваш.

— Не съм сигурен — въздъхна Нимрод.

Хюсеин Хюсаут уви броеницата около обраслата си с косми китка и се ухили.

— Хайде, давай! Знаеш, че накрая ще се съгласиш. И наистина, какво ти струва това? Един или два дни по-малко на тази земя, така ли е? Като се има предвид колко дълго ще живееш, определено можеш да си го позволиш.

Нимрод отправи неспокоен поглед към близнаците, като хапеше ноктите си.

— Какво ще си пожелаеш? — попита той след миг.

— Багдадските правила, както каза ти. Няма да бъде нищо, което да ти тежи на съвестта. Не, ще бъдат обичайните неща — много пари, по-привлекателна за жените външност, по-добро здраве. — Хюсеин Хюсаут хрипливо се изкашля. — Виж каква гадна кашлица имам. Сигурно е от пушенето. Честно казано, един нов бял дроб няма да ми дойде зле. Хайде. Какво ще кажеш? Споразумяхме ли се?

— Добре.

— Хубаво. Обещавам ти, че няма да съжаляваш.

— Но тези три желания ще бъдат изпълнени само след като ти изпълниш своята част от сделката.

— Тогава да се заемаме с нея. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Какво ще кажеш за довечера?

— Много добре — съгласи се Нимрод. — Как ще стигнем дотам?

— Ела тук някъде към шест часа. Можем да отидем с великолепия ти кадилак. Пътуването ще трае около час. Но ела сам.

Нимрод се изправи.

— Много добре тогава. До шест часа.

Двамата мъже си стиснаха ръце, а после Нимрод и близнаците се разделиха с Хюсеин Хюсаут и с неговия антикварен магазин.

Веднага щом излязоха на улицата, близнаците зараказваха на Нимрод за Бакшиш и за мъртвото куче, но Нимрод им изшътка и им нареди да изчакат, докато се качат в колата, където щяха да бъдат сигурни, че никой не може да ги чуе.

— Когато вървиш по такива стари улици — рече той и се огледа подозрително, — никога не знаеш кой може да те чуе. Тук и стените

имат уши, а най-вече, когато тези стени са обитавани от живия дух на някой ифрит.

— Възможно ли е? — сепна се Филипа и ускори крачка, за да не изостава от вуйчо си, който бързаше напред. — Може ли джин да приеме формата на скала?

— О, да. Обикновено повечето от нас предпочитат облика на дърво, но ако се налага, ще се превърнат в скала или стена, въпреки че не е много удобно. Ала това е по силите само на много опитни джинове, които могат да преодолеят ужасното чувство на клаустрофобия.

Вече приближаваха кадилака.

— Хайде сега, давайте — подкани ги Нимрод, след като се настаниха на седалките и Кремчо затвори голямата тежка врата на колата. — Какви бяха всички тези приказки за Бакшиш?

Близнаците му разказаха всичко, което бяха видели в стаята над магазина. Вуйчо им ги изслуша търпеливо, без да ги прекъсва, и когато най-последно привършиха разказа си, въздъхна и поклати глава.

— Чудя се защо ли ми каза, че момчето е на училище — замисли се той. — Това изобщо не е в стила на Хюсеин Хюсаут. И всички тези приказки за бизнес — едвам го познах. Значи Бакшиш е имал треска, казвате?

— Да — потвърди Филипа. — Много силна.

— Той обича това момче повече от собствения си живот — поклати в недоумение глава Нимрод. — За нищо на света не би позволил да му се случи нещо.

— Може би вече е дал на ифритите това, което търсят.

Нимрод погледна Джон и се смръщи.

— Откъде разбрахте?

— Чухме ви — обясни Джон и сви рамене. — Най-малкото, можехме да ви чуем, когато се съсредоточим.

— Да, чудех се дали го можете — промърмори Нимрод. — Значи сте чули и обяснението му защо не би се споразумял с ифритите. Дори да сключат сделка, Хюсеин не вярва, че ще удържат на думата си. Ифритите не могат да не проявят измамната си природа и той го знае.

— Какво ще правиш?

— Когато се видим довечера, ще го попитам за Бакшиш.

— Нали не смяташ наистина да отидеш? — възрази Филипа. — Може да се окаже, че е капан.

— Така е, но нямам друг избор. Става въпрос за нещо много важно. Просто не мога да рискувам възможността да открия гробницата на Ехнатон.

— Кой е Ехнатон? — попита Джон.

Нимрод се премести по-напред на мястото си и нареди на Кремчо да не спира в града градина, а да продължи към северния край на „Мейдън Тахир“ и Египетския музей.

— Ще ви запозная — рече той. — Време е вече да се запознаете с най-омразния и вселяващ най-голям ужас човек в цялата ни история.

[1] Общо название, което обхваща всички богове и богини на древен Египет. — Б.пр. ↑

[2] Има се предвид зоологически прилеп вампир — представител на летящите бозайници. — Б.пр. ↑

15. ЕХНАТОН

В Кайро има повече от дузина музеи, но най-големият, най-популярният и най-често посещаваният е Египетският музей, по-известен като Музея в Кайро — огромно, горещо, мръсно, вонящо, хаотично място с изпочупени прозорци, мизерно осветление, старомодни витрини и небрежни обяснения, приложени към безценните експонати в залата. Той също така е и един от най-интересните музеи в целия свят. Докато влизах през входната врата и минавах покрай множеството пазачи, за да стигнат до ротондата, Нимрод каза на близнаците, че преди да ги запознае с Ехнатон, трябва да им признае нещо много важно.

— Става въпрос за нещо, което трябваше да ви кажа още от самото начало — започна той, — когато ви обяснявах как да използвате силата си на джинове. Може би сте чули и Хюсеин Хюсаут да го споменава, когато говореше за желанията, които настояваше да му изпълня. Имам предвид причината, поради която не използваме способностите си на джинове по-често. Например, защо предпочитам да пътувам със самолет, вместо на летящо килимче. Защо обикновено плащам на някого, за да ми приготвя храната, вместо да я материализирам сам. Накратко, защо правя толкова много неща като човешките същества, а не със силата си на джин.

— И аз съм се чудил за това — призна Джон.

— Както вероятно сте се досетили — продължи Нимрод, — джиновете живеят дълго — много по-дълго от хората. Около петстотин години и дори много повече, ако си затворен в делва или бутилка, където фактически изпадаш в състояние на летаргия. Но всеки път, когато използваш силата си на джин, ти черпиш от жизнената си енергия. Това е причината използването на мощта ви да ви кара да се чувствате уморени — защото винаги се разделяте с частица от себе си.

— Точно така — кимна Филипа, — сега си спомням. Когато изпълних желанието на госпожа Тръмп, почувствах, че нещо ме напуска. Затова за миг ми се стори, че ще припадна.

— Това именно е причината силата ни да бъде използвана пестеливо — подчерта Нимрод. — Всеки път, когато изпълняваш наистина важно желание или караш нещо да се появи или да изчезне, огънят, който гори у теб, огънят на джин, затихва за малко; и времето, което ти е отредено да прекараш на тази земя, се скъсява малко. И колкото по-възрастен става един джин, толкова повече жизненост извлича от него изпълняването на желания.

— Колко време се губи по този начин? — попита Джон.

— Никой не знае със сигурност — отвърна Нимрод. — Но по приблизителни изчисления един джин на моята възраст съкращава живота си с един ден всеки път, когато изпълнява някое желание. На вашата възраст един ден не ви се струва кой знае какво, знам, но когато стигнете възрастта на господин Ракшасас, да речем, всеки ден ще ви изглежда безкрайно ценен. Ето защо напоследък той рядко използва силата си на джин освен за трансубстанциация, която за щастие отнема много малко от силата ни. Не исках да ви казвам това поне за известно време, за да можете да се позабавлявате, без да мислите за последиците, но тъй като чухте думите на Хюсаут, нямах друг избор. Ако не друго, поне вече знаете защо джиновете нямат навика да изпълняват по три желания на първия срещнат. Освен очевидния хаос, който това би причинило в целия свят, то също така би съкратило живота ни, и то значително.

— Колко дълго може да живее джин, затворен в бутилка или лампа? — попита Филипа.

— Отличен въпрос — похвали я Нимрод, — чийто отговор е една от причините, поради които сега сме тук, в този музей. Дълго време никой не е знаел колко дълго може да живее джин, затворен в бутилка, но след хиляда деветстотин седемдесет и четвърта година научихме повече по въпроса. Сигурно сте чували за прочутата „глинена армия“, открита край древния град Сиан, в Централен Китай? Тя бе открита съвсем случайно от местни селяни през хиляда деветстотин седемдесет и четвърта, след две хиляди и двеста години под земята; и точно там, между глинените войници, бе открита и една делва, в която са намерили няколко джинове.

— Искаш да кажеш, че те все още са били живи след две хиляди и двеста години, прекарани в делвата? — изуми се Филипа.

— Да. Точно тогава разбрахме, че докато се намираме в бутилка в състояние на летаргия, животът ни може да продължи почти безкрайно дълго. И ето как в картинката влиза Ехнатон и защо е толкова важен.

Нимрод ги поведе нагоре по стълбите, оттам завиха в посока на часовниковата стрелка, минаха покрай зловонните тоалетни и стигнаха до най-отдалечения край на сградата, за да застанат пред една статуя. От всички експонати в музея този имаше най-чудат вид. Фигурата пред тях бе с удължено лице, тесни бадемовидни очи, плътни устни, увиснала долна челюст, дълъг лебедов врат, приведени рамене, голям корем и най-масивните бедра, които близнаците бяха виждали през живота си.

— Джон. Филипа. Бих искал да ви представя на Ехнатон — рече Нимрод.

— През целия си живот не съм виждала по-грозен човек — промърмори Филипа, без да откъсва поглед от статуята пред себе си.

— Има вид на същинска гротеска, нали? — призна Нимрод. — Ехнатон, наричан също така и Аменхотеп Четвърти, цар на Египет, произхождащ от Осемнадесета династия, който властвал над Египет преди три хиляди и петстотин години.

Джон докосна огромната гранитна статуя, една от четирите, които се намираха в галерията „Амарна“ в музея на Кайро, и ѝ отправи любезно кимване.

— Как сте, Ваше Величество? — попита той.

— При раждането са му дали името Аменхотеп — обясни Нимрод, — но той го променил, когато се избавил от всички стари египетски богове — Изида, Анубис, Сет, Тот — и обявил, че съществува един-единствен бог — Атон — с което предизвикал истинска религиозна революция. Тази промяна никак не се понравила на жреците, най-богатите и най-могъщите хора в Египет. Дори и днес Ехнатон е наричан „фараона еретик“ — човек, за когото всички смятат, че е извършил ужасно престъпление срещу своята религия. Поради пламенната отдаденост на Ехнатон на новата религия се смята, че той е пренебрегнал народа си и защитата на страната от враговете. От военната слабост на Египет, причинена от нехайството на царя към

състоянието, в което се намирала армията, се възползвали враговете му и завладели страната. Ехнатон бил принуден да избяга от двореца си и скоро след това починал — така поне твърди историята. Истината обаче била малко по-различна. Разбирате ли, Ехнатон бил нещо повече от фараон. Той бил също така и велик магьосник. Майка му била магьосница, чийто баща бил джин, така че тя знаела как да обвързва джиновете, за да ги накара да ѝ се подчиняват. Научила на тези умения и сина си и той ги използвал, за да стане по-могъщ от който и да било джин. Не е известно как Ехнатон е успял да подчини толкова много джинове и да ги принуди да му служат, но се знае със сигурност, че именно мощта на тези, над които властвал Ехнатон, била източникът на собствената му сила. Историците предполагат, че е въвел в Египет боготворенето на слънчевия диск, но в действителност тъй нареченият бог слънце изобщо не бил бог, а представлявал обединената мощ на седемдесетте джинове, роби на Ехнатон. Фараонът нарекъл тази сила Атон, по името на слънчевия диск. Този слънчев диск, Атон, се превърнал в символа на новата религия.

Останалите джинове обаче останали ужасени от подобно богохулство и помогнали на народа на Египет да свали Ехнатон от трона му и на това боготворене на джинове да бъде сложен край. И така, заедно с много от последователите си и седемдесетте джинове, принудени да му служат, Ехнатон побягнал от столицата Амарна, която бил издигнал като център на своята нова религия. Така той изчезнал в пустинята и никой не видял повече нито него, нито седемдесетте жреци джинове, които му служели. Сигурно е умрял в пустинята, но гробът му така и не бил открит. — Нимрод посочи към грамадната черна фигура пред тях.

— Тогава защо всички вие — ти, Иблис и останалите ифрити — толкова много искате да намерите изгубената му гробница? — поинтересува се Филипа.

— Заради съкровището, разбира се — рече Джон. — Нали има съкровище, вуйчо Нимрод?

— Съкровище ли? Да, струва ми се, че има, но не него искам, нито пък на ифритите им е притрябвало. Те изкарват луди пари от своите казина.

— Защо тогава?

— Както ви казах по-рано, в света на джиновете съществува баланс на силите между доброто и злото.

— Тяхемерът — досети се Джон. — Равновесието.

— Точно така. За последен път равновесието бе нарушено през хиляда деветстотин седемдесет и четвърта, когато няколко джинове излязоха от вази, открити заедно с Глинената армия в Сиан. За известно време на всички ни се струваше възможно тези древни джинове да се обединят с ифритите, шейтаните и гуловете срещу онези племена, които държат страната на доброто. Но се случи нещо друго: оказа се, че половината от тези китайски джинове, шест на брой, са добри, а другата половина — лоши. Но ако Иблис и приятелчетата му ифрити успеят да намерят изгубените джинове на Ехнатон, нещата могат да се развият съвсем не както се случи в Сиан. Балансът на силите може да бъде нарушен. А седемдесет джинове са повече от достатъчно за тази цел.

— Мен ако питаш — обади се Джон, — на тоя свят и така има достатъчно лош късмет. Не мога да си представя, че би могло да стане по-лошо, отколкото вече е.

— Последствията от нарушаването на равновесието в посока на лошия късмет при появата на тези седемдесет джинове са прекалено ужасни, дори не ми се мисли за това — потрепери Нимрод. — Хората забутват вещите си на невероятни места, губят пари, забравят разни неща, изпускат си самолетите и влаковете, нараняват се. Да, много от така наречените инциденти всъщност произтичат от лошия късмет, който един или друг злобен джин е решил да изсипе върху хората. — Нимрод поклати глава и потръпна. — Прекарал съм целия си живот в опит да измисля система, която да премахне казината, чрез влияние върху правителствата да поставят извън закона схемите за твърде бързо забогатяване, борил съм се със силите на лошия късмет по всички възможни начини, но накрая неизменно се стига до това да използвам собствената си сила, за да донеса добър късмет. Да, понякога дори като изпълнявам по три желания. Но ако лошият късмет нарасне много повече, добрите джинове като мен и като вас ще бъдат принудени да работят много по-усърдно, за да наваксат разликата, и то на огромна цена. Накрая ще загубим цялата си сила и ще умрем, а след нас и човешкият род ще угасне. Това наистина може да се случи, Джон.

— Но защо тези изчезнали джинове трябва да са по-различни от китайските? — попита Филипа. — Защо половината от тях да не са добри, а другата половина — лоши?

— Не е толкова просто — рече Нимрод. — Разбирате ли, откриването на онези китайски джинове бе чиста случайност. Никой не знаеше за съществуването им, никой не ги беше търсил. Но след хиляда деветстотин седемдесет и четвърта, след откриването на Глинената армия и на тези шест джинове, разбрахме, че служителите на Ехнатон, за които винаги сме знаели, могат да променят баланса на силите, ако ги открием някога. И така, вече повече от тридесет години ифритите и маридите ги търсят. Който ги открие пръв, ще се сдобие със силата да ги подчини на волята си. Така стават нещата. Седемдесетте джинове ще бъдат принудени да служат на този, който ги намери пръв.

— Но как е възможно Хюсеин Хюсаут да знае къде се намира изчезналата гробница? — удиви се Джон. — Може би лъже.

— Щом казва, че знае, значи знае — отсече твърдо Нимрод. — Може и да се занимава с магазин за сувенири, но и самият той, и неговите баща и дядо са били сред най-големите откриватели на гробници в египетската история. Не вярвам, че в цялата страна има по-способен в тази област от Хюсеин Хюсаут. Той има и едно огромно предимство, което не притежава никой археолог. Може би сте чували за Розетския камък. Това е голям каменен къс с надписи на три езика, с чиято помощ един англичанин, Томас Ъънг, успял да разгадае значението на египетските йероглифи. Говори се, че през петдесетте години бащата на Хюсеин Хюсаут е намерил друг такъв камък — плочата на нетер. „Нетер“ е дума на кеметски^[1] или с други думи, от древноегипетски произход и означава „божествена сила“. Предполага се, че плочата на нетер съдържа някои важни сведения, като например местоположението на няколко царски гробници, включително тези на Ехнатон и Рамзес Втори. Работата е там, че данните са кодирани и плочата е съвсем безполезна без една по-малка каменна плочка, наречена стела. Според мен Хюсеин трябва да е намерил стелата веднага след земетресението.

— Щом е така, кога се връщаме в магазина? — попита Джон.

Нимрод поклати глава.

— О, не, не. Този път ще отида сам. Начинанието може да се окаже опасно. Тази вечер вие двамата ще си останете вкъщи и ще разгледате картите на джиновете, които ви даде господин Ракшасас.

Нимрод и децата вече се отдалечаваха от статуята, за да разгледат останалата част от музея, в това число и мумиите, и съкровището на Тутанкамон, когато Джон забеляза на стената зад гърба на Ехнатон нещо, което привлече вниманието му.

— Пукнатината — посочи той. — Това е пукнатината, причинена от земетресението, Фил, помниш ли? Пукнатината, която ти видя във вестника. Тази, която е съвсем същата като пукнатината на стената в моята стая.

— Ето значи къде била! — ахна Филипа.

— Чудя се — рече Джон, — дали е само съвпадение, че се е появила точно тук, до статуята на Ехнатон?

— Не ви ли казах? — намеси се вуйчо им. — Съвпадението е само научната дума за късмет. Не, това не е случайност. Както ви споменах още в Лондон, това е съобщение, но от кого?

След като се отдалечиха от статуята на Ехнатон, Нимрод и близнаците се върнаха вкъщи и се изтегнаха да се насладят на следобедното слънце като три златни гущера. В пет и половина Нимрод излезе сам с кадилака, но не преди да съобщи на близнаците, че Кремчо им е приготвил своя специален специалитет, и да им напомни да предложат от него на господин Воплин, преди той да ги заведе някъде навън.

— Внимавай — помоли Филипа вуйчо си.

— Ще внимавам.

— Може да е капан — добави Джон.

— Знам.

Специалният специалитет на Кремчо се оказа задушено, подправено с много лют червен пипер, за което Джон и Филипа откриха, че е забележително вкусно, доста пареше при ядене. Тъкмо бяха започнали да се хранят, когато господин Воплин, облечен в бежов тропически костюм, със сламена панамска шапка на главата и значително по-слаб от последния път, когато го бяха видели, излезе от стаята си в задната част на къщата и съобщи на близнаците, че е готов да ги придружи при разходката им.

— Не и преди да опиташ яденето — покани го Джон. — Това е един от специалитетите на Кремчо и е много вкусно.

— Трябва да призная, че наистина мирише доста добре — кимна господин Воплин. — Когато сме в тази ужасна страна, обикновено избягвам местната кухня, защото тук хигиенните стандарти не са особено високи. Като нищо може да ти се разбърка стомахът, както казват тук. — Господин Воплин се засмя горчиво. — Позволете ми да ви кажа, че „разбъркан стомах“ далеч не описва всичко. По-скоро би трябвало да се каже „стомах на Борджия“, „стомах на Крипън“ или на някой друг прочут отровител. А може би „корем на Уилям Уолъс“ — в чест на онзи шотландски бунтовник, който бил публично изкормен от Едуард Дългокракия. Но не и „разбъркан“. Твърде мека дума е, за да опише разтърсващия цялото тяло, раздиращ червата кошмар в това прокълнато от Бога място.

Джон налага една препълнена вилица от специалитета на Кремчо и примлясна от удоволствие.

— Но как ще оцелееш, ако не ядеш нищо? — попита той.

— В стаята си имам хладилник — обясни господин Воплин. — Там държа минерална вода и бурканчета бебешка храна, които си нося от Лондон. Това ям.

— Ядете бебешка храна? — Джон почти се задави от изумление. — Пюрета от ябълки и круши, оризова каша и кайсии, такива неща ли?

— Разбирате ли, всички те са стерилизирани — подчерта господин Воплин. — В малки запечатани бурканчета. В тази мръсна страна няма друга храна, за която да е сто процента сигурно, че няма да ти докара болки в стомаха. — Воплин хвърли поглед към чинията на Джон и облиза устните си с явен апетит. — Това ядене наистина изглежда много добре, а има и чудесен аромат.

— Вземете си — подкани го Джон.

— Не знам дали бих могъл — поколеба се Воплин, но седна на махагоновата маса, притегли огромната купа за сервиране със специалния специалитет на Кремчо към себе си и си позволи да се наслади на божествената миризма, излъчваща се от нея. — Този Кремчо не е никак лош готвач, признавам му го — рече нацупено. — Ако обичате чуждестранни буламачи. — Воплин наведе дългия си нос над купата и вдиша дълбоко. — По дяволите, тази миризма ти

прочиства главата, това е самата истина. Човек, който яде такова нещо, би могъл никога повече да не се страхува, че ще се разболеете от катар.

— Да не би фактът, че имате само една ръка, да ви прави толкова чувствителен по отношение на здравето ви? — попита Джон.

— Може би.

— Надявам се, че нямате нищо против, задето питам — продължи Джон, — но как я изгубихте? Ръката, имам предвид.

— О, това е доста интересна история — рече Воплин, без да откъсва поглед от задушното. — Тогава работех като библиотекар в старата читалня на Британския музей и мразех всички читатели, които идваха при нас — един куп хора, които само ни създаваха неприятности. Имаше един по-специален читател, когото всички ненавиждахме — укротител на тигри на име Тъг Викъри. Тъг Викъри беше англо-индиец по произход, живееше в Дълуич и работеше върху книгата си за тигрите. В един горещ летен ден, след като бе възпрепятстван в работата си от нас, библиотекарите в Британския музей — поне той така реши — Викъри замисли ужасно отмъщение за всички ни. Тъкмо когато се канехме да затваряме и повечето от читателите вече си бяха тръгнали, докара в огромната читалня два гладни бели тигъра и ги пусна. Някои от колегите ми бяха разкъсани мигновено и изядени, а самият аз извадих късмета да се размина само със загубата на една ръка.

— Какво се случи с тигрите? — поинтересува се Джон.

— Застреляха ги от Кралското дружество за защита на животните. Скоро след това загубих работата си и се насочих към кражбите — така се запознах с вашия вуйчо. Това е моята история. — Той си взе вилица. — Предполагам, че една хапка няма да ме убие. — Сипа си огромна порция от специалния специалитет на Кремчо. — Не мога до безкрай да ям само броколи и моркови. Вече съм отслабнал с пет килограма, откакто пристигнахме в тази страна. Ще се стопя от глад и тревоги, това е чистата истина.

— Да знаете обаче, че е малко люто — предупреди го Джон. — По-добре внимавайте.

Господин Воплин се засмя.

— Слушай, синко, аз съм ял лютив и кърита още преди да се родиш. Виндалу, Мадрас, пък и ако в Северна Англия се раждат с някакво вродено умение, синко, то е яденето на лютиво кърма. Тъй че не

се тревожи за мен, момко — грижи се за собствения си организъм и ме остави аз да се грижа за моя. — Воплин насмешливо изсумтя. — Ама че нахакано момче — измърмори и натъпка в голямата си уста огромна хапка от специалния специалитет на Кремчо.

За един миг всичко изглеждаше наред. Воплин се усмихна иронично на Джон и тъкмо поднасяше към устата си втора хапка, когато се случи — лицето му стана тъмнорозово, после червено и накрая тъмномораво.

— Проклет адски огън — изхриптя той и изпусна вилицата си на пода. — Бързо. Недейте да стоите така. Вода. Вода.

Филипа взе каната с вода и тъкмо щеше да му налее една чаша, когато той изтръгна каната от ръцете ѝ и изля цялото ѝ съдържание в гърлото си.

— Мисля, че така става само по-зле, прав ли съм? — попита Джон.

— Адски огън! — повтори господин Воплин. — Още. — И отново изхриптя.

— Къри ли?

— Вода! Вода! За бога, дайте ми вода!

Филипа тъкмо се готвеше да отиде в кухнята за минерална вода, когато господин Воплин извади цветята от вазата, поставена по средата на масата, и излочи зеленикавата течност, в която те бяха потопени само допреди миг. Но водата във вазата му донесе много малко облекчение — или може би никакво.

— Направете нещо! — изломоти той неясно. — Езикът ми. Езикът ми сякаш е изгорен с жив въглен. Извикайте лекар! Повикайте линейка!

— Кой номер да набера? — попита Филипа и грабна слушалката.

— Откъде да знам! — вдигна рамене Джон. За миг през ума му се мярна мисълта да използва силата си на джин, за да помогне на господин Воплин, но бързо я отхвърли, защото се уплаши, че накрая икономът може да остане без език.

Филипа си мислеше почти същото, но я спря страхът да не би в усърдието си да замрази устата му.

И така на помощ на Воплин се притече Кремчо.

Той попречи на иконома да пресуши до дъно и вазата на бюфета.

— Водата много лоша. Моля. — И връчи на Воплин захарницата. — Яж — рече му. — Яж. Яж. — И тъй като Воплин очевидно не бе в състояние да си вземе сам захар, Кремчо загреба с десертна лъжичка захар и я поднесе към устата на нещастника. — Захарта много помага при пламтяща уста — увери го той.

Воплин изяде захарта и тъй като тя му донесе известно облекчение, налапа още една лъжица; и така, след десетина минути огънят в устата му се бе уталожил достатъчно, за да му позволи отново да проговори.

— Господи, ей това се казва лютиво кърви. Какво всъщност си сложил вътре, вулканична лава ли? Мислех, че е дошъл последният ми час. Не знам как можете да ядете това нещо, наистина не знам. — Той дръпна напред ризата, за да я отлепи от тялото си. — Само ме погледнете, целият съм плувнал в пот. — Измъкна подложката изпод най-близката чиния и започна да си вее с нея. — Кой ви е дал тази рецепта? Луцифер ли? Или пък испанската инквизиция? — Издиша шумно и продължително. — Това ли е твоята представа за шега, младежо? Питам, това ли е твоята представа за шега?

— Не, сър — каза Джон. — Ако си спомняте, аз се опитах да ви предупредя, че може малко да ви залюти.

— Вярно е — съгласи се Воплин, — не мога да го отрека. Само че това ястие трябва да върви в комплект с предупреждението, че е опасно за здравето на човека.

Джон деликатно не спомена, че не друг, а вуйчо Нимрод му подхвърли идеята да предложи на господин Воплин да опита специалния специалитет на Кремчо — беше очевидно, че горкият човек е изпитал съвсем истинска болка и едва ли щеше да види смешната страна на случилото се.

Когато Воплин се почувства по-добре, той заведе децата да погледат светлинното шоу при пирамидите (те бяха прекалено възпитани, за да му кажат, че вече са го виждали, макар и отдалеч) почти без да се оплаква и без да споменава нито дума за инцидента със специалния специалитет на Кремчо.

[1] Кемет или Та-Кемет е старото име на древен Египет. — Б.пр.

16.

ТРЕТОТО ЖЕЛЕНИЕ

Когато на следващата сутрин близнаците седнаха да закусват, все още нямаше и следа от Нимрод.

— Може би се е прибрал много късно и сега още спи — предположи Филипа.

— Дай да проверим в стаята му — рече Джон, но в действителност нито той, нито сестра му очакваха да заварят вуйчо си все още в леглото.

Стаята на Нимрод заемаше по-голямата част от първия етаж. От външната страна на двойната врата стояха две фигури в човешки ръст на Анубис — бога на мъртвите, с глава на чакал. Отвътре стаята изглеждаше по-пригодна за работа, отколкото за сън, защото Нимрод я ползваше не само като спалня, но и като кабинет. На голяма маса от орехово дърво бе поставен компютър. Близко до един стол, изработен от еленски рога, имаше редица рафтове, на най-горния от които бе поставена голяма стъклена бутилка с камбановидна форма. В нея имаше огромен син омар, а на табелата отгоре с ярки букви бе изписано: НЕ ЯЖТЕ! До леглото бе поставена позлатена ракла в египетски стил, покрита с йероглифи, която съдържаше безброй медицински шишенца. Всяка вещ в стаята създаваше впечатлението за човек, който или е запален колекционер, или пък не изхвърля нищо — имаше безброй чантички за документи, лаптопи, все още неразпечатани компактдискове, комплекти за игра на ашици, кутии, пълни с очила, часовници, златни писалки, запалки за пури, кутии пури, лекарства, тетрадки и огромен дрешник, чиито рафтове преливаха от шапки, обувки, ризи, една дузина закачалки за вратовръзки и стотици костюми с най-различни цветове и материи. Няколко камари книги заобикаляха празното легло във френски имперски стил, застлано с чаршафи от фин ирландски лен, в което тази нощ не бе лягал никой.

— Гаражът — рече Филипа. — Може колата да е там.

Гаражът на Нимрод, разположен зад къщата, бе също толкова претъпкан, колкото и спалнята му. Там имаше мотоциклет с направо древен вид, наречен Винсънт, една голяма спортна шейна, която преди бе принадлежала на британския олимпийски отбор (и която изглеждаше ужасно не на място тук, в Египет), най-малко една дузина персийски килими, натрупани един върху друг, както и няколко чанти за крикет, пълни с екипировка, машина за бягане и каменен саркофаг, направен от гранит. Нямаше обаче и следа от белия кадилак „Елдорадо“, така че близнаците бяха принудени да признаят това, което бяха усещали интуитивно през цялото време — че вуйчо им така и не се бе върнал, след като бе излязъл предната вечер.

— Имам лошо предчувствие за цялата тази история — рече Филипа.

— Аз също — призна Джон. — Какво ще правим?

— Трябва да кажем на Кремчо и на господин Воплин. А после трябва да излезем и да отидем да го търсим, разбира се.

Близнаците намериха господин Воплин в стаята му — четеше предишния брой на „Дейли Телеграф“ и закусваше с бурканче бебешка храна.

— Овесена каша с къпини и ябълки — обясни той, когато видя близнаците. — Вкусно е.

— Не разбирам как можете да ядете подобна гадост — рече Джон и се огледа из стаята, за да открие, че е задръстена със снимки на Шекспир, Шели и лорд Байрон.

— И го казва момчето, чиито вътрешности са направени от азбест — поклати глава господин Воплин, загреба с чаена лъжичка от желатиновата каша и я пхна в устата си. — Мога ли да направя нещо за теб?

— Става въпрос за вуйчо Нимрод — заобяснява Филипа. — Миналата нощ не се е прибрал вкъщи — леглото му е непобутнато, а колата я няма.

Господин Воплин изстена тихичко.

— И какво очаквате да направя аз? — Той обра последните остатъци каша от бурканчето и лакомо облиза лъжичката. — Предполагам, че рано или късно ще се появи. Той може да се грижи за себе си, и то добре. Говори пет-шест езика, включително и арабски. Джобовете му са пълни с пари. Познава тази страна като петте си

пръста. И не е нужно дори да споменавам, че владее свръхестествени сили. Не може да се каже, че е безпомощен. Или може? Вземете мен, от друга страна. Не разбирам и дума арабски. Нямам и едно пени от тукашните пари. Не мога да се оправя сам дори до летището, колкото и да ми се иска да можех. И освен това, в случай че не сте забелязали, имам само една ръка. Така че, в крайна сметка, наистина не виждам как бих могъл да ви бъда от полза.

— Трябва да ни помогнете да го намерим — настоя Филипа. — Вуйчо спомена, че снощното му занимание можело да се окаже опасно. Точно затова искаше ние двамата да си останем вкъщи.

— Много разумно от негова страна — одобри Воплин. — В такъв случай защо смятате, че би му харесало да тръгнете да го търсите? Мен ако питате, по-добре ще е да постъпите както ви е казал и да не се опитвате да правите нищо, докато той не се появи на прага.

Близнаците му разказаха за Хюсеин Хюсаут и за изгубените джинове на Ехнатон, как търговецът и техният вуйчо са се отправили сами към пустинята, за да намерят гроба на фараона.

— Това ми звучи като работа на джинове — отсъди Воплин, след като ги изслуша, и си избърса ръцете в една кърпа за съдове с щампована снимка на Мадона. — Най-добре ще е да намерим господин Ракшасас и да видим какво ще каже той.

Те слязоха на първия етаж и отидоха в салона да потърсят старинната лампа, в която живееше старият джин. Намериха я на масата, където я бе оставил Нимрод, Джон я взе и я потърка нетърпеливо. „Точно като Аладин“ — помисли си той. Както и предишния път, от празното място, където трябваше да бъде фитилът, заизлиза синкав дим и когато се разнесе, близнаците видяха господин Ракшасас, седнал на един стол. Той изслуша търпеливо разказа им и накрая мрачно кимна.

— Боя се, че може да се окажете прави — рече той. — Нещо наистина може да се е случило на нашия скъп приятел. Защото той със сигурност щеше да се свърже с нас досега, за да ни успокои, че всичко е наред. Но нека степенуваме нещата по важност. Да видим дали ние можем да се свържем с него.

— Как? Като използвате силата си на джинове ли? — попита Джон.

— Не — отвърна господин Ракшасас и вдигна телефона. — Ще се опитам да го намеря на мобилния. — Той набра номера и изчака известно време, преди накрая да остави слушалката. — Телефонът му изглежда е изключен. — Господин Ракшасас се намръщи. — Или е това, или сигналът е прекъснат. Но може да се окаже, че вуйчо ви е бил обвързан с някакъв талисман или пък пленен от някого, който го е принудил да му служи.

— Колко е хубаво да си оптимист — вметна Воплин саркастично. — От друга страна, някой може просто да е сложил запушалката на бутилката, в която той се е вмъкнал — точно както на времето, когато влязъл в антикварен магазин за стъкло и се мушнал в една гарафа да я поразгледа отблизо. Ако не бях аз, щеше да си остане там за вечни времена.

— Да, съществува и такава възможност — съгласи се господин Ракшасас. — Но това може да се случи само ако джинът се е превърнал в дим или в змия, за да може да влезе в някоя бутилка или лампа. За да затвориш джин, който е в естественото си тяло, първо трябва да го обвържеш, а за да го обвържеш, трябва да знаеш името му и да притежаваш частица от тялото му — нокът или кичур коса.

— Като ви изслушах — рече господин Воплин, — ми се струва, че е най-добре да започнем търсенето от магазина на онзи Уси Уосит.

— Хюсеин Хюсаут — поправи го Джон.

— Хюсеин Хюсаут е добър човек и верен приятел на маридите — каза господин Ракшасас. — Но може да са го принудили да се превърне в слуга на ифритите и да се намира под техен контрол. Няма друга причина да предаде вуйчо ви, но в такъв случай трябва да сте много внимателни, защото може да се окажете в голяма опасност.

— Вие няма ли да дойдете с нас? — попита господин Воплин.

— Не бих могъл да ви придружа в собствената си форма — поклати глава господин Ракшасас. — Но вие вземете моята лампа със себе си. Възможно е да съм в състояние да ви помогна с някой съвет. Пък и ако Хюсаут е под контрола на ифритите, ще бъде най-добре все още да не си разкриваме картите. Доколкото разбирам, вуйчо ви е решил да скрие от Хюсаут, че вие двамата сте джинове. Ако Хюсеин Хюсаут е в действителност роб на Иблис, ще бъде по-добре и той, и ифритите да смятат, че сте най-обикновени човешки същества. Тогава няма да се чувстват застрашени от вас.

— Как ще стигнем дотам? — попита Джон.

— Кремчо ще ни закара — рече господин Воплин.

— Не забравяте ли нещо? Нямаме кола, с която да ни закара. Нимрод я взе снощи — напомни Джон.

— Тогава трябва да вземем кола под наем — каза Воплин.

— Не — възрази момчето. — Прекалено много време ще отнеме. По-добре ние самите да материализираме кола. Като използваме силата си на джинове. Какво ще кажете, господин Ракшасас?

— Тук мога да ви окажа твърде нищожна помощ, Джон. Много съм стар и мощта ми е износена като хавлията на ирландка от Голуей. Но може би, ако ти и сестра ти ме хванете за ръце, ще успея да ви помогна да съсредоточите собствената си млада енергия. Искате да създадете кола, нали така?

— Да — кимна Джон.

— Тогава трябва да се опитаме да си представим една и съща кола.

— Страхувах се, че ще кажеш точно това — призна Филипа. — Аз едва различавам джип от „Ягуар“.

— Какво е джип? — попита господин Ракшасас.

— Няма проблеми! — извика Джон, изтича нагоре по стълбите, грабна автомобилното списание, което бе купил от лондонското летище „Хийтроу“, и го занесе долу в салона. — Ето — посочи към аеродинамичната на вид кола на корицата. — Това е „Ферари 575 М. Маранело“. Вдига до шейсет мили в час за първите четири цяло и двадесет и пет секунди, стига до двеста и две мили в час. Това е кола, която не се забравя току-така. Има дори четири седалки.

Воплин взе списанието от ръцете му и заразгръща страниците.

— Не може ли да намерим нещо не толкова лъскаво? — нацупи се той. — Нали искаме нещо по-практично. Нещо спортно — нормално превозно средство с четири колела и четири места за сядане. „Рейндж роувър“ например. Това ферари ще е по-на място на някоя писта, а не на пустинен път извън Кайро.

— В действителност повечето от арабските петролни шейхове си купуват точно такива коли — съобщи им Джон.

Филипа съсредоточено се вгледа в колата на корицата. Родителите на една от съученичките ѝ имаха рейндж роувър, който тя наистина харесваше, но не толкова, колкото това ферари.

— Харесва ми — заяви тя. — Хубаво е. Често казано, червеното ми допада повече от черното. Татко винаги си избира черни коли. Би било прекрасно да създадем червена.

Повикаха Кремчо и всички заедно тръгнаха към гаража, където господин Ракшасас хвана ръцете на близнаците, затвори очи и им каза да си представят неговото съзнание като вид усилвател, който ще им помогне да увеличат силата на собствените си мисли.

— Господин Воплин? — обърна се към иконома. — Ще бъдете ли така любезен да преброите от десет до нула? Джон. Филипа. Когато чуете господин Воплин да казва „нула“, това ще бъде знак за вас да изречете ключовата си дума. Разбрахте ли ме?

— Разбрахме — потвърдиха близнаците в един глас.

— Моля започнете, господин Воплин.

— Десет, девет, осем, седем, шест, пет, четири, три, две, едно, нула.

— ВЪЗХИЛЕП...

— АБЕВЕДИЯ!

— ... НОПРЕКРАСНИВОЧУДОВАЛСТВО!

Въздухът в гаража затрептя като мираж над гореща пустиня и продължи да трепти в продължение на няколко секунди. Температурата в помещението рязко се повиши. Чу се слаб звънтящ звук, все едно лъжица се бе ударила в чаша за вино. Господин Воплин примигна и не видя нищо, но когато примигна за втори път, в гаража наистина се бе появила кола — блестящо розово ферари.

— Розово? — изкрещя Джон. — Това не е верният цвят. Защо стана розово? А колелата? Какво се е случило с колелата?

Беше вярно: колата бе не само с погрешен цвят, но и с погрешни колела — вместо гладките, небиещи на очи колела от алуминиева сплав с бясно препускащи коне, каквито човек би очаквал да види на едно ферари, този автомобил имаше по-големи, подходящи за всякакъв терен колела — каквито имат рейндж роувърите.

— Вината е моя — изрече Филипа и потръпна. — Боя се, че в последния момент си помислих за розова кола.

— А гумите? — изстена Джон.

— Обърках се — отвърна сестра му. — Когато господин Воплин спомена за рейндж роувър, започнах да мисля за рейндж роувъра на родителите на Хол и Райхман.

— Изглежда напълно годна да се движи — обяви Воплин, като отвори вратата и повдигна кожената облегалка, за да могат близнаците да се вмъкнат на двете малки места отзад. — Мен ако питате, това си е голямо подобрение.

— Хайде тогава — подкани останалите Джон. — Да тръгваме.

Господин Ракшасас прие тези думи като знак, че е време да се върне в убежището си. Филипа взе лампата и я притисна до гърдите си.

Кремчо натисна бутона в стената, за да отвори автоматичната врата на гаража, а в това време Воплин влезе в колата след близнаците и зае мястото на пътника на предната седалка.

— Лично аз предпочитам ролс-ройс — отбеляза. — Тук е прекалено тясно за моя вкус.

Кремчо изломоти нещо на арабски, посочи към таблото и поклати глава.

— Нито капка масло ли няма в лампата на момчето? — промърмори Воплин и се извъртя назад на седалката, за да погледне Джон. — Забравил си ключовете, глупчо — рече той.

— Съжалявам — извини се Джон, затвори очи и се съсредоточи с всички сили.

— АБЕВЕДИЯ!

Само миг или два по-късно Кремчо кимна и запали двигателя с далеч по-слаб шум, отколкото си бе представял Джон. Кремчо изкара уникалното по цвета си ферари от гаража и подкара по пътя, който водеше на юг от града градина, към старата част на Кайро и антикварния магазин.

По мръсните и натоварени улици за пръв път минаваше толкова необикновена кола и хората се навеждаха предпазливо от прозорците на автобусите или пък излизаха от магазините, за да видят по-добре розовото ферари. Воплин изстена на висок глас, когато Кремчо бе принуден да отбие настрани, за да избегне сблъсък с едно магаре, което теглеше каруца, натоварена с царевица. Каруцарят сочеше с пръст ферарито и се смееше.

— Това е много притеснително — каза момчето и се сниши на седалката.

Кремчо намери пролука в натовареното движение и натисна газта с всички сили. Колата полетя напред и постепенно останалите

превозни средства останаха зад тях. Малко разочарован от своето първо фери, Джон изпита истинска радост, когато стигнаха до стария град и Кремчо спря колата.

— Не забравяйте какво ви каза господин Ракшасас — напомни им Воплин. — Каквото и да ви говори този приятел, най-добре е да го оставим да смята, че все още му имаме доверие, така мисля аз. В Ланкашър си имаме една поговорка, която е точно за нашия случай. „Дръж приятелите си наблизо“ — гласи тя, — „а враговете — под носа си“.

Воплин и близнаците оставиха лампата с господин Ракшасас в колата при Кремчо и се отправиха по калдъръмената уличка към магазина за сувенири на Хюсеин Хюсаут.

Препоръката на господин Воплин да демонстрират доверие се оказа повече от полезна, защото първият човек, когото видяха в магазина, беше синът на Хюсеин Хюсаут — Бакшиш. Бе с превръзка на крака, но иначе се бе възстановил доста бързо. Самият Хюсаут, седнал на същите възглавници, облечен в същия бял костюм и запушил все същата подобна на наргиле лула, изглеждаше уморен и разтревожен, но когато видя близнаците и господин Воплин, се помъчи да си придаде вид на радушен домакин.

— Здравейте — усмихна се широко той. — Какво ви води насам? — И все едно тази мисъл му бе хрумнала току-що, добави: — И къде е Нимрод?

— Надявахме се вие да ни кажете — поде господин Воплин. — Аз съм икономът на господин Нимрод, сър, и се боя, че не сме го виждали от снощи, откакто излезе от къщи, за да дойде тук.

— Но той изобщо не дойде дотук — заяви Хюсаут, изправяйки се на крака, а лицето му придоби разтревожено изражение. — Предположих, че нещо важно го е забавило и че ще дойде днес.

Филипа не му повярва.

— Щом не е идвал тук, къде мислите, че би могъл да отиде? — попита тя Хюсаут с учтив тон.

Египтянинът сви рамене.

— Моля ви, господин Хюсаут — присъедини се и Джон. — Ще ни помогнете ли да го намерим?

Хюсеин Хюсаут хвърли нервен поглед към сина си, който за щастие не даваше никакъв признак, че си спомня появата на

близнаците в стаята му предния ден.

— Разбира се — каза той. — Вижте, защо не се приберете и не почакате да ви се обадя? Ще поразпитам тук-там. Ще проверя местата, където обикновено се навърта. Най-важното е да не се тревожите прекалено. Кайро е голям град и постоянно изчезват хора. Обикновено всички те се появяват рано или късно. Ако има повод за тревога, лично аз ще се обадя на полицията. Как ви се струва този план?

— Много мило от ваша страна, сигурен съм — поклони се леко господин Воплин. — Чувстваме се много по-спокойни, след като знаем, че Нимрод има такъв верен приятел като вас, господин Хюсаут. Нали така, деца?

— Да — потвърдиха близнаците, макар безпокойството им да се засили, защото вече бяха уверени, че Хюсеин Хюсаут ги лъже. По някакъв начин светкавичното възстановяване на сина му Бакшиш изглеждаше свързано с изчезването на Нимрод. Самото момче наблюдаваше близнаците доста нервно, като местеше поглед от единия към другия, сякаш се чувстваше гузно за нещо.

— А, само нещо — рече Джон тъкмо когато се канеха да си тръгнат. Този трик го бе научил от филмите за особено интелигентни адвокати по време на процес: караш свидетеля да повярва, че нямаш повече въпроси, а после изведнъж задаваш последния въпрос с надеждата да го хванеш неподготвен. — Нали щяхте да ходите в пустинята? Мислите ли, че е отишъл там съвсем сам?

Хюсеин Хюсаут се опита да си придаде замислен вид.

— Не — отвърна той след миг. — Не ми се вярва. Той не знае къде точно е мястото, описох му го само в най-общи линии.

— И къде всъщност се намира?

— Близо до Мединет ел Фаюм — каза Хюсаут и решително поклати глава. — Но няма да го намерите там, сигурен съм. Защо му е да ходи там без мен? Няма смисъл. Само аз знам къде е той. — Хюсеин Хюсаут побърза да се поправи: — Искам да кажа, само аз знам къде е то. Мястото, което е близо до Мединет ел Фаюм. Там щях да го заведа. Няма никаква полза да го търсите там.

— Тогава ще чакаме обаждането ви — приключи разговора господин Воплин.

— Да, да, моля, чакайте да ви позвъня.

Когато влязоха обратно в колата, господин Воплин направи кисела гримаса.

— Тоя е голям хитрец, няма съмнение.

— Ако искате да кажете, че не заслужава доверие — рече Филипа, — тогава съм напълно съгласна с вас.

— Аз ли си въобразявам — попита Джон, — или той наистина изглеждаше страшно изнервен от самата мисъл, че може да отидем на това място, Мединет ел Фаюм?

— Не, не си въобразяваш — подкрепи го Филипа, — и аз забелязах същото. И обърна ли внимание какво точно каза? „Само аз знам къде е *той*.“ Имаше някакъв термин за това нещо — когато умът ти мисли едно нещо, а устата ти изрича друго.

— Така е, права си — съгласи се Воплин. — Нарича се „фройдистка грешка на езика“ и означава, че има подсъзнателна причина за употребата на погрешна дума в изречението, понякога може да се открие и каква е тази причина.

— Мисля, че трябва да направим точно това, което той иска да не правим — отбеляза Джон.

— И какво по-точно? — попита Филипа.

— Да отидем до Мединет ел Фаюм, разбира се. Може някой да е видял колата на вуйчо. Не може да се твърди, че стар бял кадилак „Елдorado“ е сред най-често срещаните коли в Египет.

Господин Воплин почука по старата бронзова лампа.

— Чухте ли това, господин Ракшасас? — попита той на висок глас. — Предлагаме да отидем в Мединет и сами да потърсим Нимрод.

Отговори му много слаб, безпльтен гласец, който звучеше така, сякаш някой крещи от дъното на много дълбок кладенец.

— Не бих могъл да се сетя за нищо по-добро от тази идея на момчето.

— Чудесно. Значи е решено — заяви Воплин и закопча предпазния си колан. — Кремчо? — И посочи напред през предното стъкло на розовото ферари. — Мединет ел Фаюм. И не щади конските сили.

Два часа по-късно розовото ферари спря в Мединет ел Фаюм — сравнително голям град на западния бряг на великата река Нил. Кремчо паркира близо до един пазар и ферарито бързо привлече огромна тълпа зяпачи. С помощта на няколко снимки на белия кадилак

„Елдорадо“ на Нимрод, които държеше с гордост в портмонето си, Кремчо започна да разпитва местните дали някой не си спомня да е видял колата предишната вечер. Никой обаче не си спомняше и след цял час търпеливо разпитване спасителната армия започна да се обезсърчава.

— Може би трябва просто да пообиколим наоколо — предложи Филипа, — може да видим някъде кадилака.

Воплин посочи към единия бряг на напоителен канал, който свързваше реката с града.

— Виждате ли какво има там? — попита той. — Това е Западната пустиня, която обхваща неколкостотин квадратни мили. — После посочи към другия бряг. — А това е Източната пустиня и тя също е неколкостотин квадратни мили. Да пообиколим с колата? Идеята не ми се струва добра.

— Господин Воплин е прав — обезсърчи се Джон. — Това е все едно да търсим игла в копа сено.

— А ако се превърнем в хищни птици? — предложи Филипа. — И да огледаме местността от въздуха.

— Препоръчвам ви да не го правите — обади се господин Ракшасас от вътрешността на лампата. — Първо, за да се превърнеш в животно, трябва да имаш голям опит и второ, нито един от вас все още не умее да лети.

— Значи дотук беше — въздъхна Джон и подритна едно камъче.

Слънцето вече се спускаше ниско над хоризонта. Скоро щяха да бъдат принудени да се върнат в Кайро и близнаците не можеха да прикрият нито своето разочарование, нито страха си за безопасността на Нимрод. Най-накрая, точно когато Кремчо се канеше да запали колата, за да потеглят към къщи, се появи един водач на камила, който чул за розовото ферари и че пътниците в него търсят бял кадилак „Елдорадо“. Мъжът се приближи до Кремчо и двамата поговориха, а накрая камилярят посочи надолу към пътя.

— Кадилак — повтори Кремчо, благодари на камиляра и запали колата. — Той видял.

После премина на арабски и господин Ракшасас започна да превежда. Така близнаците и господин Воплин разбраха, че камилярят е видял американска кола в село Биахму, на няколко минути разстояние от кръстопътя на главния път, близо до група скали и древни руини.

Незабавно се върнаха на главния път и караха по него, докато намериха табела, която указваше посоката към Сенурис и Биахму. Кремчо отби и подкара ферарито по разбит, мръсен път, който продължи няколко мили.

— Слава богу, че гумите са на рейндж роувър — отбеляза Воплин, когато колата улучи поредната дупка по пътя и се разтресе цялата. — Ако бяхме с оригиналните гуми, никога нямаше да можем да минем по този път.

Най-после стигнаха до група скали, близо до които видяха два огромни каменни крака и каменното лице на някакъв отдавна забравен фараон. Кремчо спря и всички слязоха от колата.

— Това трябва да са руините — рече Джон.

— Не, не са руини — промълви Воплин едва чуто. — Това тук е поезия, чиста поезия.

— Поезия ли? — смая се Филипа, която, въпреки че обичаше поезията, не разбра какво иска да каже икономът. Преди да успее да го попита какво има предвид, Воплин вече рецитираше едно от най-прочутите стихотворения в английската литература:

*Странник непознат от край далечен ми разказа:
два огромни крака сред пустинята стърчат,
изваяни от камък. Във пясъка до тях
напукан и полузарит, лежи на мъж ликът.
Усмивката на този лик надменен и студен
говори, че ваятелят добре е разгадал
човека — страстите му и до този ден
от камъка надничат: страсти на човек без жал.
„Аз Озимандий съм и цар съм на царете!
Делата мои всички със завист погледнете!“
Все още на пиедестала тез слова личат.
Но друго нищо няма. Покрай тая
развалина огромна голи пясъци мълчат,
самотни и безжизнени се губят във безкрая.^[1]*

Воплин замълча за миг, като че ли искаше да остави въздействието на стихотворението да проникне по-добре в съзнанието

на двамата му млади слушатели.

— Кое е това стихотворение, господин Воплин? — попита Филипа, която би желала да го чуе отново някой ден.

— Не ми казвайте, че никога не сте чували „Озимандий“ — изненада се Воплин и поклати глава. — Когато се върнем, ми напомнете да ви дам екземпляр от „Нова оксфордска книга на английската поезия“. „Озимандий“ е първото стихотворение, което съм учил в училище. От Шели^[2] — един от най-великите английски поети на всички времена.

— Предполагам, че това трябваше да прозвучи иронично — вметна Джон и се покатери на една от скалите, за да огледа по-добре околността. Изведнъж той се ухили. — А как ви звучи „Но друго нищо няма... освен един бял кадилак?“

Белият кадилак „Елдорадо“ на Нимрод бе паркиран близо до скалната стена от другата страна на руините. Колата бе невредима и отключена, а част от предния ѝ капак бе заровена в пясъка, сякаш бе станала жертва на яростна пясъчна буря.

— Ще проверя вътре — рече Джон. — Може да е оставил бележка.

Но в кадилака не намериха нищо.

Филипа сви ръце на фуния около устата си и изкрещя на висок глас името на Нимрод, а брат ѝ се покатери отново на наблюдателния си пост на скалите, откъдето можеше да види всичко наоколо; но така и нищо не видя, дори лешояди, чието кръжение в небето би могло да им подсказва къде точно в пясъчните дюни лежи труп.

Филипа отново изкрещя с всички сили, но после ѝ хрумна нещо друго. Тя затвори очи и прошепна своята ключова дума:

— ВЪЗХИЛЕПНОПРЕКРАСНИВОЧУДОВАЛСТВО!

Голям месингов рупор, от онези, които използват моряците, за да си говорят, когато се намират на различни кораби, се появи на пясъка.

— Така е много по-добре — похвали я Воплин и момичето започна да обикаля напред-назад и да крещи името на Нимрод през мегафона. — Вече няма начин да не ни чуе — добави той и закри ухото си с единствената си ръка.

— Спри! — викна Джон. — Май чух нещо!

Филипа млъкна и се заслуша внимателно.

Най-накрая Воплин въздъхна и поклати глава.

— Тук няма нищо — промърмори под нос и като махна с ръка към безплодната пустош наоколо, добави: — Нищо. Мен ако питате, той е дошъл дотук с една кола, а си е тръгнал с друга. Вероятно са го отвлекли. Или пък са го затворили в някоя бутилка и са я взели със себе си.

Джон приклепна зад кадилака.

— Има само едни следи от гуми, ако не броим нашите — установи той. — Сякаш е паркирал колата тук и е изчезнал. — Мина отпред и разгледа пясъчната дюна, в която бе потънал капакът. — Чудна работа. Нормално ли е да е натрупан така? Всичкият този пясък, имам предвид. Не си спомням днес да е духал вятър.

— Пясъкът си е пясък — рече Воплин. — А как се пренася от едно място на друго, е загадка за всички нас.

— Това не е отговор — раздразни се Джон.

Но Воплин вече се бе запътил обратно към розовото ферари.

— Казвам ти, тук няма нищо — тросна се той сърдито, влезе в колата, затвори вратата, пусна климатичната инсталация и изстена доволно, когато охлажденият въздух погали кожата му. Няколко минути той гледа как Джон и Филипа говорят на лампата с господин Ракшасас и когато се върнаха в колата, му се стори, че го гледат доста странно.

При отварянето на вратата всичкият охладен въздух излезе навън.

— Господин Воплин — поде тя внимателно.

— Да, какво има? — попита той и се намръщи, като долови съучастническото споглеждане на близнаците. — Впрочем, не искам да знам. Горещо ми е, уморен съм, умирам от жажда и копнея да се прибера обратно в стаята си.

— Имам идея — не се отчая Филипа. — Но за да се осъществи, е необходимо вие да направите жертва.

— Жертва ли? Отказвам да се пожертвам, за да се спаси противният ви вуйчо.

— Не, не искаме да ви пожертваме, господин Воплин — увери го Филипа. — Просто ви молим да използвате нещо, което е във ваша власт, което е предвидено да ви донесе добро, за доброто на някой друг.

Воплин се намръщи.

— Говори с по-малко загадки, дете, моля те — рече той. — И с повече яснота. Дотук не разбрах нищо от думите ти.

— Преди много време Нимрод ви е обещал да ви изпълни три желания, а дотук сте използвали само две, нали така? — Тя помълча малко. — Е, добре, не е ли очевидно? Можете да използвате третото си желание, за да откриете Нимрод. Трябва само да кажете: „Желанието ми е да разбера къде е Нимрод“, и тогава ще можем да го намерим.

— Искате да използвам третото си?... — Всичките тези години, през които така старателно се бе пазил да не произнесе думата „желание“, си свършиха работата и Воплин и този път не я каза; просто имитира с показалеца си завъртане на спирала, подражавайки на джин, който изпълнява желание.

— Точно така — усмихна му се Филипа.

— Но в такъв случай вече няма да имам нито едно... кажи го де... — възрази Воплин. — И ще излезе, че всички тези години, през които съм се мъчил да измисля едно наистина фантастично... кажи го де... са минали напразно. — Той се намръщи. — Пък и не трябва ли Нимрод да е тук, за да изпълни моето... кажи го де.

— Не, ние го обсъдихме с господин Ракшасас — рече Филипа. — Ако Нимрод се намира в радиус от пет мили и ако изкрещите желанието си високо, той вероятно ще ви чуе. Ако пък не го чуе, значи няма и да го изпълни, с други думи, ще си останем в същото положение.

— А ако Нимрод умре, той така или иначе няма да изпълни третото ви желание, нали така? — добави Джон.

— Освен това — продължи Филипа — с Джон обмислихме всичко и сме готови ние самите да ви изпълним три желания.

Воплин се разсмя.

— При цялото ми уважение — рече той, — нито един от двама ви не може да се мери с вуйчо ви Нимрод в тая работа. Вижте какво стана, когато се опитахте да създадете червено ферари. Наистина е много мило от ваша страна да го предложите, просто... добре де, в областта на... кажете го де... всеки би предпочел първо качество, не съм ли прав?

Той замълча, излезе от колата и започна да се разхожда напред-назад, като се опитваше да премисли въпроса от всички страни.

— Извинете ме — подхвърли през рамо, — но въпросът изисква малко размисъл след толкова години на колебание. Говорим за нещо наистина голямо — нещо, което ще окаже въздействие върху остатъка от живота ми.

Мисълта за оставащите му години изглежда докосна нещо дълбоко в душата на Воплин; изведнъж му хрумна, че е изгубил твърде много време в лутане какво да си избере за трето желание. Трябваше ли и оттук нататък животът му да премине под тегнещата сянка на тази вечна нерешителност? Внезапно той разбра какво трябва да направи, не само за Нимрод, но и заради себе си.

— Ще го направя — заяви. — Ще го направя, ще го направя. Вие двамата не знаете колко нещастен ме направи това трето... кажете го де. Цялото това време, прекарано в колебания какво да си... кажете го де... постоянната тревога да не би да използвам думата... кажете я де... по погрешка и да пропиляя и последното си... кажете го де... за нещо съвсем безполезно. — Господин Воплин се усмихна. — О, мили боже. Ще бъде наистина достоен край на моите... кажете го де... ако мога да използвам... кажете го де... за нещо полезно и тогава веднъж завинаги да бъда свободен от... кажете го де. Не е ли така?

— Вие имате истински благороден дух, господин Воплин — рече Джон.

— Но почакайте малко — намръщи се Воплин. — Чакайте само за минутка. — Той размаха пръст към близнаците. — Човек трябва да бъде извънредно внимателен, когато става въпрос за... кажете го де. Понякога ти изричаш... думата с ж, а накрая изпълнението може да се получи съвсем не така, както си го мислил. Повярвайте ми, знам за какво говоря. И така, да предположим, че аз изрека, че... кажете го де... да знам къде се намира Нимрод в този момент. И може да се озова при него, където и да е това, и наистина ще знам къде е, но вие няма да имате никаква представа. Разбирате ли?

— Може би трябва предварително да напишем желанието на лист хартия — предложи Джон. — В съответствие с Багдадските правила, както казва Нимрод.

— Да, точно така. Багдадските правила — кимна Воплин. — Наистина, точно това трябва да направим.

— Без да помръдваме от мястото, където се намираме в този момент — поде Филипа в опит да формулира желанието, — си

пожелавам всички ние да разберем *точно*...

— *Точно* — повтори Воплин. — Чудесно.

— *Точно* къде се намира Нимрод в този миг — завърши Филипа.

Джон погледна въпросително господин Воплин, а после и Филипа и след като видя, че и двамата кимват в знак на съгласие, записа желанието в бележника си, а после го прочете на господин Ракшасас, който все още се намираше в лампата си.

— Това е хубаво желание — одобри господин Ракшасас. — Много точно и не оставя място за грешки, съгласно параграф деветдесет и трети от Багдадските правила. Да се надяваме, че Нимрод ще го чуе, в противен случай не знам какво да правим. Не можем да обиколим цял Египет, повтаряйки желанието с надеждата, че Нимрод ще го чуе. Кадилакът е единствената следа, която ни дава надежда, че можем да стесним търсенето до тази област.

Джон връчи откъснатото листче на господин Воплин и попита:

— Готов ли сте?

— Напълно — потвърди господин Воплин, погледна към желанието, което Джон бе написал, досущ като актьор, който иска да прегледа част от нова пиеса, и кимна. — Добре тогава. Да започваме.

Той нервно облиза устни и започна да изрича желанието си.

— Без да помръдваме от мястото, където се намираме в този момент — произнесе той отчетливо, — си пожелавам всички ние да разберем *точно* къде се намира Нимрод в този миг.

Незабавно земята се разтrese и за миг-два всички си помислиха, че започва ново земетресение.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Воплин.

— Изпълнението на желанието ви, глупчовци такива — чу се гласът на Нимрод. — Тук съм. Не ме ли чухте, когато крещях по-рано?

— Чуваме те — изкрещя Филипа, — но не можем да те видим.

— Разбира се, че не можете — изрече гласът на Нимрод, — защото съм погребан жив. В една гробница под пясъците на около двеста метра от колата. Тръгнете на запад, срещу слънцето, и аз ще ви кажа, когато се приближите.

— Добре ли си? — разтревожи се Филипа.

— Да, добре съм — отвърна гласът на Нимрод, — само съм сърдит на самия себе си, задето се оставих Хюсеин Хюсаут да ме обвърже така лесно.

— Но как е успял? — удиви се Филипа, вървейки по посока на гласа на Нимрод.

— Ами, гриза си ноктите — обясни Нимрод. — Един от лошите ми навици. А за да обвърже един джин, човек има нужда от част от тялото му, например зъб, кичур коса или отрязан нокът.

— Когато бяхме в магазина на Хюсеин Хюсаут, ти си гризеше ноктите — спомни си Джон.

— Да, така изглежда — потвърди Нимрод. — Но по някакъв начин той бе успял да узнае истинското ми име. С тези две неща се оказа в състояние да ме затвори в гробницата.

— Но защо Хюсеин Хюсаут ще иска да те предаде? — попита Джон.

— Защото ифритите са го изнудвали. Докато лежах зашеметен на пода на гробницата, го чух как ми се извинява и ме моли за прошка. Горкият човек просто не е имал друг избор. Ифритите са отровили неговия син и кучето му Ефенди, оставили са кучето да умре като пример за това какво ще стане с Бакшиш, ако Хюсеин Хюсаут не се подчини на нарежданията им.

— Ние видяхме момчето — рече Джон. — Изглеждаше много по-добре от предишния път. Върнахме се в магазина и се престорихме, че вярваме на лъжите на Хюсеин — че така и не си го потърсил. Мисля, че той изобщо не подозира, че сме джинове.

— Голям късметлия съм, че имам такива невероятни племенници. Ако не бяхте вие, сигурно щях да остана векове наред в тази гробница. Проведохте прекрасно разследване и няма нужда да споменавам, че господин Воплин все още разполага с едно последно желание. Което ми напомня... Господин Воплин? Безкрайно съм ви задължен.

— Оставете сега тия работи — махна с ръка Воплин, докато четиримата вървяха през горещата пустиня срещу залязващото слънце. — Колко по-горещо може да стане в тая пустош?

— Само още петдесет метра и стигате до мястото — рече гласът на Нимрод. — Сега ще видите един малък насип. Идете до основата му и чакайте по-нататъшните ми инструкции.

— Виждам го — посочи Джон.

Както им бе казал Нимрод, те спряха пред основата на насипа и започнаха да изучават пейзажа, който се състоеше изцяло от пясъчни

дюни. Мисълта, че вуйчо им би могъл да е някъде наблизно, им се стори невъзможна.

— Там, където сте застанали сега — чу се отново гласът на Нимрод, — сте точно над мен. Ще трябва да отместите по-голямата част от дюната, която е точно пред вас. Сами. Разбирате ли, оттук не мога да направя нищо. Гробницата е запечатана със силата на джин и аз не мога да направя нищо, за да ви помогна.

— Не може ли да я накараме да изчезне? — попита Филипа.

— Ще отнеме твърде дълго време — отвърна Нимрод. — За новаци като вас не е никак лесно да дематериализират пясък, защото всяко зрънце представлява отделен предмет и е трудно да се удържи цялото. Не можете нито да го накарате да изчезне, нито да го издухате, така че ще трябва да измислите някакъв начин да го преместите.

— Добре тогава — каза Джон. — Трябва ни нещо, което да изкопае пясъка. Багер. — Той погледна към Филипа. — Знаеш ли как изглеждат багерите?

— Не съм сигурна — призна тя.

— Вкъщи имам един с дистанционно — рече Джон. — Жълт. На най-горния рафт на библиотеката ми. Спомняш ли си?

— Ако се сещате — намеси се Воплин, — по пътя към Мединет ел Фаюм минахме покрай някакви строежи и съм съвсем сигурен, че там имаше и един булдозер. Вижте, аз ще остана тук заедно с господин Ракшасас, за да сме сигурни, че няма да забравим къде точно е заровен Нимрод, а вие двамата с Кремчо се върнете на главния път и вижте дали няма да можете да докарате тук машината. Или пък направете друга, не знам, но побързайте. Скоро ще се стъмни, а от това място вече започнаха да ме побиват тръпки.

[1] Шели, Пърси Биш. Избрана лирика. Превод Илия Люцканов. С., Народна култура, 1959. — Б.ред. ↑

[2] Пърси Биш Шели (1772–1822) — един от най-изтъкнатите английски поети романтици, автор на „Адонис“, „Освободеният Прометей“ и др. — Б.пр. ↑

17.

СКОРПИОНЪТ

Останал сам в пустинята в очакване Кремчо и децата да се върнат, на Воплин започна да му се струва, че е на път да се превърне в някоя огромна, изоставена статуя като тази, чиито отломки лежаха до колата. Искаше му се да приседне на пясъка, но не го направи, защото се страхуваше да не го ухапе някой скорпион — паякообразно, което бе и много опасно, и много разпространено в тази част на света.

— И така? — попита той Нимрод с нервен тон, докато нещо — прилеп? — прелетя близо до главата му. — Как е там долу?

— Студено и тъмно — отвърна Нимрод. — Не успях да обзаведа това местенце с никакви удобства — силата на джина, която ме обвързва, е много мощна и тук способностите ми са почти безполезни. Хюсеин трябва да ме е обвързал с двойна връзка или дори с тройна. Имам фенерче, но батериите започват да се изтощават. Мобилният ми не работи и вече изядох шоколада, който носех в джоба си. В общи линии, нещата тръгнаха на зле.

— Но как тогава успяхте да изпълните желанието ми? — попита Воплин. — Щом силите ви са толкова слаби?

— Багдадски правила — обясни Нимрод. — Параграф сто петдесет и втори. Изпълняването на неизпълнено досега желание е помогъщо от обвързването от друг джин. Разбираш ли, когато един джин изпълнява желание, силата на това желание се прелива в самия него. Ето защо не бе необходимо да сме близо един до друг, за да изпълня желанието ти. — Нимрод въздъхна. — Жалко, че ти беше останало само едно. Иначе вече щях да съм въвн оттук.

— По-скоро щях да си пожелаая да се махна оттук — заяви Воплин, и се огледа наоколо точно навреме, за да види, че нещо се плъзва по земята: змия, която изчезна в една дупка. — От всичко в тази страна ме полазват тръпки.

Четиридесет минути и четиридесет секунди по-късно Кремчо и близнаците се завърнаха с един багер — оранжев „Тата Хитачи“ с

капацитет на кофата две цяло и седемдесет кубически метра и дълбочина на копаене седем метра. За изненада на Воплин багерът, изглежда, се управляваше сам — поне докато Джон не излезе от кадилака с дистанционното в ръка.

— Този багер е точно като моя — като играчката ми у дома — обясни момчето. — Много ме бива с онзи багер, затова си помислих, че ще е по-лесно, ако направя няколко промени по този тук. — И наистина, под опитния му контрол багерът вече вдигаше във въздуха първата кофа пясък и го изсипваше на няколко метра встрани от мястото, което по-рано бяха определили, че е точно над гробницата.

Един час по-късно почти бяха стигнали до вратата ѝ и Кремчо изрина последния пясък с лопата, която намери в багера. Вече се бе стъмнило, единствената им компания бяха прилепите, които се стрелкаха напред-назад под лунната светлина, и Кремчо бе принуден да работи на светлината от двата фара на багера и на фенерчето, което Джон бе извадил от багажника на кадилака.

— Това място е зло — рече Воплин. — Ужасно.

— Недейте — помоли го Филипа. — И така съм достатъчно уплашена.

— Почти стигнахме — извика Джон.

Кремчо отстъпи назад от каменната врата, захвърли настрана лопатата и помоли Джон да дойде с фенерчето. Филипа тръгна след брат си надолу по стълбите. Джон вече разглеждаше пролуката между вратата и стената.

— Почакайте една минута — каза той. — Има нещо, което е прикрепено към вратата.

— Недей! Каквото и да правиш, недей да го докосваш, Джон — извика Нимрод. — Точно от това се боях. Сигурно е печат на джин.

— Какво означава това? — попита Филипа.

— Означава, че Иблис или някой друг от ифритите е бил тук заедно с Хюсеин Хюсаут — обясни Нимрод. — Само те са могли да го поставят. Вероятно е направен от нефрит или от мед, защото и двете имат силата на талисман за племето марид: не можем да докоснем нито едното, нито другото, когато са били докоснати от мощта на джин.

— Значи затова мама не харесва нефрита — промърмори Филипа.

— Със сигурност е така — съгласи се Нимрод. — И в никакъв случай нито един от двамата ви не бива да докосва печата. Могат да го строшат само Кремчо или господин Воплин. Ако вие го пипнете, ще бъдете обвързани от силата на ифритите, а може да се случи и нещо още по-лошо.

Но Джон поклати глава.

— Изобщо не прилича на нефрит или на мед — рече той. — Поскоро напомня восък, има размерите на футболна топка и е полупрозрачно. Чакайте малко! Нещо се движи вътре. Като че ли е направено от мед. По дяволите! Това там е скорпион.

— Жив печат — установи Нимрод. — Това са най-опасните печати от всички — както за джиновете, така и за хората. Значи тук е бил самият Иблис. Това със сигурност обяснява защо обвързването е толкова силно. Каквото и да правите, недейте да чупите печата, защото скорпионът ще се измъкне и ще се опита да ви убие. По-добре запалете огън, за да разтопите восъка и да убиете скорпиона.

Децата се изкачиха обратно по каменните стъпала, за да потърсят нещо, което биха могли да запалят, но това не бе никак лесна задача в тъмнината на пустинята, където дървета и храсти практически нямаше.

— Можем да използваме постелките от ферарито — предложи Филипа. — Ако ги напоим с бензин, би трябвало да се подпалят лесно.

— Цветът им и бездруго не беше този, който искахме — подхвърли Джон и започна да ги раздира на парчета.

— Още нещо — повика ги Нимрод, докато те пъхаха просмуканите с бензин постелки под печата на гробницата на Ехнатон. — Когато огънят погълне скорпиона, може би ще успеете да чуete думата, която Иблис е казал на Хюсеин Хюсаут, за да може да извърши обвързването. Постарайте се да я запомните, защото може да ни даде някаква следа.

Господин Воплин запали клечка кибрит.

— Обичам хубавия огън — рече той и я запрати върху просмуканите с бензин килимчета.

От земята се издигна огнена топка и освети техните мръсни, потънали в сенки лица. Почти незабавно восъчната топка до вратата на гробницата започна да се разтапя, а затвореният вътре скорпион сякаш полудя. Дори през восъка те можеха да видят как остроото му жило се

извива над гърба му и започва да се тресе досущ изсъхналият пръст с черен нокът на някоя зла вещица.

— Не искам да съм близо до това създание, когато восъкът се разтопи докрай — призна Воплин и се изкачи нагоре по стълбите за по-сигурно. След още миг-два по вратата не бе останал никакъв восък и най-големият скорпион, който някой от тях — включително Кремчо — бе виждал някога, падна в пламъците.

Близнаците ахнаха от ужас. Дългото двадесет и пет сантиметра тяло на паякообразното бе дебело и с плътна кожа като на малък броненосец, щипците му приличаха на инструменти на някой сатанински инквизитор, осемте крака бяха тънки и противни; но най-страшна от всичко беше опашката — дълга повече от дванадесет сантиметра и преминаваща в жило, голямо колкото мъжки палец. За техен ужас паякообразното не бе погълнато от огъня, а обвито от голям син пламък, който сякаш излизаше от дългото му, извито отровно жило, то отскочи от горящите постелки и инстинктивно се устреми към близнаците, като че по някакъв неведом начин знаеше, че те принадлежат към същото племе като затворника, когото трябваше да охранява за вечни времена.

Кремчо и Джон направиха крачка назад, но момчето се спъна на неравната земя и падна точно пред горящия скорпион. Инстинктивно усетило шанса си да го убие, медноцветното паякообразно се устреми към голата му ръка с тракащи щипци и издигнато като игла на спринцовка жило. Смъртоносната отрова вече капеше от него.

— Не! — изкрещя Филипа и започна да тъпче, а след това и да ритна скорпиона, който успя да защити връзката на маратонката ѝ с мръсните си щипци и да се покатери на крака ѝ, устремен към голия ѝ глезен; и едва сега, когато паякообразното бе увиснало на крака ѝ, Филипа осъзна с отвращение колко е тежко — трябва да бе най-малко десет килограма. Тя нададе пронизителен вик и ритна с всички сили вратата на гробницата, като запрати скорпиона на земята, където той се сви на топка, изстреля голяма пръска отрова, която мина точно покрай главата ѝ, и най-накрая избухна в пламъци. От устата му се разнесе съсък от изпуснатия въздух и Филипа изведнъж си спомни какво им бе казал Нимрод малко по-рано. Много предпазливо тя се наведе на безопасно разстояние и чу нещо, което прозвуча като дума, изтръгната от дълбините на някаква адска дупка. После момичето се покатери, за

да излезе от изкопа, и повърна край една пясъчна дюна. Миг или два по-късно Джон се надигна от земята и я последва.

— Ти ми спаси живота — каза той. — Ако не беше ти, скорпионът щеше да ме ужили.

Филипа избърса устата си.

— И ти щеше да направиш същото на мое място — отвърна тя.

Джон кимна и с благодарност стисна ръката ѝ.

— Аз пък не бих го направил — призна Воплин. — Ненавиждам скорпионите.

Те отместиха останките от печата от вратата на гробницата, отвори я с последни сили и влязоха вътре. Нимрод се приближаваше към тях, изплувайки от тъмнината. Изглеждаше малко по-мрачен от обичайно. Близнаците се втурнаха към него и го прегърнаха здраво.

— Мислехме си, че никога повече няма да те видим — промълви Филипа.

— Опасността това да се случи бе наистина съвсем реална — отбеляза Нимрод. — Можех да си остана затворен тук за много дълго време. — Той въздъхна и като извади от джоба си носната си кърпичка, попи една сълза от окото си. — Дължа ви живота си, деца. Дължа ви живота си.

После Нимрод успя да се овладее, горната му устна престана да трепери, той си прочисти гърлото, прибра кърпичката обратно в джоба си и с изкуствена усмивка се приближи до своя иконом.

— Колкото до вас, господин Воплин — рече той, — въпреки че параграф четиридесет и втори, алинея дванадесета от Багдадските правила не допуска изпълняването на три желания на човек, който е помогнал за освобождаването на джин чрез едно от три предишни желания, лично аз се чувствам длъжен да се съобразя с параграф четиридесет и четвърти, който се отнася до ситуации, свързани с проява на изключителна безкористност, и да ви дам правото на още три желания, господин Воплин, веднага щом решите какво искате.

Икономът изстена високо.

— Не! — извика той. — Моля ви. Никакви желания повече. За пръв път от години се наслаждавам на свободата да нямам изобщо никакви желания. Вие, джиновете, нямате ни най-малка представа колко ужасно е да живееш с избор като този. Колко голямо напрежение

създава това у човека. Това ли да поискам, или онова? Такъв ли да стана, или онакъв? Съсипващо е. Не, не, никакви желания повече.

— Но вече го изрекох — изтъкна Нимрод. — А когато обещаеш да изпълниш на някого три желания, не можеш да си вземеш думите обратно.

— Тогава си пожелавам да нямам повече желания — каза Воплин. — Истината е, че осъзнах нещо много важно. Понякога човек не се радва на това, което си е пожелал, когато го получи. Не, не, нищо не искам, нито дори нова ръка, защото, честно казано, вече съм свикнал да имам само една и няма да знам какво да правя с другата.

— Добре казано, господин Воплин — поздрави го Нимрод. — Добре казано. — Той погледна към близнаците. — Между другото, някой от вас успя ли да чуе думата, която се изплъзна от трупа на скорпиона? Коя дума чухте, когато скорпионът умря?

— Не знам какво означава — отвърна Филипа и сви рамене. — Звучеше като „зака“ или нещо подобно.

— Зака — повтори Джон. — Това не е ли името на някакъв град в Зимбабве?

— Зака, така ли? — измърмори Нимрод.

— Говори ли ти нещо?

Нимрод поклати глава много категорично.

— Не, съвсем нищо.

Междувременно господин Ракшасас се бе материализирал от своята месингова лампа, бе взел фенерчето от Джон и сега започна да разглежда красивите рисунки по стените на гробницата, в която нямаше нищо друго. Пропити с магия, каменните гравюри бяха предназначени да улеснят пътя на починалия египтянин към отвъдния живот и винаги да поддържат пребиваването му там. Господин Ракшасас ги докосна с върховете на пръстите си, сякаш бе слепец, който чете Брайлово писмо, и близнаците нямаха друг избор, освен да го последват, докато той обикаля гробницата, иначе щяха да останат в плътната, почти осезаема тъмнина.

— В тази гробница има много помещения — долетя гласът на Нимрод някъде от сенките. — Тя се простира на десетки метри и стига до скалите, където оставих колата. Там има друг вход, който се е показал при земетресението. Обвързването, което използва Хюсеин Хюсаут, трябва да е вдигнало нещо като пясъчна буря, която ги е

затрупала и двата. Обходих цялата гробница с надеждата да намеря друг изход, но тя май представлява нещо като лабиринт и в тъмнината не можах да открия пътя до входа, през който влязохме с Хюсеин Хюсаут.

— Вижте тези йероглифи — посочи господин Ракшасас. — Не съдържат нито един от обичайните призови към Озирис — бога на отвъдния живот — каквито се срещат по стените на гробницата на египтянин, почитал обичайните богове. Всички тези рисунки отдават почит единствено на Атон. Това със сигурност е гробницата на Ехнатон, няма грешка.

— Но къде е съкровището? — полюбопитства Джон.

— Уместен въпрос — измърмори Нимрод.

— Възможно е част от него вече да е разпръсната из различни музеи по света — рече господин Ракшасас. — От разположението на гробницата и от фреските вътре смея да предположа, че това е Гробница 42, открита за пръв път през 1923 година и отново изгубена в пустинята по време на голяма пясъчна буря. Погрешно била сметната за гробница на някакъв чиновник от хазната или писар. Не е трудно да се досетим защо са решили така. Фреските близо до входа, през който влязохме, са съвсем различни от онези, които видяхме по-навътре. Сякаш Ехнатон е искал да скрие, че това е неговата гробница, от страх, че ще бъде осквернена от враговете му, обявили го за еретик. По всяка вероятност предпазливостта му е била напълно уместна.

Господин Ракшасас посочи към голяма фреска, която покриваше цяла стена от празната гробница. На нея бе изобразен висок мъж със златен скипър с дължина на бастун и топка на върха, която символизираше слънцето. Слънчевите лъчи излизаха от топката и се простираха към голите тела на няколко десетки мъже, коленичили пред него.

— Но това — възкликна господин Ракшасас въодушевено, — това няма как да се сбърка. За всеки, който познава историята на джиновете, е ясно какво изобразяват тези рисунки. Жреците, които коленичат пред фараона, са седемдесет на брой — най-необичайната бройка, която би избрал един египтянин; това обаче ме кара да мисля, че на картината, може би единствена по рода си, са изгубените джинове на Ехнатон. — Господин Ракшасас погледна през рамо назад към Нимрод. — Интересно украшение за глава, какво ще кажеш, а?

— И аз си помислих същото — съгласи се Нимрод. — При повечето египетски украшения за глава отпред се вижда цялото тяло на богинята змия Уаджет, но тялото на тази змия сякаш се увива около главата на царя. А и тя изглежда някак по-истинска, почти като жива. Златно-черното тяло е като на египетска кобра, но обърни внимание как Уаджет сякаш е притиснала Атон — слънчевия диск — под собственото си тяло. Изглежда така, сякаш... — Нимрод плесна с ръце. — Да, разбира се. Защо не сме се сетили за това по-рано?

— За кое? — полюбопитства Филипа.

— В продължение на хиляди години нашето племе е недоумявало как един човек, дори да е отчасти джин, е успял да подчини толкова много джинове. Седемдесет. Но това украшение за глава подсказва нещо друго — че през цялото време Ехнатон не е бил господар на собствената си воля, а се е намирал под властта на някой джин, най-вероятно някой ифрит. Те винаги са предпочитали да приемат формата на змии и скорпиони.

— Това наистина би могло да обясни много неща — съгласи се господин Ракшасас, — като например защо ифритите очевидно знаят за гробницата повече, отколкото знаем ние.

— Не мислиш, че вече са ги намерили, нали? — попита Нимрод. — Седемдесетте изгубени джинове на Ехнатон?

— Ако ги бяха намерили — обади се Филипа, — едва ли щяха да си правят целия този труд да те отстранят от пътя си, не смяташ ли?

— Права си — кимна Нимрод. — Вече щяха да са наклонили баланса на мощта на своя страна, а аз щях да съм мъртъв.

— Мисля, че тази фреска ясно показва — започна да разсъждава на глас господин Ракшасас, — че изгубените джинове са били някога тук, вероятно затворени в някакъв съд, може би в делва. Заедно с другите съкровища на Ехнатон. Но къде се намират сега, кой знае? Най-вероятно в някой музей.

— Но кой музей? — въздъхна Нимрод. — Един такъв съд може да бъде буквално навсякъде. Ако не успеем да разберем какво точно представлява той, може да го търсим с години.

— Но в такъв случай и ифритите нямат представа къде са тези съкровища — заключи Филипа.

— Вероятно си права — съгласи се Нимрод. — Но в действителност само един човек на света може да даде сигурен

отговор на въпросите ни. Човекът, който отново е открил Гробница 42. Хюсеин Хюсаут. — Той си погледна часовника. — Пък и той ще трябва да ми обясни и някои други неща. Смятам, че ще е най-добре да го посетим на път за вкъщи. Той със сигурност няма да очаква да ни види още тази вечер.

Всички заедно се върнаха при руините, където Нимрод разгледа с критичен поглед розовото ферари и се подсмихна.

— И какво трябваше да бъде това? — попита той.

— Нямахме време да търсим кола под наем — обясни Джон, — затова се наложи да използваме силата си на джинове. — Той поклати глава. — Знам, знам, гумите не са такива, каквито трябва да бъдат, а цветът...

— Да, тази кола прилича на подарък, който някой арабски петролен шейх би направил на най-омразната от съпругите си, за да може жената да шофира през пясъчните дюни и да взема децата от училище. Въпреки това обаче, като се има предвид, че една кола има около двадесет хиляди различни части, смятам, че сте се справили много добре, наистина впечатляващо добре. — Той се усмихна. — Въпросът сега е какво да правим с нея — дали да я задържим, да се върнем с нея в Кайро и да изтърпим презрението и смеха на здравомислещите хора, които биха предпочели да умрат, но не и да се качат в подобно нещо? Или да я осъдим на напълно заслужена забрава?

— Да я осъдим на забрава — отвърнаха близнаците в един глас.

— Това е верният отговор — рече той и като махна с ръце, разтвори необикновеното ферари във въздуха. — Сега ни остава този багер. Е?

— Него го взехме назаем — призна Джон.

— Така си и помислих. Изглежда твърде обикновен, за да е създаден от вас двамата. Като начало, оранжевото не е твой любим цвят, Филипа. Сигурен съм, че ако зависеше от теб, ти би предпочела розов багер, прав ли съм? Между другото, когато човек вземе нещо назаем, трябва да се опита да го върне в по-добро състояние, отколкото е било, когато го е взел, нали така? Това го изискват правилата на учтивостта.

Още докато Нимрод говореше, хитачито се покри със свеж пласт оранжева боя, веригите му се смениха с нови, скоростната кутия също,

а резервоарът се напълни с бензин.

Докато Нимрод, близнаците и господин Ракшасас бяха изследвали гробницата на Ехнатон, Кремчо и Воплин бяха изринали пясъка около кадилака. Веднага щом видя колата си, Нимрод отвори жабката, извади оттам кутия пури, запали една и изпусна кръгче дим във формата на собствената си кола.

— Нямате и най-малка представа с какво нетърпение очаквах този момент — каза той и смукна от пурата с видимо удоволствие. — Наистина си мислех, че може никога повече да не запаля пура.

Всички се качиха в колата и потеглиха след багера, който Джон започна да направлява с дистанционното. Така стигнаха до главния път, оставиха багера до строежа, откъдето го бяха взели, и най-сетне Кремчо обърна колата към Кайро.

18.

МЛАДИТЕ ПОСЕТИТЕЛИ

Късно след полунощ те най-после стигнаха до Стария град в Кайро. Както обикновено по това време, улиците все още гъмжаха от хора. Нимрод и близнаците оставиха Кремчо, господин Воплин и лампата с господин Ракшасас вътре в кадилака и се отправиха към магазина на Хюсеин Хюсаут, но още щом влязоха в тясната калдъръмена уличка, която водеше натам, разбраха, че се е случило нещо. Алеята беше пълна с хора, а пред самия магазин стояха на стража неколцина полицаи в бели униформи, които не позволяваха на никого да припари вътре.

— Какво се е случило? — попита Нимрод на арабски един минувач.

— Собственикът на магазина, Хюсеин Хюсаут, е бил открит мъртъв — отговори непознатият.

— Как е умрял?

— Хората казват, че е бил ограбен, но аз чух нещо друго — че го е ухапала змия.

— Кога е станало?

— Преди по-малко от час — отвърна минувачът.

Нимрод хвана двете деца за ръцете и ги поведе към друга, потиха уличка. Минаха през богато украсена порта и се спуснаха по стръмно стълбище, което водеше в една стара църква. Влязоха вътре и той им каза какво се е случило.

— Убит? — Филипа усети, че устните ѝ започват да треперят. — Горкият Бакшиш.

— Да се надяваме, че момчето е невредимо — рече Нимрод. — На всяка цена трябва да влезем в магазина и да разберем точно какво се е случило, но се боя, че ифритите наблюдават мястото. От друга страна, нямам никакво желание ние тримата да прекараме нощта в полицейския участък, като отговаряме на цял куп глупави въпроси, а точно това ще се случи, ако се появим в магазина и заявим, че сме

познавали горкия Хюсеин Хюсаут. Полицията в Кайро е забележително некадърна.

— Горкият Хюсеин Хюсаут ли? — процеди през зъби Джон. — Та той се опита да те убие.

— Така си е — призна Нимрод, — но не е действал по своя воля, а под чужд натиск, и аз възнамерявам да открия точно как е бил упражнен този натиск. Сега ме слушайте много внимателно. За да влезем в магазина, трябва да се превърнем в полицаи.

Джон и Филипа се спогледаха озадачено.

— Но как бихме могли да го направим? — попита момичето.

— Трябва да оставим телата си в тази църква — обясни Нимрод. — Никой няма да ги обезпокои, ако останалите мислят, че се молим. След това трябва да се понесем във въздуха обратно към уличката и да се вселим в телата на трима полицаи по същия начин, по който се вселихме в телата на онези камили. Много е просто.

Джон кимна. Мисълта да се превърне в полицай, пък било то и египетски, му изглеждаше далеч по-приемлива, отколкото да се превърне в камила; на Филипа обаче идеята не й допадна. Нейната камила се бе оказала женска, но един полицай със сигурност щеше да е мъж, а възможността да се всели в тялото на голям мъж, дори и само за няколко минути, я безпокоеше.

— Защо просто не се понесем във въздуха? — попита тя. — Защо трябва непременно да се вселяваме в тялото на някой друг?

— Много просто — обясни Нимрод. — Ако искате да говорите с някого, по-лесно ще го направите, ако си имате тяло, а и само така можете да вземете нещо в ръка и да го разгледате. Освен това, ако прекарате прекалено дълго време в безтелесно състояние, съществува опасност да се понесете безконтролно в атмосферата. Тялото е един вид котва, разбирате ли? То ви държи привързани към планетата Земя. — Той поклати глава с разбиране. — Но ако това наистина те безпокои, Филипа, можеш да останеш тук и да пазиш телата ни.

Филипа огледа странната малка църквица. От сводестия таван, който приличаше на обърната обратно лодка, се спускаха маслени лампи на дълги вериги; наблизко някой шептеше молитва. Църквата изглеждаше безкрайно стара, поне на хиляда години.

— А ако някой направи нещо на телата ни, докато сме извън тях? — разтревожи се Филипа.

— В църква ли? — Нимрод коленичи на една възглавничка и наведе глава, сякаш се молеше. — Ти би ли обезпокоила някого, който изглежда така?

— Не — призна момичето. — Добре де. Ще го направя.

— На това му се казва истински дух! — похвали я Нимрод. — И като казвам „дух“, наистина точно това имам предвид. Опитайте се да не забравяте, че щом веднъж напуснем телата си, не бива да говорите. Мундийците се плашат, ако чуят гласове от въздуха.

— Кой? — не разбра Джон.

— Мундийците — повтори Нимрод. — От латинската дума *mundus*, която означава „свят“. Така джиновете наричат човешките същества. Както и да е, не забравяйте какво ви казах. Немалко от суеверията и религиите по света се дължат на пакостливи джинове, които са говорили на мундийци, докато са се намирали извън тялото си. Ако не искате такъв товар на съвестта си, най-добре не казвайте нито дума. Какво още? А, да, опитайте се да не се блъскате в разни предмети, ако не искате някой да си помисли, че го преследват призраци. Повярвайте ми, това не е лесна работа, когато не виждаш ръцете и краката си. И още нещо. В топла нощ като тази не би представлявало трудност, но все пак си имайте едно наум. Когато сте невидими, избягвайте хладните течения. Студът винаги има отрицателно въздействие върху силата на джиновете и когато сте невидими, може да ви направи полупрозрачни, така че да приличате на призраци.

— Това означава ли, че призраците не съществуват? — попита Филипа.

— Напротив, съществуват, но са призраци на хора. Обикновено призраците са благи по природа, но могат да станат много неприятни, ако са обсебени от духа на някой мъртъв джин. За щастие досега не съм имал случай да наблюдавам подобно явление със собствените си очи. Разбирате ли, по принцип джиновете не се превръщат в призраци, но е имало случаи, когато духът на някой джин — неговата нешама — е установявал контрол над човешки призрак по същия начин, по който ние сега ще установим контрол над човешки тела. Но както вече ви казах, всичко това е съвсем различно от напускането на тялото, с което ще се заемем сега. — Нимрод се усмихна. — Просто се опитайте да се отпуснете и да се насладите на преживяването. В началото ще се

почувствате странно, но скоро ще си намерим подходящи тела и всичко отново ще бъде наред. Обещавам. — Той кимна към лявата, а после и към дясната си страна. — Хайде, да тръгваме.

Джон коленичи отляво на Нимрод и сведе глава.

— Готов съм — каза той.

— Готова съм — добави Филипа, като зае същата поза от другата страна на вуйчо си.

Нимрод хвана близнаците за ръцете.

— Постарайте се да не изпускате ръцете ми, докато не намерим полицаи, в чиито тела да се вселим — заръча той. — Добре ще е да знаем къде се намираме и тримата във всеки един момент. Но ако се случи да се разделим, тогава ще се срещнем при колата. Добре, мисля, че това е всичко.

— Това ще бъде жестоко — възкликна Джон.

— Надявам се да не бъде — рече Нимрод. — Хайде сега. УЕИШЩКСДЗЦ!

Филипа нададе едва чул вик, когато усети как излиза от тялото си. За миг ѝ се стори, че е станала по-висока, много по-висока, но когато погледна надолу, откри, че се взира в главата на червенокос човек с очила, когото не познаваше, и едва след няколко секунди осъзна, че това е нейната собствена глава. Защо сресваше косата си по този начин? До нея Джон се чувстваше също толкова дезориентиран и би могъл лесно да се паникьоса, ако не усещаше ръката на вуйчо си, стиснала неговата.

— Напълно нормално е да се чувствате малко странно — успокои ги Нимрод, който бе почувствал тревогата им. — Просто си поемете дълбоко дъх и вървете след мен.

— Ако не сме наистина тук, тогава къде сме? — обърка се Джон, докато се носеха по въздуха обратно към тъмната уличка, която водеше до магазина за сувенири.

— Може да се каже, че в момента се намираме в две различни измерения — поясни Нимрод. — Или, за да бъде по-точен, тялото ти се намира от едната страна на оградата, а духът ти е от другата. Мога да го обясня и по научен начин, но тогава ще ви трябва научна степен по физика, за да го разберете. А може би и две степени.

— Умолявам те — изхленчи Филипа, — само не физика. Мразя физиката.

— О, не изричай подобно нещо — каза Нимрод. — Всичко, което правят джиновете — всичко, което могат да правят, е резултат от физиката. Един ден ще го разбереш.

— Стига да не трябва да държа изпит, за да докажа, че наистина го разбирам — отстъпи Филипа, — това ме устройва напълно.

Те минаха покрай полицейската лента и невидими влязоха в ярко осветения магазин, пълен с полицаи. Единият от тях рисуваше с жълт тебешир на пода местоположението на тялото на Хюсеин Хюсаут, което лежеше между шахматните комплекти и древноегипетските тронове. Близнаците видяха, че мъртвецът изглежда по същия начин, както и Бакшиш, когато лежеше болен в леглото: устните и ръцете му бяха съвсем посинели.

— Клетият човек — прошепна Филипа.

Чувайки това, единият от полицаите се огледа наоколо, но не видя нищо. Той видимо потръпна и отиде в другата част на магазина при двама от колегите си, които се бяха облегли на стената, пушеха цигари и общо взето изглеждаха отегчени.

— Това е — прошепна Нимрод. — Ето три тела, които ни молят да се вселим в тях. — Той многозначително стисна ръката на племенницата си и поведе близнаците към въздуха непосредствено над главите на тримата нищо неподозиращи полицаи. — Дръжте пръстите на краката си насочени надолу, а погледа си фиксиран върху избора от вас полицаи — даде им тихо наставленията си. — Не е по-трудно от това да облечеш костюм, който е съвсем мокър. Веднага щом се вселите в телата, ще усетите как духовете, които ги обитават поначало, ще бъдат толкова щастливи от вашето пристигане, че няма изобщо да ви пречат. По-късно полицаите няма да си спомнят нищо.

Веднага щом всички се озоваха в избраните от тях тела, Филипа погледна към двамата мъже, застанали до нея, и изрече с глас и на език, които едва разпознаваше:

— Нимрод?

Единият от полицаите кимна и Филипа се усмихна.

— Чувствам се странно изведнъж да се превърна в мъж — сподели тя.

— Да — съгласи се полицаят, в чието тяло се бе настанил Нимрод. — Но по-добре не го повтаряй, а? Представи си какво ще стане, ако някой от колегите на тоя юнак те чуе? И си направи

съответните изводи за него — изцяло погрешни? А и говори на арабски, Филипа.

— Можем ли? — попита полицаят на Джон.

— Разбира се — отвърна полицаят на Нимрод. — Нали не си забравил, че си египтянин?

— Спомням си цял куп неща — призна Джон, — и някои от тях не са особено приятни.

— Хайде — подкани ги полицаят на Нимрод и захвърли цигарата си на пода. — Оттук.

Близнаците последваха полицейския сержант въвн от задната врата, през двора и нагоре по дървените стълби към жилищната част.

Завариха Бакшиш сам в стаята му. Той седеше на ръба на месинговото легло, на което близнаците го бяха видели за първи път, и тихо плачеше. Сержантът коленичи пред него и взе ръцете му в своите.

— Слушай ме много внимателно, Бакшиш — рече той. — Не се плаши от това, което ще ти кажа. Твоят баща беше добър човек и мой приятел.

Момчето се намръщи, докато се опитваше да си спомни дали баща му някога е споменавал, че има приятел полицай.

— Знам, че ти е разказал всичко за джиновете, затова съм сигурен, че няма да се уплашиш, когато ти кажа, че аз съм Нимрод, само че в тялото на този полицай.

За миг Бакшиш изглеждаше ужасен; очите му се разшириха от страх и на близнаците им се стори, че ще избяга от стаята с крясъци. Нимрод обаче продължи да държи ръцете му и продължи да му говори с успокояващ, почти хипнотичен глас, докато момчето се успокои.

— Вие мъртъв ли сте? — промълви то. — Затова ли сега се намирате в това тяло?

— Не, не съм мъртъв — рече сержантът. — Намирам се в това тяло, защото е възможно тези, които убиха баща ти, все още да наблюдават магазина ви.

Бакшиш отново се разплака.

— Спомняш ли си момчето и момичето, които дойдоха да ви видят миналата вечер? — продължи сержантът. — Моите племенници. Те дойдоха тук да ме търсят. Помниш ли?

— Да — потвърди Бакшиш и си избърса очите с ръкав. — Помня ги.

— Те също са джинове — обясни сержантът. — И сега са тук, с мен, в телата на тези двама полицаи. Филипа, ела насам и поговори с Бакшиш — ако можеш, със собствения си глас.

Филипа коленичи до сержанта и се опита да изобрази на небръснатото лице на полия изразение на съчувствие; за своя изненада обаче установи, че все още може да говори със собствения си момичешки глас.

— Бакшиш — каза тя нежно, — много съжалявам за баща ти.

— Радвам се, че вуйчо ви е добре — отвърна Бакшиш. — Баща ми, той не искаше да му причини зло.

— Знам — кимна тя и го погали нежно по косата.

— Иблис го принуди да ви измами. Неговата змия ме ухапа по крака, мятах се между живота и смъртта, така че баща ми бе принуден да изпълни нарежданията на Иблис. Едва когато ви плениха, Иблис остави слугата си Палис да оближе крака ми, за да изсмуче отровата.

— Палис? — попита сержантът. — Този, който обича да ближе крака? И той ли беше тук?

— Той е много зъл джин — рече Бакшиш и сведе поглед към превързания си крак.

Сержантът погледна към Филипа и обясни:

— Палис ближе стъпалата на жертвите си, преди да започне да смуче кръвта им. Разбираш ли, езикът му е груб като шкурка или като танкова верига — достатъчно груб, за да смъкне кожата само с няколко облизвания, а после Палис изпива кръвта на жертвата. — Той се обърна отново към Бакшиш: — Извадил си късмет, че е изпил само част от кръвта ти, Бакшиш. Обикновено изсмуква всичката.

— Не смятам, че съм толкова голям късметлия — поклати печално глава Бакшиш.

— Не, разбира се, че не. — Нимрод замълча за миг. — Видя ли Иблис?

— Не, само чух гласа му. Говори с толкова мек тон, че човек би го сметнал за много благ и възпитан човек. Но винаги застава в сянката. Мисля, че се страхуваше да не го видя. Винаги в сенките. Винаги говореше толкова учтиво, като змията, която го придружаваше. Египетска кобра. Най-голямата, която съм виждал през живота си.

— Разкажи ми какво точно се случи с баща ти — подкани Нимрод. Момчето не каза нищо и той добави: — Ако искаш да отмъстя

за баща ти, трябва да разбере точно какво се е случило.

Бакшиш си пое дълбок, неравен дъх и кимна.

— Един скорпион умря — поде той. — Беше в клетка от бамбук и беше близник на онзи, който Иблис е оставил да охранява вашата гробница, така поне каза. Остави го на баща ми и когато скорпионът умря, баща ми побледня целият и много се уплаши. Знаеше какво означава това: че сте се измъкнали от гробницата и че Иблис ще дойде тук всеки момент, за да се увери, че тайната му ще бъде запазена. Баща ми знаеше, че няма време да избяга, защото Иблис се движи бързо като вятър. Успя само да ме скрие в един стар саркофаг на двора, за да не може Иблис да накара змията си отново да ме ухапе, затова тя ухапа само баща ми.

— А намерили ли са изчезналите джинове на Ехнатон? — попита Нимрод. — Изчезналите джинове.

— Не — отговори момчето и се усмихна. — Зададох на баща ми много въпроси, от които съдя, че все още ги търсят.

— Къде са те? — намеси се Филипа. — Ти знаеш ли?

Момчето поклати глава.

— В какъв съд се намират? — уточни въпроса сержантът.

— Не знам.

— Какво ще правиш сега, Бакшиш? — попита Филипа. — Кой ще се грижи за теб? Можем ли да ти помогнем с нещо?

— Имам леля в Александрия и чичо в Хелиополис. Предполагам, че отсега нататък те ще се грижат за мен.

— Не забравяй, че имаш и чичо в Англия — каза сержантът с благ глас. — Един ден, когато завършиш образованието си, ела да ме видиш и аз ще ти помогна във всичко, с което решиш да се заемеш. Ще ти изпратя адреса си. Разбираш ли ме?

— Да, благодаря ви, сър.

Откъм стълбището се чува гласове и Нимрод се изправи.

— Боя се, че трябва да вървим. Желая ти много късмет, момчето ми. Довиждане.

— Довиждане, сър.

— Джон? Филипа? Трябва да тръгваме.

Филипа също се изправи и се обърна към вратата.

— Не — спря я сержантът, — няма време за това. Ще стане по-бързо, ако пътуваме в астралните си тела. Бързо. Хванете ръцете ми.

Близнаците сграбчиха протегнатите ръце на сержанта и незабавно почувстваха как отново се издигат към тавана, но този път по-бързо: едва успяха да зърнат как тримата полицаи се смутиха ужасно, когато установиха, че се държат за ръце.

— Обратно към църквата — прошепна безплътната форма на Нимрод и ги поведе надолу по стълбите.

— Какво ще правим сега? — попита Джон, докато тримата се носеха във въздуха към вратата на магазина и после, преминавайки през сенките, по калдъръмената уличка, която водеше към малката църква, където бяха оставили телата си.

— Трябва да намерим Иблис и неговата клика, преди те да са открили изгубените джинове на Ехнатон — рече Нимрод. — И за тази цел трябва да го измъкнем от сенките и да го принудим да се покаже на светло.

— А как ще го направим? — полюбопитства Филипа.

— Няма да бъде никак лесно. А може да се окаже и опасно.

След като се върнаха в телата си, тримата излязоха от малката църква и се запътиха — близнаците с малко неуверена походка, тъй като не бяха свикнали да се превръщат от тяло в безтелесен дух — по тъмните улици обратно към мястото, където бяха оставили кадилака, а веднага щом ги видя, Кремчо запали фаровете, за да осветяват пътя им.

* * *

— Утре трябва да свършите една важна работа — съобщи Нимрод на близнаците, след като се върнаха в къщата в града градина.

— Има ли нещо общо с измъкването на Иблис на светло? — попита Джон.

— Да — потвърди Нимрод. — Нека ви кажа какво си мисля.

Той ги заведе на покрива и посочи над тъмните морави, които обграждаха дома му, към резиденцията на френския посланик. Домът на посланика беше ярко осветен, с охрана, която обикаляше напред-назад, а в една квадратна кула в италиански стил бе запалена лампа.

— Виждате ли тази кула? — попита той. — Това е библиотеката. Освен че е запален по египтологията — бил е студент по тази специалност — посланикът също така е и любител астроном. Ето защо

в библиотеката има не само безброй книги, но и мощен телескоп. Когато гледа през него, човек може да види почти всичко, което се случва от тази страна на къщата и в градината. Затова ви предлагам да помолим госпожа Кьор дьо Лапен за позволение да прекарате деня, като разглеждате книгите в библиотеката ѝ.

— Какво? — изохка Джон. — Трябва ли наистина? — и продължи недоволен: — Тя постоянно ме пипа по косата и ми повтаря колко съм бил хубав, пък и не виждам как ровенето из разни стари книги ще ни помогне да заловим Иблис.

— Не сме вече деца, нали знаеш? — подкрепи брат си Филипа. — Ако не бяхме ние, все още щеше да си седиш в онази гробница.

— За това, разбира се, съм ви безкрайно признателен — рече вуйчо им. — Но ще ми позволите ли да довърша?

Близнаците кимнаха утвърдително.

— Ако използвате телескопа на господин Кьор дьо Лапен, ще можете да държите тази къща под наблюдение.

— Защо? — удиви се Джон.

— Защото, мой скъпи и нетърпеливи племеннико, възнамерявам да заложа капан на Иблис и искам вие двамата да го щракнете, за да се затвори.

— Ооо! — възкликна Джон.

— Капан, какъв капан? — смая се Филипа.

— Ще се погрижа да разпространя из онези кътчета на Кайро, в които понякога се навъртат ифритите — кафе-сладкарница „Иблис“ на гърба на хотел „Кайро Хилтън“, „Гропи“, разбира се, а също така и клуба за кючек на Ясмин Алибхай — че съм намерил ковчежето, в което са затворени изчезналите джинове на Ехнатон. С малко късмет, Иблис ще се появи тук, за да се опита да открадне ковчежето, ще заvari къщата празна, разбира се, и ще се възползва от отсъствието ни, за да я претърси. В една от стаите от тази страна на къщата, докато вие го наблюдавате с телескопа на господин Кьор дьо Лапен, той ще намери дървено ковчеже от времето на Осемнадесета династия с изписаното на него име на Аменхотеп Трети, в което аз ще съм сложил капан за джин — нещо, с чиято помощ ще успеем да го заловим.

— Но откъде ще намериш такова ковчеже? — недоумяваше Филипа.

— Имам едно в спалнята си — отвърна Нимрод. — Използвам го, за да съхранявам най-различни лекарства. Разбира се, Иблис не е глупав и ако аз или господин Ракшасас се намираме в непосредствена близост до него, веднага ще усети присъствието ни, затова няма да сме тук и това ще го окуражи да проникне по-навътре в къщата. Не мисля обаче, че ще почувства вашето присъствие. Тъй като не сте напълно пораснали, вие не притежавате същата аура като мен или като господин Ракшасас. — Нимрод сви рамене. — В общи линии, това е. Веднага щом видите, че Иблис е затворен в ковчезето, ми се обадете на мобилния.

— А ти къде ще бъдеш? — попитаха го близнаците.

— На няколко мили оттук. Веднага щом разбера, че Иблис е вече в ковчезето, ще се върна и ще довърша процеса, с който окончателно ще го затворим. Разбира се, Кремчо и Воплин ще дойдат с мен, няма смисъл да поемат излишни рискове. Трудно е да намериш толкова добри прислужници като тях двамата.

Филипа подозрително присви очи. Нещо в плана на Нимрод не ѝ вдъхваше доверие.

— Сигурен ли си, че не искаш да ни разкараш от тази къща само за да ни отстраниш от пътя на бедата, за наше добро? — попита тя Нимрод. — За да можеш сам да се захванеш с нещо много по-опасно. Познах ли?

— Както и двамата сте наясно — рече Нимрод, — госпожа Кьор дьо Лапен е буквално очарована от вас. Наистина не мисля, че тя ще има нещо против да използвате телескопа на съпруга ѝ. Но едва ли ще е толкова отзивчива, ако аз или Кремчо, или господин Воплин я помолим да разгледаме библиотеката ѝ. Не, не се опитвам да ви разкарам оттук за ваше добро. Както скоро ще разберете, ако се позамислите малко, цялата тежест на изпълнението на плана ляга на вашите плещи, скъпи мои деца.

— Добре — каза Филипа. — Ще направим точно каквото ни кажеш.

— Ще е за първи път. Мисля, че промяната ще ми хареса — усмихна се Нимрод.

19.

ЗМИИ И СТЬЛБИ

Когато се събудиха на другата сутрин, близнаците откриха, че всички египетски вестници тръбят за сензационно проникване в Египетския музей предната вечер. Без да обръщат внимание на прочутите златни съкровища на момчето фараон Тутанкамон, крадците се бяха насочили към други зали в музея, където бяха изложени далеч по-незначителни артефакти от времето на Осемнадесетата династия. Вестниците и полицията, стъписани от престъплението, бяха още по-озадачени от това, че нито един от артефактите не бе наистина откраднат — всички те бяха само разместени от витрините си: един царски скиптър и няколко фигурки шабти бяха счупени, а няколко делви, в които държаха вътрешностите на балсамирани египетски мумии, бяха повредени при немарливото отваряне.

— Мислиш ли, че са го направили ифрити? — попита Джон.

— Изобщо не се съмнявам — рече Нимрод. — Осемнадесетата династия е периодът на Ехнатон, следователно находките от негово време би трябвало да са изложени там, в това съм сигурен. Трябва да отбележа, че всичко това си пасва идеално с нашия план.

— Възможно ли е да са намерили онова, което са търсели? — поинтересува се момчето.

Филипа категорично поклати глава.

— Според вестника — оповести тя, — крадците са влезли в музея някъде около девет часа. Но Хюсеин Хюсаут е бил убит от змията около полунощ. Нямаше защо да си правят труда да го карат да замълчи, ако вече са намерили каквото са търсели. Обзалагам се, че много музеи по целия свят скоро ще бъдат посетени по същия начин като този тук — без да има истинска кражба.

— Освен ако не успеем да намерим изгубените джинове първи — заключи Джон.

— Трябва да успеем — подчерта Нимрод. — Просто трябва. Равновесието зависи от това.

След закуска Филипа позвъни по телефона на госпожа Кьор дьо Лапен, която с радост се съгласи да ѝ гостуват за целия ден. Така че веднага щом се приготвиха и уточниха всички подробности по плана за залавянето на Иблис, близнаците се запътиха към френското посолство с малък подарък — старинно кристално шишенце с парфюм, Нимрод каза, че го е купил от Хуамай — прочутия парфюмерист в Гиза.

— Колко мило от негова страна — възкликна госпожа Кьор дьо Лапен, когато видя парфюма. — Този ваш вуйчо. Толкова е очарователен. И толкова романтичен — за англичанин поне. Големи късметлии сте с вуйчо като него, така смятам аз. Толкова интересен мъж.

— Да, невероятен е — съгласиха се близнаците.

— А сега, какво искате да правите, деца? На ваше разположение съм.

— Нимрод спомена, че имате прекрасна библиотека — рече Филипа.

— Да, така е.

— С голям телескоп — допълни Джон с момчешки ентусиазъм, който прозвуча толкова изкуствено, че му спечели остър поглед от сестра му.

— Ами вижте, госпожо Кьор дьо Лапен — заговори Филипа. — Много бих искала да прочета нещичко за тукашните археологически открития, за да мога да ги оценя по-добре, когато ги видя.

— А аз обичам да наблюдавам птиците — добави Джон. — Надявах се, че ще ми позволите да използвам телескопа, за да видя по-отблизо някои от птиците в нашата градина.

— Сигурни ли сте? — попита госпожа Кьор дьо Лапен. — Бихме могли да излезем на разходка с лодка, стига да искате. Или пък да отидем да поплуваме в басейна на „Нил Хилтън“. Много приятно място — най-хубавият басейн в Кайро. И сервират прекрасен обяд. А можем да отидем и до пирамидите в Сакара.

— Не, наистина не — рече Джон. — Ще се радваме да прекараме деня тук, в библиотеката. Ако трябва да сме честни, през последните дни бяхме доста време навън, на слънце, затова ни се иска да си останем вътре, на хладно.

Филипа кимна и си помисли, че стига да иска, брат ѝ може да бъде чудесен лъжец.

— Много добре, както желаете — кимна госпожа Кьор дьо Лапен и с усмивка и ги поведе към библиотеката.

Библиотеката се оказа съвсем не такава, каквато си представяха близнаците. Помещението беше много чисто и подредено, с множество ужасни абстрактни картини, бежов килим и мебели, които преди време са били толкова модерни, че сега изглеждаха ужасно старомодни, и безброй метални полици, отрупани със стотици книги. Навсякъде из стаята бяха поставени витрини, зад чиито стъкла бе изложена колекцията от малки египетски артефакти на семейство Кьор дьо Лапен, а близо до прозореца, до една маса, на която имаше компютър и няколко красиви гарафи, стоеше голям телескоп на алуминиева поставка.

Филипа разгледа предметите във витрините, а после учтиво прелисти и някои от книгите.

— Сигурно знаете много за Египет — рече тя. — Да не би да сте археолог?

— Уви, само аматьор — призна госпожа Кьор дьо Лапен. — Господин Кьор дьо Лапен разбира от тези неща далеч повече от мен.

Джон посочи към множество малки зелени фигурки, изобразяващи мумии, подредени върху простата мраморна камина.

— От някоя гробница ли са? — полюбопитства той.

— Да. Наричат се шабти и се предполага, че са слуги на мъртвите египтяни в отвъдния живот. — Госпожа Кьор дьо Лапен взе една от зелените фигурки и я показва на близнаците по-отблизо. — Обичам да ги държа, защото са толкова стари, че все едно се докосвам до миналото — до древността. Дори имам чувството, че мога да разбера как са живели хората в древен Египет, разбирате ли?

— Може ли да погледна през телескопа ви? — прекъсна я Джон.

Госпожа Кьор дьо Лапен се усмихна, прокара ръка през косата му и момчето потръпна, ненавиждаше някой да го пипа по косата и най-вече госпожа Кьор дьо Лапен, на която това ѝ доставяше такова видимо удоволствие.

— Разбира се — каза тя и махна с елегантната си ръка към телескопа. — Заповядай. Само не очаквай от мен да ти обясня как работи, защото нямам представа. На съпруга ми е.

— Знам как работи, поне така си мисля — заяви Джон, благодари й с кимване и като се покатери на малката стълбичка, насочи мощната оптична леща към отворените френски прозорци на салона на Нимрод. Ковчежето на египетския фараон бе поставено по средата на пода и когато нагласи обектива, момчето откри, че образът е толкова ясен, та може да различи йероглифите, гравирани в златистото на цвят дърво. Невъзможно е, разсъждаваше той, който и да било да отвори ковчежето, без да бъде видян от човека, наблюдаващ стаята с телескопа на господин Кьор дьо Лапен. Всичко щеше да стане съвсем лесно, стига планът на Нимрод да проработеше. Джон не бе сигурен, че разбира какво точно означава „капан за джинове“, но си помисли, че така или иначе всичко ще се изясни, ако и когато Иблис се покаже.

— Добре ли виждаш, Джон? — попита госпожа Кьор дьо Лапен и отново прокара пръсти през косата му. — Нали си наясно как да боравиш с него?

— Да — отвърна момчето сковано. — Да, добре съм, благодаря. — И си помисли, че у госпожа Кьор дьо Лапен има нещо странно — нещо, което не можеше да се обясни само с факта, че е францужойка. Може би това впечатление се дължеше на черно-златната лента за коса, която тя винаги носеше и с която приличаше, поне според него, на индианец апах; а може да бяха и нейните доста мътни, почти безжизнени сини очи, които сякаш пробиваха дупки в мозъка му дори когато се усмихваше. Всъщност нямаше голямо значение на какво се дължеше това чувство, защото със или без обяснение фактът си оставаше факт: госпожа Кьор дьо Лапен изнервяше Джон и го караше да се чувства неудобно.

— Джон — предложи тя, — би ли искал да разгледаш колекцията ми от скарабей?

През ума на Филипа минаваха съвсем същите мисли като на нейния брат близък: че у госпожа Кьор дьо Лапен има нещо наистина странно. Филипа бе доволна, че Джон, а не тя, поемаше по-голямата част от разговора с тяхната домакиня. Докато момчето се занимаваше с колекцията от скарабей, изработени от нефрит и лазурит, и периодически хвърляше поглед към къщата на Нимрод през телескопа, Филипа започна да разглежда книгите по рафтовете. Много от тях бяха на английски, но дори тези на френски бяха единствено за египтологията и фараоните. Тя седна на един неудобен, ъгловат модерен стол и

вдигна една книга от пода. Изглежда, госпожа Кьор дьо Лапен я бе чела точно преди тяхното пристигане, защото отгоре бяха поставени очила за четене, а мястото, докдето бе стигнала, бе отбелязано с лист, откъснат от някакво списание или каталог.

С огромна изненада Филипа установи, че книгата е посветена на Ехнатон — както и всички останали, които лежаха разпръснати на пода около стола. Това откритие накара горещата кръв на джин, която течеше в жилите ѝ, да замръзне, а сърцето ѝ прескочи един удар. Възможно ли бе фактът, че госпожа Кьор дьо Лапен чете книги за Ехнатон, да се окаже най-обикновено съвпадение? Или зад интереса ѝ към фараона еретик се криеше друга, много по-зловеща причина?

Филипа отправи към съпругата на френския посланик поглед, за който се надяваше да не прилича на вторачване. Госпожа Кьор дьо Лапен се смееше на ужасните шегички, които Джон ръсеше нервно, и смехът ѝ звучеше така, сякаш бе навила пружината на някоя от издаващите различни звуци плюшени играчки, които лежаха върху покривката на леглото на Филипа у дома, в Ню Йорк. Госпожа Кьор дьо Лапен изглеждаше някак абсурдно женствена, реши Филипа, също като глупавите си дребни жестове и глупавите си дълги нокти. Като глупавите сенки на клепачите си. Като тази нейна нелепа лента за коса. Защо трябваше постоянно да носи тази нелепа лента, която ѝ придаваше вид на девойче, расло през двадесетте години на двадесети век? И защо, помисли си Филипа, защо тази лента изведнъж ѝ се стори някак позната, сякаш съвсем скоро я бе виждала някъде другаде?

И дали това, което ѝ се стори, че вижда, бе плод на въображението ѝ, или лентата изведнъж наистина стана някак по-жива?

Филипа примигна и потри очите си с ръка, а после се опита да разгледа лентата за коса по-отблизо, без да събужда подозрение у госпожа Кьор дьо Лапен за интереса си. С подчертано нехайна походка и сключени зад гърба ръце, Филипа мина покрай масата до телескопа, където беше и витрината с колекцията от скарабейи, и взе един в ръка.

— Защо египтяните са се интересували от тези бръмбари толкова много, че да изработват техни модели? — попита Джон, като хвърли бърз поглед през телескопа и веднага насочи вниманието си обратно към скарабейите, без да престава да се мръщи на сестра си.

— Защо ли? — Госпожа Къор дьо Лапен вдигна един скарабей с кокалестата си ръка. — Ще ти обясня защо. Има много видове скарабеи и някои от тях са торни бръмбари.

— Това означава ли каквото си мисля, че означава? — попита Джон и погледна настрани, когато осъзна, че някой е включил компютъра.

Госпожа Къор дьо Лапен отново се засмя със своя писклив смях на навита играчка.

— Да — кимна тя. — Те събират тор от овце или камили, оформят я на топче с големината на топка за тенис и след това я търкалят до подземните си жилища, където женските снасят яйцата си върху нея. И когато ларвата се излюпи, яде торта.

— О, я се разкарай! — възкликна Джон и когато видя недоумяващия поглед на госпожа Къор дьо Лапен, обясни значението на израза: — Сигурно се шегувате.

— Не — засмя се госпожа Къор дьо Лапен, — не се шегувам. — Тя отиде до компютъра и го изключи. — Ти ли го включи? — обърна се тя към момчето.

Джон бе все още твърде шокиран от информацията за торните бръмбари, за да обърне внимание на въпроса.

— Те наистина ли ядат камилска тор? — чудеше се. — Не виждам нищо свещено в това и със сигурност бих предпочел което и да било друго животно като модел за украшение. — Той оголи зъби в зловеща усмивка и хвърли за пореден път бърз поглед през телескопа към салона на Нимрод, където все още не се бе случило нищо. Задачата се оказваше далеч по-трудна, отколкото бе мислил в началото — налагаше се да разглежда всички тези проклети скарабеи, и да понася домакинята да пипа косата му, а и този неин несекващ смях...

— Не си прав — рече госпожа Къор дьо Лапен, — това животинче е много забележително. Египтяните вярвали, че бръмбарът скарабей е въплъщение на техния бог на слънцето, Ра. Ра е онзи египетски бог, който движи слънцето по небето през деня и го погребва вечерта — също като скарабея. Египтяните вярвали, че тези гравирани скарабеи притежават силата да дадат на притежателя си способностите на истинския скарабей.

— Какви способности? — намръщи се Джон. — Искате да кажете, да яде тор, така ли?

Госпожа Кьор дьо Лапен цъкна с език.

— Джон — упрекна го тя, — не ставай глупав. Не, египтяните се възхищавали на упорството, с което този вид бръмбари оформяли торната топка, както и от полезността им в екологично отношение. Били смятани за символ на новия живот, а също и на възкресението — когато бръмбарът излиза изпод земята.

Филипа изтърва скарабея, който държеше, на килима, близо до краката на госпожа Кьор дьо Лапен, сякаш бе шокирана от това, което тяхната домакиня им разказваше; в действителност обаче го направи преднамерено и с определена цел.

— Съжалявам — извини се тя.

— Няма нищо — рече госпожа Кьор дьо Лапен и се наведе да вдигне скарабея. — Те са много здрави. Дори и сега, няколко хиляди години по-късно, е почти невъзможно да се счупят.

Веднага щом госпожа Кьор дьо Лапен приклезна, Филипа се възползва от възможността да разгледа по-отблизо златисточерната лента; докато се взираше в нея, за един кратък миг, най-много два, видя как лентата се издува почти незабележимо и веднага след това отново се свива, като че ли — Филипа не можа да намери никакво друго обяснение — като че ли се бе изпълнила с въздух. Още докато Филипа формулираше подозрението, че лентата за коса на госпожа Кьор дьо Лапен си е поела дъх и после го бе изпуснала, тя разбра защо ѝ изглеждаше позната: тя бе почти същата като украшението за глава, което бе видяла в гробницата на фараона еретик, на фреската, изобразяваща самия Ехнатон. Двете бяха почти еднакви — единствената разлика се състоеше в това, че тази черно-златна змия — ако наистина бе змия — нямаше издигната нагоре глава.

Джон не бе забелязал нищо — той се бе възползвал от навеждането на госпожа Кьор дьо Лапен, за да погледне отново през телескопа, и не обърна никакво внимание на лентата ѝ за коса. Филипа си помисли, че трябва да има някакъв начин да се разбере със сигурност дали лентата за коса е истинска змия или не. Какво ядат змиите, запита се тя. Малки гризачи? Би ли могла която и да било уважаваща себе си змия, та дори и такава, която е избрала да прекара живота си увита около глупавата глава на съпругата на френския посланик, да отмине безплатен обяд, състоящ се, да речем, от мишка? Филипа се концентрира силно — много по-силно от обикновено, а

също така и за по-дълго време, както подобаваше на създаването на живо същество — нещо, което не бе правила никога досега. Най-после, когато ѝ се стори, че се е съсредоточила достатъчно, тя промълви своята ключова дума толкова високо, колкото посмя в присъствието на французойката.

— ВЪЗХИЛЕПНОПРЕКРАСНИВОЧУДОВАЛСТВО!

— Каза ли нещо, скъпа? — попита госпожа Кьор дьо Лапен.

— Тъъ, казах: „Благодаря ви страшно много, задето ни показате тази забележителна колекция“ — рече Филипа, опитвайки се да не поглежда към малката полска мишка, която самата тя бе материализирала в русата коса, събрана високо на тила на госпожа Кьор дьо Лапен.

По принцип Филипа не харесваше особено мишките, но сега, когато видя мишката в косата на госпожа Кьор дьо Лапен, тя осъзна, че животинчето, което вече изследваше заобикалящата го среда, всъщност е много сладко; и поне заради мишката се надяваше, че подозренията ѝ за златисточерната лента за коса ще се окажат погрешни. Но още докато наблюдаваше, лентата започна да се издига нагоре върху главата на госпожа Кьор дьо Лапен като запушалка, която човек изважда от гърлото на бутилка с вино, и това, което доскоро изглеждаше като коприна или сатен, сега категорично придоби съвсем друг вид — на блестяща змийска кожа.

Кръвта на Филипа се вледени и тя изрита Джон по задната част на прасеца, докато зловещата плоска глава на огромна египетска кобра се появи от къдриците на госпожа Кьор дьо Лапен и като извади език, впи хипнотичен поглед в мишката. Джон се огледа, готов да избухне, но когато проследи погледа на сестра си, самият той се втренчи в косата на госпожа Кьор дьо Лапен — точно когато, усещайки опасността, мишката надникна над тялото на змията, опитвайки се да прецени разстоянието между главата на французойката и пода, на който трябваше да скочи. Твърде късно! В следващия момент змията се стрелна с бързината на размахан камшик и след броени секунди клетата мишка изчезна цялата в нейната паст.

20.

ЗАТВОРЕНИ В БУТИЛКА

— Невероятно — прошепна Джон, докато змията затваряше устата си; в следващия миг влечугото започна да прокарва мишката надолу през дългото си тяло.

— Това не ми харесва — прошепна Филипа. — Мисля, че трябва да си вървим.

— Може би си права — съгласи се Джон, като затвори обектива на телескопа така небрежно, сякаш не бе видял нищо необичайно да се случва във вдигнатата нагоре коса на госпожа Къор дьо Лапен, като че ли не бе притеснен ни най-малко. С любезна усмивка на устните, той слезе от стълбичката и се запъти към вратата.

— Не можете да си тръгнете толкова рано — възрази госпожа Къор дьо Лапен, която очевидно изобщо не бе разбрала какво се бе случило току-що на върха на собствената ѝ глава. — Та вие току-що дойдохте. — После изведнъж потръпна с цялото си тяло, сякаш някаква пружина се бе развила вътре в нея. — Та вие току-що дойдохте. Та вие току-що дойдохте. — Госпожа Къор дьо Лапен повтаряше все едно и също като развален грамофон. — Та вие току-що дойдохте. Та вие току-що дойдохте.

А после очите ѝ внезапно се изцъклиха и загубиха всякакъв израз; устата ѝ увисна отворена, няколко изкуствени зъба се отделиха от венците ѝ и се подадоха навън, а главата рязко се завъртя настрани, сякаш някой бе изключил ключа, който ѝ позволяваше да контролира въртенето ѝ.

— Да се махаме оттук — рече Джон.

— Опитвам се — отвърна Филипа, — но не мога да помръдна краката си.

— Хей! И аз не мога. Какво става? Сякаш съм парализиран.

— Ах, защо Нимрод не е тук!

Вече преглътнала мишката, египетската кобра повдигна главата си пред лицето на госпожа Къор дьо Лапен и започна да развива тялото

си, което изглеждаше безкрайно дълго, но най-накрая все пак достигна до пода, а веднъж озовала се там, змията започна да става все по-голяма и по-голяма, докато накрая придоби човешки размери, а главата ѝ стана колкото лопата.

— Не я поглеждай в очите — предупреди брат си Филипа. — Опитва се да ни хипнотизира.

— Предпочитам да ме хипнотизира, отколкото да ме ухапе. — На Джон му се стори, че хипнозата вече започва да действа, тъй като си помисли, че на змията ѝ растат ръце и крака и тя всъщност се превръща в човек — мъж с орлов нос, малка светла брада и неприятно изражение на слабото лице. Един или два мига по-късно влечугото окончателно бе придобило формата на красив англичанин с арогантен вид, снобско излъчване и разнасящ се от него мирис на змия.

Филипа все още не можеше да помръдне от мястото си, но се опита да не позволи на страха си да проличи.

— Иблис, предполагам — рече тя хладно.

— Прекалено много предположения правиш, малка окаяна гадинка такава — усмихна се подигравателно Иблис. — Ако има нещо, което да ми е по-омразно от един млад джин от племето марид, то това са двама млади джинове от племето марид. — Иблис преглътна с усилие и притисна ръка към корема си. — Май си мислиш, че си постъпила страшно умно с тази мишка, а?

— Не чак толкова — потрепери Филипа.

— Имаш ли представа колко противен вкус имат мишките? Изобщо даваш ли си сметка? Уф, чак лошо ми става. И освен това мириша така, като че ли съм живял в змиярника в лондонския зоопарк.

Той облиза устата си няколко пъти, смръкна с ужасен звук и после изплю на килима отвратителна зелена храчка.

— Не, нали? Така си и мислех.

— Тогава защо я изяде? — попита Филипа.

— Защото, умна госпожице, така правят змиите — рече Иблис. — Змиите ядат мишки. Вече я бях погълнал, преди изобщо да се запитам какво би могла да търси мишка в косата на госпожа Къор дьо Лапен. Жената може да е францужойка, но противно на всеобщо разпространеното мнение, дори французите си мият косата от време на време.

Иблис носеше костюм на райета от „Савил Роу“ и ръчно изработени обувки от змийска кожа, а в ръката си държеше пищно украсен бастун със сребърна топка вместо дръжка на горния край. Той разхлаби старата си вратовръзка от „Итън“^[1], разкопча най-горното копче на ризата си от „Търнбул енд Есър“ и се изкашля с неприятен звук, който завърши с високо задавяне, когато му се повдигна.

— Ето какво става, когато се върнеш в човешката си форма толкова скоро след като си ял мишки — рече Иблис и изплю на пода още зелена слуз. — От козината е. — Отново се задави. — Полепва ти по гърлото. Дори и змиите я повръщат след това.

Иблис отиде до подноса с напитките, взе една гарафа от опушено стъкло, пълна с бренди, и погълна цялото ѝ съдържание на една-единствена огромна глътка. За миг той отпрати пълен с раздразнение поглед към компютъра, сякаш нещо там бе привлякло вниманието му, но после обърна присвити, пълни с ненавист очи към близнаците.

— Разбира се, можеше изобщо да не ми се налага да се върна в човешка форма така ненадейно, ако вие двамата не бяхте напъхали малките си мръсни пръсти в маслото на лампата ми.

Той поклати глава и ги удостои със саркастична усмивка.

— Но не, вие просто не можахте да устоите, нали така? Толкова типично за вас, маридите. Винаги се бъркате навсякъде и какво излиза накрая? Ето ме, готов да проявя милост към вас заради младостта ви, а вие, разбира се, трябваше да ми подхвърлите тази проклета мишка.

Иблис отново се задави и този път успя да повърне мишката на пода.

— Е, деца, пригответе се, защото скоро ще се разкайвате за това — изръмжа Иблис.

Почти удавена в бренди, мишката лежеше, без да помръдва, но само след миг се изправи и седна, защото, о, чудо на чудесата, се оказа, че е още жива. Тя потърка с лапичка мустаците си и хукна към вратата. Филипа изръкопляска мислено на оцеляването ѝ от ужасното преमेждие.

— Виждате ли тази мишка? — рече Иблис и точно преди мишката да стигне до вратата и до свободата, той я превърна в пепел с един-единствен поглед на своите жестоки очи. — Когато приключи с вас — продължи, — ще си мислите, че тази мишка е извадила по-голям късмет от човека, който скочил от самолет без парашут и се

приземил в една фабрика за дюшеци. Единствената причина все още да сте живи е, че не съм решил дали да ви изям, или да захвърля малките ви безполезни телца в най-дълбоката помийна яма на този свят, която, ако не знаете, се намира в един хотел в Санкт Петербург, в Русия. Повярвайте ми, никой, който не е бил в руски хотел, не знае какво е страдание, а колкото до руските помийни ями, те приличат на нещо, излязло от страниците на „Ад“ на Данте.

Още докато Иблис говореше, Джон почувства, че Филипа се опитва да съсредоточи силата на волята си в очакване на момента, когато двамата заедно щяха да се опитат да се изтръгнат от силата му, която ги държеше приковани на местата им, и се опита да направи същото.

— Не си и помисляйте да използвате силата си срещу мен — разгада намеренията им Иблис и започна да оправя безупречно нагласените копчета за ръкавели на красивата си, ръчно изработена риза. — Младите джинове като вас имат толкова шанс да победят джин с моя опит и злост, колкото една снежна топка да угаси пламъците в ада. Ще ви схрускам като една от онези наистина тънки и безвкусни шотландски бисквити заедно със сутрешното си кафе. Освен това — Иблис протегна ръка и им показва няколко косъма, които държеше с крайчетата на пръстите си — разполагам с коса от вас. И това прави вашето обвързване същинска детска игра.

— Затова значи постоянно прокараваше пръсти през косата ми — досети се Джон. — Знаех си, че не е естествено.

— Аз пък знаех, че има нещо неестествено у вас двамата още откакто установих контрол над тази жена тук, за да държа Нимрод под око. Държах ви под око още от пикника. Нито едно човешко дете не би се съгласило да яде хайвер и гъши дроб — не повече, отколкото да яде мишки. — Тук Иблис театрално почисти последните остатъци от козина от устните си.

— Ние не сме ти сторили нищо — рече Джон предизвикателно.

— Явно забравяш мишката.

— Освен мишката.

— Значи искате да се молите за живота си, така ли? — Иблис се настани на неудобния модерен стол и се ухили. — Хайде, давайте. След яденето на мишка ще ми се отрази добре да се посмея малко.

— Не, няма да го направя — заяви твърдо Джон. — Защо искаш да ни убиеш?

— О, виждам, че вашият скъп вуйчо Нимрод не си е свършил добре работата. Можеше да ви осведоми поне за това — подсмихна се Иблис. — Ние сме на две различни страни в тази война, синко, това е причината. Със същия успех можеш да зададеш въпроса защо мишките и змиите не се погаждат особено. Аз раздавам лош късмет, вие раздавате добър. Само че във вашия случай добрият късмет скоро ще свърши.

— Но сигурно не е необходимо нещата да продължават по този начин — възрази Филипа.

Иблис се разсмя, сякаш отговорът ѝ го бе развеселил от все сърце.

— Такава трогателна наивност — рече той. — Предполагам, че у теб говори прочутата съвест на маридите. — Лицето на Иблис придоби заплашително изражение, той бързо се изправи на крака и се навеси над Джон толкова ниско, че момчето усети миризмата на мишка, която все още се разнасяше от дъха му. — Какво му има на вашето племе? Това настойчиво желание постоянно да разваля забавлението на другите джинове. Вие двамата сте млади, би трябвало най-вече вие да разбирате колко по-забавно е да носиш лош късмет на хората, а не да се пънеш да им направиш някое мъничко добро. Тази постоянна борба със самия себе си е ужасно тежка.

Иблис се намръщи, а после затаи дъх, когато видя съмнението, изписано на лицето на Джон.

— О, Нимрод не ви ли е казал? Да, виждам, че не е. Истината е, че всеки от нас в детството си има едни и същи подтици — независимо дали е марида, ифрит, ян, гул. Ние всички обичаме шегите. Да издърпаме стола изпод задника на някоя дебела дама. Да запратим обелка от банан точно пред краката на някой безмозъчен полицаи. Джон, не ти ли се струва забавно? Никога ли не ти се е искало да изникне локва вода на пътя на някой сляп, който пресича улицата? Или да изпръскаш с мастило белия смокинг на някой младоженец? Да, виждам, че съм прав. Искало ти се е. — Иблис се усмихна и се изправи. — Когато беше млад, млад като вас двамата, Нимрод обожаваше да раздава лош късмет на хората. О, да. Той невинно е бил добро момче. Работата е там, че след като порасна, той, също като

всички останали от вашето племе, стана надут и скучен. Съвестта на марида. Равновесието. Глупости. Не съществува такова нещо като равновесие. Истината е, че лошият късмет винаги ще бъде повече от добрия и че вашата шайка глупаци води борба, която е обречена да загуби. — Иблис отново приближи отново лице към Джон. — Виждам, че и ти си мислиш същото, нали така, момче?

— Не — отвърна Джон. — Мразя и теб, и всичко, за което се бориш.

— Ау, колко сме принципни. — Иблис отново избухна в смях. — Ти си също толкова надут като чичо си. Не че има някакво значение, разбира се. Ифритите мразят маридите, както и обратното, и така е открай време. Бих могъл да добавя, че така и ще бъде винаги, но това всъщност няма да е съвсем вярно, защото дните на вашето племе са преброени. С всички вас ще бъде свършено съвсем скоро — веднага щом се докопам до изгубените джинове на Ехнатон.

Иблис завъртя гарафата с бренди, която все още държеше в ръката си.

— Но така, както стоят нещата в момента, не възнамерявам да ви убивам. Това ще бъде непростимо разхищение. Не, не, ще ви затворя в тази бутилка и ще ви държа в хладилника си, докато дойде денят, в който ще ме наречете „господарю“.

— Този ден няма да дойде никога — заяви Филипа.

— Никога няма да те наречем „господарю“ — добави Джон.

— Смели думи, млади джинове, но явно не сте чели Багдадските правила. Няма да имате избор. Длъжни сте да изпълните три желания на този, който ви освободи, който и да е той. Включително и на мен.

— Никога — повтори Филипа.

— Не че правилата наистина имат значение. Разбирате ли, мога да ви уверя, че след една-две години, прекарани в бутилката, ще гледате на нещата по съвсем друг начин. — Иблис отново завъртя графата между пръстите си. — Затворничеството в бутилка или лампа наистина помага на човек да се концентрира, помнете ми думата. Едва ли ще има нещо на света, което да не сте готови да направите, нито едно зло деяние няма да откажете да извършите пред перспективата да изгубите огромна част от живота си, висейки тук вътре.

Той изля последните капки бренди върху своя зелен език, след което внимателно постави гарафата на масата сред скарабеите на

госпожа Къор дьо Лапен.

— Искате ли да ме помолите за милост? Да изречете последни думи на предизвикателство? Не? Жалко.

— Иди се гръмни — процеди Джон.

Иблис се разсмя.

— По-добре се надявай да не го направя, синко — каза той. — Ако се гръмна, кой ще знае, че вие двамата си стоите в тази кристална гарафа? Като нищо можете да свършите като оня глупак Ракшасас — с агорафобия. Откачени. Смахнати. Старият Ракшасас стоя заклещен в една мръсна бутилка от мляко цели петдесет години. Само си го представете, деца. Петдесет години. Очевидно миризмата на вкиснато мляко и сирене, а след това и на плесен, съвсем го е побъркала. Направо е изумително, че той изобщо успява да функционира в обществото на нормалните джинове. Мислете си за това, докато си почивате в тази гарафа, нали така?

Изпод краката на близнаците заизлиза плътен черен дим; за миг те си помислиха, че килимът се е подпалил, но после димът постепенно започна да обвива телата им, така че накрая не можеха да виждат повече нито Иблис, нито дори стаята, в която се намираха.

— Благодарете се, че не използвам двойно обвързване, както и че ви слагам в прилична бутилка — долетя гласът на Иблис, — вместо да ви набутам в нещо съвсем малко. Стига да реша, мога да ви затворя в резервоара на писалката си или пък в съда за отрова на върха на бастуна си. Тук поне ще ви е удобно.

Гласът на Иблис сякаш идваше от високо над тях и едва след няколко секунди близнаците осъзнаха, че това се дължи на факта, че телата им се разтварят и се превръщат в дим.

След това процесът сякаш стана обратим, защото димът, в който се бяха превърнали Джон и Филипа, започна да се втвърдява и малко по малко да приема човешка форма, а силното усещане, че летят, отстъпи място на усещането за приземяване, което след миг се превърна в чувство, че са притиснати от всички страни. Когато и последните следи от дима изчезнаха, близнаците видяха, че се намират в огромна стая със стъклени стени, стъклен под и стъклен таван. Замаяни от внезапно появилата се клаустрофобия, както и от изпаренията на брендито, близнаците не можаха да осъзнаят веднага

новата ситуация, в която се намираха; трябваше да минат няколко минути, преди някой от тях да успее да проговори.

Филипа дълбоко въздъхна, седна на гладкия стъклен плод и промърмори:

— Толкова за плана на Нимрод. — И като се мъчеше да не се разплаче, попита: — Какво ще правим сега?

— Можеше да бъде и по-зле — утеши я Джон. — Можеше да сме мъртви.

— Да, предполагам, че си прав — съгласи се Филипа и прехапа долната си устна. — Страх ме е, Джон — призна тя.

— И мен — сподели брат ѝ. — Е, предполагам, че в общи линии нищо не можем да направим. — И като прокара трепереща ръка по гладката блестяща стена, добави: — Дом, сладък дом. Докато някой не ни освободи.

— Не мога да си представя, че някой би могъл да избере да пътува по този начин — каза Филипа, опита се да си поеме дълбоко дъх и разбра, че не може да вкара в дробовете си достатъчно въздух, за да ги напълни. — Искане ми се да имаше повече въздух в тази бутилка.

Гледката на сестра му, която дишаше затруднено, оказа силно въздействие върху Джон и той също се опита да си поеме дълбоко дъх с надеждата да потисне надигащата се паника.

— Нали не мислиш, че въздухът ще свърши?

— Не чу ли какво каза Иблис? Че господин Ракшасас е прекарал затворен в бутилка цели петдесет години.

— Не ми напомняй. — Джон поклати глава. — Чудя се как ли е дишал.

— От миризмата е. Най-вероятно миризмата на бренди ни кара да си мислим, че няма достатъчно въздух. Каква си мислиш, че е тази миризма? Струва ми се някак опияняваща.

— Навярно изпаренията от брендито. — И Джон близна стената. — Има добър вкус — установи той, близна отново и се разсмя неловко. — И ти трябва да опиташ. Ще ти помогне да се успокоиш.

— Не виждам нищо смешно — възрази Филипа.

— Хрумна ми нещо. Джин в бутилка за бренди.

Филипа се усмихна саркастично.

— Просто се опитвам да погледна на нещата откъм светлата страна — поясни Джон.

— О, и светла страна ли имало? — Филипа извади носната си кърпичка и избърса една сълза от ъгълчето на окото си. — Разкажи ми малко повече за нея.

— Аз имам теб, а ти — мен — рече Джон, седна до нея и обгърна с ръка раменете ѝ. — Щях да се чувствам ужасно, ако бях тук сам.

— Аз също — призна Филипа.

— Искам да кажа, бих желал да не си тук, ако ме разбираш. Но след като така или иначе си тук, се радвам, това е всичко.

След малко Филипа отмести ръката му и обиколи цялата вътрешност на гарафата за бренди. Това ѝ отне няколко минути, след което тя отбеляза:

— Странно е. Колко по-голяма изглежда отвътре.

— Така е, защото се намираме извън тримерното пространство — поясни Джон.

— Чудя се дали това означава, че се намираме не само извън пространството, но и извън времето. Нали това твърди Айнщайн? Че времето е относително. Че зависи от пространството.

— И какво трябва да означава това?

Филипа сви рамене.

— Не зная. Може би, че времето тече с различна скорост вътре в тази бутилка.

— О, каква успокоителна мисъл — рече Джон. — Тъкмо се опитвах да свикна с идеята, че може да ми се наложи да прекарам петдесет години тук вътре, а ти сега ми разправяш, че тези петдесет години може да изглеждат много по-дълги, отколкото са в действителност.

Филипа преглътна, защото от тази мисъл ѝ прилоша.

— Прав си. — И добави: — От друга страна, може да се окаже, че времето тук вътре тече много по-бързо, отколкото навън, така че петдесет години може да ни се сторят като пет минути. Все едно, ще ми се да имах няколко от онези въгленови хапчета на майка.

— Защо да не пробваме? — предложи Джон. — Нимрод каза, че и джинът, затворен в бутилка, пак може да използва силата си, за да си направи мебели и да си приготвя разни неща за ядене и пиене, нали така? Някакви си там таблетки от въглен не могат да бъдат кой знае колко трудни.

Филипа се поколеба само за миг, преди да изрече ключовата си дума. Две хапчета незабавно се появиха върху отворената ѝ длан.

— Чиста работа — възхити се Джон и глътна хапчето, което му подаде сестра му.

— Какво ще кажеш за килим? — предложи Филипа. — Този под е много хлъзгав и няма да е лесно да вървим по него.

— Какъв цвят?

— Розов — рече Филипа. — Обичам розовото.

— Розов ли? — стъписа се Джон и направи гримаса. — А защо да не е черен? На мен ми харесва черното, защото е жестоко. А няма ли да ни дойде добре един телевизор?

— Искаш да гледаш телевизия? Сега?

Джон сви рамене.

— А какво друго да правя?

След няколко неуспешни опита, крайният резултат от които приличаше повече на модернистична скулптура, отколкото на телевизионен приемник, Джон най-накрая успя да материализира един телевизор. Веднага щом си направи кресло, той потъна в него и включи апарата.

— Типично за теб — укори го Филипа. — Ние сме заклещени в тази бутилка, а ти мислиш само за телевизия.

Когато обаче картината се появи, Джон изстена на висок глас.

— Супер — възкликна отчаяно. — Египетска телевизия.

— Е, ти какво очакваш? Нали сме в Египет. — Филипа сви рамене. — Може да научиш арабски.

Джон запрати дистанционното към екрана, нададе вик на ярост и зарови лице в дланите си.

— Никога няма да излезем оттук — въздъхна той.

[1] Учениците в „Итън“ получават специална вратовръзка, която носят и след завършването, и така се разпознават в обществото. — Б.пр. ↑

21.

СКИПТЪРЪТ НА СЕХЕМ

Минутите в бутилката се превърнаха в часове, часовете в дни, а близнаците продължаваха да убиват времето, като се опитваха да обзаведат гарафата за бренди на госпожа Къор дьо Лапен така, че да харесва и на двамата. Това обаче се оказа невъзможно и след седмица те се съгласиха да сложат телевизора по средата, за да раздели пода на две равни части, и всеки да обзаведне своята половина според вкуса си. Джон се насочи към стила хайтек — с черно и сиво навсякъде, с голямо кожено кресло, в което можеше да се излегне удобно, огромен хладилник, плейстейшън и широкоекранен телевизор с дивиди плейър, така че винаги имаше какво да гледа. Изборът на Филипа изцяло клонеше към пухкавото и розовото, с голямо легло, множество плюшени играчки, радио (което излъчваше само египетска музика; Филипа почти се бе научила да я харесва), библиотека, пълна с книги за фараоните, и добре обзаведена кухня, където тя се учеше да готви. Един ден реши да приготви нещо на Джон и го покани в своята половина от бутилката.

Двамата тъкмо се бяха настанили на масата и се канеха да започнат, когато висок кънтящ звук над главите им оповести, че запушалката е извадена.

Филипа се задави едва чуто, когато тялото ѝ отново започна да се разтваря.

— Може би Иблис все пак е решил да ни убие в крайна сметка — рече Джон, докато бутилката започваше да се изпълва с дим.

— Нали наблягаше на светлата страна на нещата? — попита Филипа.

— Не ме е страх, стига да стане бързо — отвърна Джон. — Тук вътре ще се побъркам.

— Какво те кара да мислиш, че Иблис е готов да дари бърза смърт на когото и да било? — подхвърли тя и нададе слаб вик от

уплаха, когато почувства как невидима сила я повдига и я изтегля през гърлото на гарафата обратно във външния свят.

Когато димът се разсея, близнаците се озоваха обратно в библиотеката на госпожа Кьор дьо Лапен. Французойката лежеше на един шезлонг със затворени очи и хъркаше високо, но наоколо нямаше и следа от Иблис, нито дори от кобрата. Вместо това близнаците с радост видяха вуйчо си, седнал на неудобния модерен стол, да пуши огромна пура с вид на човек, безкрайно удовлетворен от себе си.

— Какво се случи? — попита Джон.

— Къде е Иблис? — попита на свой ред Филипа.

— Иблис ли? — повтори Нимрод и размаха във въздуха малкото старинно шишенце с парфюм, което близнаците бяха подарили на госпожа Кьор дьо Лапен при пристигането си в резиденцията. — О, той е на сигурно място тук вътре — обясни вуйчо им. — Повече няма да ни безпокои.

— Ти си го пленил, така ли? — възкликна Филипа. — Как?

— Нямаше да успея без вас двамата, сериозно говоря. Виждате ли, боя се, че ви изпратих тук под фалшив предлог. От пикника насам имах своите подозрения по отношение на госпожа Кьор дьо Лапен. Всъщност разчитах, че и вие двамата ще я заподозрете, особено след като щяхте да прекарате цял ден с нея. Иблис е установил контрол над горката жена още откакто ние с вас сме пристигнали в Кайро.

— Значи цялата история с ковчежето и това да го държим под око с телескопа е била чиста измислица, така ли? — досети се Джон.

— Използвал си ни като примамка — упрекна го Филипа. — Като стръв, която трябва да привлече тигъра в клопката.

— О, това е твърде силно казано — възрази Нимрод. — Иблис никога не би прахосал на вятъра двама толкова могъщи джинове като вас. Особено като се има предвид колко сте млади. Да пропусне възможността да обвърже още двама джинове и да ги подчини на волята си? Не би го направил. Иблис не е глупак. Всички тези приказки как щял да ви изяде или пък да ви хвърли в някоя помийна яма целяха само едно — да ви сплашат.

— Ти си чул какво ни каза? Как? — попита Джон.

— Нали не мислите, че съм ви оставил да дойдете тук съвсем сами? Бях се скрил в един неодушевен предмет. Е, всъщност почти неодушевен.

— Искаш да кажеш, че си бил тук през цялото време, така ли? — възкликна Филипа.

— Разбира се. Бях в компютъра, който стои на бюрото. Признавам обаче, че имаше един момент, точно след като Иблис изпи брендите, в който си помислих, че ме е видял. Без да се усетя, се бях включил — включих компютъра.

— Сещам се — каза Джон. — Тогава си помислих, че е странно.

— Точно това си помисли и Иблис. Голям хитрец е той, признавам му го. Както и да е, бях сигурен, че ще ви затвори в бутилка и очаквах точно този момент. Разбирате ли, един джин е най-слаб тогава, когато използва силата си върху друг джин. И става дори по-слаб, когато я използва върху двама джинове. А ако тези двама джинове са по една случайност близнаци — е, разбрахте ме. В мига, в който той ви напъха в гарафата, аз започнах да действам. Уверявам ви, че няма друг начин да надвиеш такъв забележителен джин като Иблис.

— Но в такъв случай къде беше през цялото това време? — попита Филипа възмутена. — Прекарахме седмици наред в тази бутилка.

Нимрод поклати глава.

— Просто ви се е сторило, че са седмици. В действителност бяхте в гарафата за, момент да видя... — И Нимрод си погледна часовника — ... точно петнадесетина минути.

— Петнадесет минути? — изуми се Джон. — Само толкова ли? Сигурен ли си?

Нимрод потръпна.

— Да, съжалявам за това, наистина. По-рано ви обясних, че вътрешността на една бутилка със затворен в нея джин се намира извън тримерното пространство. Боя се, че тогава не ви споменах как един джин е най-добре да се трансубстанцира, за да влезе в бутилка. Трябва да запомните, че се влиза със северната страна в посока, обратна на часовниковата стрелка — точно противоположно на въртенето на нормалното северно полукълбо. Ако не го направите, времето ще тече много бавно; за южното полукълбо важи обратното. Принципът е същият като при изтичането на водата от кранчетата в банята, поне донякъде. Вярно, че е много по-трудно да си припомниш тези неща, когато не ти влизаш в бутилката, а някой друг те пъха в нея, но ако го направи както трябва, джинът може да спести наистина

много време. Например полетът от Лондон до Австралия, който обикновено трае около двадесет и четири часа, може да ти се стори като двадесет и четири минутно пътуване. Времето е в пряка връзка с пространството. Мислех, че в наши дни децата учат такива неща още на пет години. Както и да е, всичко мина великолепно, а вие бяхте просто прекрасни. На мен лично никога не би ми хрумнало да материализирам мишка в косата на госпожа Къор дьо Лапен. Това беше гениално. Наистина го накара да се разкрие, Филипа.

Но близнаците все още бяха малко ядосани на вуйчо си.

— Съжалявам, задето ви подведох така — извини се Нимрод, — но честно казано, не виждах друг начин. Вие нямаше да се съгласите да дойдете тук, ако смятахте, че се опитвам да ви държа настрана от истинските действия срещу Иблис, а аз не можех да ви кажа, че представлявате част от моя капан — не и без да рискувам да издадете по някакъв начин моя план на Иблис. Моля ви, кажете, че ми прощавате.

— О, добре де — умиловиха се близнаците.

— Не трябва ли сега да ти изпълним три желания? — попита Джон. — Както е според Багдадските правила.

— Няма нужда. Параграф осемнадесети. Кръвна връзка. Ние с вас сме свързани, така че това задължение отпада.

Нимрод щастливо всмукна от пурата си и издиша кръгче от дим, което приличаше на надигаща глава кобра.

— Но откъде разбра, че Иблис контролира госпожа Къор дьо Лапен? — попита Филипа.

— Лентата за коса, разбира се — тя е същата като онази, която носи Ехнатон на фреската в гробницата. Това бе една от причините.

— А другата?

— Нещо, което самата ти ми каза, Филипа.

— И какво е то?

— Думата на истината — думата, която си чула, когато скорпионът, който Иблис използва, за да ме привърже към гробницата на Ехнатон, бе погълнат от огъня.

— Зака?

— Точно така. Само дето думата, която си чула, не е била „Зака“, а друга дума — която звучи по подобен начин — „заек“, ако трябва да се изразя точно.

— Заек! — възкликна Джон. — Разбира се! „Лапен“ е френската дума за заек, нали така?

— Точно така — кимна одобрително Нимрод. — Въпреки че е много умен, Иблис е и ужасно мързелив. Надявах се, че е дал на Хюсеин Хюсаут такава дума, за да ме обвърже, по която да разбере къде е и какво е намислил. Но пак мина цяла вечност, преди да направя връзката между „заек“ и „Лапен“.

— Ами другите ифрити? — попита Джон. — Палис, който обича да ближе стъпалата на хората, и останалите?

— О, сега вече те няма да посмеят да опитат нищо — отговори Нимрод. — Не и когато Иблис, вождът на тяхното племе, не е с тях. Прекалено са страхливи. — Нимрод се облегна назад на петите си и издуха огромна струя дим — цяла колона, която се проточи до тавана и се раздвои във формата на буквата V — прочутия знак на победата на Чърчил. — Не мога да изразя с думи колко голямо дело извършихме днес. Макар да не успяхме да намерим изчезналите джинове на Ехнатон, направихме нещо, което е почти толкова важно — попречихме на ифритите да ги намерят.

— Всъщност — обади се Филипа, — аз имам една теория къде би трябвало да ги потърсим. Изчезналите джинове на Ехнатон, имам предвид.

Крайчецът на пурата на Нимрод се отчупи и по пода се посипа пепел, докато той изненадано наблюдаваше племенницата си.

— Сериозно ли говориш?

— Да. — Филипа коленичи на пода до неудобния модерен стол, взе книгата за Ехнатон, която госпожа Кьор дьо Лапен бе чела преди тяхното пристигане, извади откъснатата страница, която бе служила като разделител, и я подаде на Нимрод.

Нимрод и Джон погледнаха към листа с изобразени на него четири цветни снимки на един и същ странен на вид предмет с дължина около шестдесет сантиметра. Донякъде той приличаше на бастун за ходене, но върхът му имаше ромбоидна форма с дебелина осем или девет сантиметра и дължина петнадесет.

— Това са скиптрите на Сехем — обясни тя. — Царски скиптри, използвани от египетските фараони и високопоставените сановници като символ на тяхната власт. Изобразяват се при сцените на жертвоприношения в гробниците, за да вдъхнат живот на мъртвеца. —

Сви рамене. — Откакто дойдохме в Египет, започнах да чета за тези неща.

Нимрод ѝ се усмихна нежно.

— Само не мога да разбера как тези скиптри ще ни помогнат да открием изгубените джинове.

— Някой е заградил с химикал снимката на друг такъв царски скиптр в тази книга — обясни Филипа. — Ако допуснем, че този някой е бил или Иблис, или госпожа Къор дьо Лапен, която е действала по негова заповед, тогава какво се получава? Излиза, че Иблис се интересува от царските скиптри.

— Продължавай — насърчи я Нимрод.

— Първо — обясни Филипа, — спомнете си какво пишеше във вестниците за обира на музея в Кайро. Няколко царски скиптъра са били намерени строшени.

— Вярно е — рече Нимрод замислено. — Но имаше също така и отворени погребални урни — съдове, които древните египтяни са използвали, за да съхраняват балсамираните вътрешности.

— А ако са били отворени само за заблуда, с цел да ни отклонят от вярната следа? Ако наистина са се интересували от скиптрите?

— Добре — съгласи се Нимрод, — да допуснем, че си права. Защо някой, който и да е той, би искал да счупи един скиптр на Сехем?

— Когато бяхме в гробницата на Ехнатон — рече Филипа, — рисунката на стената, фреската, изобразяваше фараона с издигнат високо над главите на седемдесетте джинове скиптр. Спомнете си как слънчевите лъчи като че ли излизаха от горната част на скиптъра — от тази, дебелият част — и докосваха всеки един от джиновете.

— Така бе — припомни си Нимрод.

— Е, добре, а ето и третата част от теорията ми. Иблис каза нещо, докато ни затваряше в бутилката. Заяви, че сме извадили късмет, задето не ни е напъхал в резервоара на писалката си или в съда за отрова на върха на бастуна си. Точно това ме накара да се замисля. Ами ако горната част на този скиптр също е куха? Тогава тази кухня не би ли била най-подходящото място, където да държиш седемдесетте джинове, от които произтича властта ти? Не в буркан или бутилка, а в скиптъра си. В самия символ на властта си. Наистина досега не съм била затворена никъде другаде освен в гарафа за бренди, но ми

хрумна, че тя спокойно би могла да побере седемдесет джинове. А ако могат да се поберат там, защо да не могат да се сместят и в горната част на скиптърта — там, където са изписани йероглифите?

— Скиптърът на Сехем е свързан с Озирис — отбеляза Нимрод. — Самият Озирис понякога е бил наричан Великия Сехем. „Сехем“ означава „власт“ или „могъщество“. Но ти си права, Филипа. След като джиновете са били в основата на властта и могъществото на Ехнатон, това е може би най-подходящото място, където фараонът да държи седемдесетте си джинове. — Той погледна снимката на скиптрите по-отблизо. — Не виждам защо да няма място за всички тях, ако горната част е наистина кухня, както казваш. Вътре може да има дори тайна бутилка. Да, кълна се в лампата си, това е блестящо хрумване.

— Но как Ехнатон е успял да придобие власт над толкова много джинове? — попита Филипа. — Все още не знаем отговора на този въпрос.

— Аз пък мисля, че го знаем — рече Джон. — Нали видяхме как Иблис държеше под своя власт госпожа Къор дьо Лапен. Готов съм да се обзаложа на каквото кажеш, че преди четири хиляди години ифритите са установили контрол над Ехнатон по същия начин, по който Иблис бе обсебил госпожа Къор дьо Лапен, и че някой от тях е приел формата на истинска змия в украшението за глава на царя.

— Да — кимна одобрително Нимрод. — Разсъждаваш правилно, Джон. — Той се приближи до масата и вдигна телефона.

— На кого се обаждаш? — попита момчето.

— На полицията — рече Нимрод. — Искam да задам няколко въпроса за това проникване с взлом в музея.

Той заговори на арабски в слушалката и когато след няколко минути затвори, изглеждаше много развълнуван.

— Скиптрите не са били строшени надве — съобщи той. — Счупили са само горната им част — тази с картуша. Всъщност не са я счупили, а са я смачкали, сякаш някой се е опитвал да разбере дали е кухня.

Нимрод се запъти с бързи крачки към вратата.

— Къде отиваш? — попита Филипа.

— У дома. Трябва да кажем всичко на господин Ракшасас. Веднага.

— А какво ще стане с нея? — Филипа посочи към госпожа Кьордъо Лапен, която продължаваше да спи в шезлонга. — Ще се оправи ли?

— Ще се оправи, след като поспи малко — успокои племенницата си Нимрод. — Когато се събуди, сигурно няма да си спомня почти нищо. И по-добре. Все едно, така или иначе тя е францужойка, така че когато се събуди, вероятно ще реши, че е изпила твърде много вино на закуска.

* * *

Веднага щом Нимрод и близнаците се върнаха в къщата, Воплин донесе в библиотеката бронзовата лампа, в която живееше господин Ракшасас, и я потърка енергично, за да подкани възрастния джин да излезе. Господин Ракшасас изслуша разказа на Нимрод, без да го прекъсва, и накрая кимна.

— Не намирам друго възможно обяснение — изтъкна той. — Твоята племенница е извънредно находчива.

— Не е ли прекрасно? — рече Нимрод. — Сега знаем какво трябва да търсим, дори и да не знаем къде да го търсим.

— Вярно е — съгласи се господин Ракшасас, — има много царски скиптри, разпръснати в най-различни музеи по целия свят. — Той кимна към близнаците. — Мисля, че има един в „Метрополитън“ в Ню Йорк. В действителност обаче съм чувал само за един-единствен скиптр на Сехем от Осемнадесетата династия, който да се намира извън Кайро. И той се съхранява в Британския музей в Лондон.

Нимрод въздъхна.

— Е, това вече е прекалено. Посветил съм тридесет години от живота си на търсенето на тези изчезнали джинове, а излиза, че може да са били под носа ми през цялото време.

— Това означава ли, че трябва да се върнем в Англия? — попита Джон.

— Да, боя се, че точно това означава — потвърди Нимрод. — Господин Воплин, моля, обадете се на „Бритиш Еървейз“ и ни запазете места за следващия полет до Лондон.

— Благодаря на бога за решението ви — възкликна Воплин и се отправи с бързи крачки към вратата. — О, благодаря на бога за това. Не мога да понасям тази жегата.

— Много жалко — обърна се Нимрод отново към децата, без да удостоверява с внимание иконома си. — Тъкмо когато започнахте да развивате дарбата си на джинове. Когато се върнем в Лондон, толкова далеч от горещината на пустинята, силата ви ще намалее.

— Нищо не може да се направи — сви рамене Джон.

— Много по-важно е да намерим изгубените джинове — подчерта Филипа.

— Пък и винаги можем да се върнем в Египет някой друг път — добави Джон. — Нали?

— Разбира се — потвърди Нимрод. — Още следващия път, когато излезете във ваканция.

— Ти беше прав, знаеш ли — сподели Джон с вуйчо си. — За това, което каза за Кайро. Не очаквах, че ще ми хареса толкова много. Може да е мръсно, може да е миризливо, може да е претъпкано с хора, но на света няма друго място като Кайро.

— Така ли съм казал? — удиви се Нимрод. — Е, градът е прекрасен, разбира се, но само почакайте да видите Александрия. Или Ерусалим. Или Делхи. Или Истанбул. Няма защо да споменавам за пустинята Сахара или дори за Берлин, където, както знаете, се намира резиденцията на Синия джин от Вавилон. Само че в този момент нито едно от тези места не е толкова важно, колкото Лондон и Британския музей. Това, което ще намерим там, може да промени съдбата не само на джиновете, но и тази на мундийците.

22.

ЗАЛА 65

Както обикновено, лондончани не бяха очаровани от лондонското лято — времето беше или твърде топло, или твърде студено; или валеше прекалено много дъжд, или не валеше достатъчно. Винаги се намираше някой, който да не е доволен от времето, независимо какво е то. Но имаше един лондончанин, който никога не се оплакваше от лондонското лято, и това беше Воплин.

— Най-много ми допада, че времето тук е толкова разнообразно — обясни той, след като се прибраха от летището в къщата на Кенсингтън Гардънс. — Няма два еднакви дни. Днес например е горещо, дори прекалено за Лондон, така че утре навярно ще завали дъжд, а вдругиден може да стане ветровито. Ако не ми вярвате, идете да погледате крикет четири дни поред и ще се уверите. По време на мача се изреждат всички видове време.

Според Джон крикетът бе прекалено голямо изпитание, за да се изтърпи в продължение на четири минути, камо ли на четири дни, затова отвърна, че вярва на думите на Воплин.

На другата сутрин, точно в десет часа, Нимрод заведе близнаците в Блумсбъри, в огромната сграда, в която се помещаваше Британският музей или, както го наричаше Нимрод, БМ.

БМ е внушителна сграда, която донякъде прилича на старогръцки храм, по-точно на храма, посветен на Атина Партенос в Акропола в Атина; само че днес, когато стигнаха до Грейт Ръсел стрийт и оттам се изкачиха по централното стълбище, Нимрод и близнаците завариха вътре не смирени вярващи, дошли да измолят благословията на девствената богиня на мъдростта и войната, а група японски туристи, дошли в Лондон, за да почетат Хермес — старогръцкия бог на пътешествията, търговията и безумно скъпите ръчни чанти.

Нимрод преведе близнаците през фойето към покрит двор, наречен Големия двор. Минаха покрай старата читалня, разположена в

средата, насочиха се към западната страна и влязоха в египетските галерии, където бяха изложени най-ценните египетски експонати. Без да се спира пред по-големите експозиции, Нимрод поведе децата на север, после нагоре по стълбите на запад и накрая стигнаха до залите от номер шестдесет до номер шестдесет и шест, където в стъклена витрина — между многобройните мумифицирани тела на древни египетски монарси — Нимрод намери онова, което търсеха. Но когато си сложи очила, за да разгледа по-добре поставения върху малка гранитна поставка скиптър, той се намръщи и поклати глава.

— О, господи! — възкликна. — Тук пише: „Царски скиптър, Седемнадесета династия“. Това е преди Ехнатон. Много се надявам, че господин Ракшасас не се е объркал.

Филипа разгледа експоната и сви рамене.

— Може би в БМ не знаят всичко — предположи тя и отново погледна скиптъра. — Може би те са сгрешили.

Нимрод изсумтя в знак на съмнение.

— Все пак трябва да призная — склони Филипа, — че наистина изглежда съвсем обикновен. Изобщо няма вид на съд, в който може да се намират седемдесет джинове.

— Вярно — въздъхна Нимрод.

— Няма ли как да разбереш дали това е скиптърът, който търсим? — попита тя. — Искам да кажа, съдовете, в които има затворени джинове, не излъчват ли някакви вибрации или друг вид сигнали?

— Не съм пръчка за откриване на вода — сопна се Нимрод, — нито пък медиум. И изобщо как смятате, ако наистина имаше такова нещо като вибрации, нямаше ли аз или някой друг джин да го забележим за няколко десетилетия?

— Предполагам, че е така — призна Филипа.

Притиснал нос до стъклото на витрината, за да види скиптъра на Сехем от толкова близо, колкото бе възможно, Джон бе готов да се съгласи със сестра си, когато нещо привлече вниманието му.

— Чакайте малко — извика той. — Не забелязвате ли нещо? — Той отстъпи няколко крачки назад и им показва какво има предвид. — Тънка е като косъм, но я има — тази пукнатина в стъклото.

Нимрод и Филипа също се отдръпнаха от витрината, а Джон добави:

— И познайте какво? Същата е като онази на стената в спалнята ми.

— Прав си, Джон — потвърди Нимрод. — Браво на теб, че го забеляза. Трябва наистина да си сменя очилата, тези тук са направо безнадеждни.

— Да, но какво означава? — попита Филипа.

— Това е съобщение — рече Нимрод. — И този път мисля, че знам от кого е.

— От кого? — полюбопитства момичето.

— От изгубените джинове на Ехнатон, разбира се — вметна Джон, — от кого другиго?

— Боже мили, да — прошепна Нимрод. — Прав си, момчето ми. Това трябва да е обяснението.

— Сигурно е знак, който трябва да ни покаже, че това е истинският скиптър — рече Джон.

В продължение на няколко секунди тримата останаха на местата си, взирайки се в скиптъра.

— Златен ли е? — попита Филипа. — Не ми прилича на златен.

— Ако беше от злато, скиптърът щеше да стане твърде тежък, за да се държи в ръка — отвърна Нимрод. — А няма никаква полза от скиптър, който не можеш да държиш. Не, изработен е от дърво, покрито с лист злато.

— И какво сега, ще го откраднем ли? — намеси се Джон.

— И таз хубава, не! — рече Нимрод. — Ние тримата ще направим това, което в престъпния свят се нарича „предварителен оглед“. Ще опипаме почвата, тъй да се каже. Накратко, нашата задача е хубаво да огледаме мястото, за да можем да начертаем план, който ще ни позволи да сложим ръка върху скиптъра.

— Защо просто не накараме витрината да изчезне и да не го вземем? — попита Джон. — Не може да е кой знае колко трудно с тази пукнатина в стъклото.

Нимрод погледна племенника си и кимна към охранителната камера, монтирана на тавана в един от ъглите на залата.

— Накарай и нея да изчезне — предложи Джон.

— Скъпи мой млади племеннико — сгълча го Нимрод, — не съм ли ти казвал да не използваш силата си на джин за щяло и нещяло? Не те ли предупредих каква цена трябва да платим, ако разхищаваме

способностите си? Винаги когато можем, трябва да се опитваме да правим нещата по начина на мундийците. Пък и точно в тази ситуация използването на силата на джин може да се окаже наистина опасно.

— Опасно ли? Защо?

— Сега, когато знаем със сигурност, че изчезналите джинове на Ехнатон наистина се намират в този скиптър, използването на силата ни толкова близо до тях може да се окаже опасно за тях. Или пък за нас. И така, можем да използваме силата си, за да влезем в БМ, но смятам, че за отварянето на тази витрина ще се наложи да прибегнем до далеч по-тривиалните методи Т и В. — Той се усмихна. — Трошиш и вземаш.

— Какви методи по-точно? — попита Филипа.

Нимрод почука по стъклото, сякаш се опитваше да събере достатъчно информация, за да реши какъв подход да използва при провеждането на някакъв научен експеримент.

— Горелка — изтъкна той. — Това стъкло в действителност е чиста пластмаса, което означава, че чупенето му може да се окаже трудна задача, но подпалим ли го, ще се разтопи като масло.

— Супер — въодушеви се Филипа. — Може ли да носим черни пуловери с високи яки? Както правят крадците във филмите, когато се канят да проникнат някъде с взлом?

Нимрод потръпна.

— Ние не се каним, както ти се изразяваш, да проникнем с взлом в БМ.

— Но се каним да проникнем в него незаконно — напомни му Джон.

Нимрод притеснено хвърли поглед към японските туристи, които си правеха снимки един на друг как седят до една от мумиите, и се извърна настрана от скиптъра на Сехем.

— По-високо не можа ли да го кажеш? — изсъска той. — Дано тези японци не са те чули.

Нимрод огледа зала номер шестдесет и пет, като че ли търсеше нещо. Джон проследи погледа му.

— Какво търсиш? — попита той.

— Място, където да се скрием, когато се върнем тук по-късно.

— Камерата няма ли да ни засече?

— Не, защото ще бъдем в някаква кутия.

Джон кимна точно когато един от японските туристи извади от раницата си бутилка кока-кола и я поднесе към устните си.

— Може би в някоя бутилка от кока-кола — предложи той.

— Да — съгласи се Нимрод. — Никой няма да ѝ обърне внимание.

Джон прекоси залата и се наведе, сякаш искаше да разгледа една от мумиите, но целта му всъщност беше да измери на око разстоянието между долния край на витрината и пода.

— Господин Воплин може да сложи бутилката от кока-кола, в която ще сме ние, под някоя от тези витрини — каза той.

— Да — кимна Нимрод замислено, — това може да се направи. — Той прокара показалеца си по ръба на витрината и погледна следата, която пръстът му остави там. — Ако се съди по насъбраната прах, смее да твърдя, че преди чистачите да я забележат, може да минат няколко дни.

Изправи се и замислено потри брадичката си, докато прехвърляше в ума си плана на Джон.

— Да — оповести той. — Ще се върнем тук в някоя бутилка малко преди пет часа, когато музеят затваря. Господин Воплин ще постави бутилката на пода под този клетник и по-късно, когато се стъмни, ние ще се трансубстанцираме и ще се заловим за работа.

Джон се бе зачел в обяснителния текст на витрината.

— „Неизвестен египтянин от благороден произход, Деветнадесета династия“. — Той поклати глава. — Изглежда странно, че е свършил така — във витрина в музей. Не ми харесва мисълта на мен да ми се случи нещо такова някой ден. Този клетник няма дори име, както и другият до него. Тъжно е.

— Мисля, че е ужасно — добави Филипа. — Всички тези хора са живели някога, имали са приятели, родители, деца. Вероятно са били същите като нас — е, не съвсем същите, но нали разбирате какво искам да кажа. Трябва да се прокара закон срещу подобни неща.

— Все някой ден ще прокарат, ако вече не са го направили — отвърна Нимрод. — Изглежда, че във Великобритания има закони против всичко, освен срещу глупостта и невежеството. Но точно сега се интересувам повече от изгубените джинове, отколкото от човешките права на тази древна торба кости. Пък и мисля, че едва ли трябва да се безпокоите какво ще стане с вас след пет хиляди години. Лично аз

винаги съм харесвал идеята за морско погребение и после рибите да се хранят с трупа ми. Струва ми се честно, като се има предвид колко риба съм погълнал през живота си — обожавам рибата. Което ми напомня, че е време за обяд.

След обяда от корнуолска супа от раци и дувърски морски език в „Ди Айви“ — ресторант, където Нимрод бе добре познат, той си купи горелка от железарски магазин в Севън Дайълс и я изпробва върху един от прозорците в оранжерията си отстрани на къщата. С изключение на ужасната миризма на изгоряла пластмаса, експериментът мина добре и на Нимрод му отне само петнадесет минути да издълбае в едно от стъклата дупка, голяма колкото чиния.

— Надявам се, че пазачите притежават по-слабо обоняние — набърчи нос Филипа. — Това тук направо вони.

Когато наближи три часът, Джон изпи една бутилка кока-кола, която Воплин изми добросъвестно; и така, когато близнаците бяха готови, облечени по начин, който според тях бе подходящ за проникване с взлом (с пуловери с високи яки, черни маски на лицата и раници за плячката), Нимрод, чийто единствен компромис с престъпния характер на начинанието им се изразяваше в съгласието му да си сложи тъмен костюм и широкопола шапка, транссубстанцира и тримата в празната бутилка.

— Ето — каза той и им връчи по едно въгленово хапче. — Препоръчвам ви да ги глътнете, защото може да се наложи да прекараме тук няколко часа. — Той се усмихна. — Относително казано, разбира се.

— Точно тази част от джинската същност никак не ми харесва — призна Филипа, крачейки нетърпеливо в кръг по вътрешната част на бутилката.

— С времето ще свикнеш — успокои я Нимрод. — Пътувала ли си в последно време със самолет икономична класа? Или с лондонското метро? Мен ако питаш, вътрешността на бутилка за кока-кола е далеч по-удобна. А и все още не съм я обзавел както трябва.

И Нимрод материализира три огромни кожени кресла с предпазни колани, където можеха да се настанят удобно.

— Винаги използвам този модел — обясни той. — Седалките са същите като на първа класа в самолетите на „Бритиш Еървейз“. Много удобни за пътуване. — И усетил раздвижването на бутилката, добави:

— Между другото, не е зле да се наведете малко. От опит знам, че господин Вуплин не е особено внимателен, когато носи бутилка с джин вътре. Защото той самият никога не се е озовавал в бутилка, разбира се.

Джон и Филипа изкрещяха, когато бутилката започна изведнъж да се полюлява като махало.

— Сега върви към колата — подсмихна се Нимрод. — Това е проблемът да имаш само една ръка — не спираш да я размахваш.

— Мисля, че трябва да го накараш да разбере как точно се чувства човек, когато е затворен в бутилка — рече Джон. — Само за малко — само за да го накараш да бъде малко по-внимателен за в бъдеще.

— О, не, това е невъзможно — категорично отвърна Нимрод. — Такова нещо просто не е за мундийците. Вие няма как да го забележите, но джиновете нямат нужда да дишат толкова много, когато са затворени в бутилка или в лампа. Когато джинът е в своята нематериална форма, той или тя може да оцелее много дълго време буквално без никакъв въздух — нещо като състоянието на летаргия. За разлика от нас обаче, мундийците умират не само от невъзможността да си поемат въздух, а и от също толкова важната невъзможност да го издишат. Убива ги не липсата на кислород, а въглеродният диоксид, затова никога, ама никога не си и помисляйте да поставите мундиец в бутилка. По тази причина превръщаме онези, които са ни ядосали, в животни, нали разбирате. За да могат да дишат.

— Между другото — сети се Филипа, — какво стана с шишенцето, в което се намира Иблис?

— Във фризера ми е — рече Нимрод. — В къщата в Кайро. За негово добро е. Джиновете приличат малко на гущери в това отношение — жизнените им процеси се забавят, когато са на студено.

— В камерата? — ахна Филипа. — Това не е ли малко жестоко?

— Май забравяш нещо — напомни й Джон. — Той беше готов да направи същото с нас, ако не и нещо по-лошо.

— Брат ти е прав, Филипа — потвърди Нимрод. — Недей да съжaliaваш Иблис, защото е зъл до мозъка на костите си. Като го държим полузамръзнал, ние не му даваме възможност да набере достатъчно ярост, така че ако някой случайно отвори шишенцето, Иблис няма незабавно да започне да чупи разни неща. Ифритите са

много сприхави, дори в най-благоприятната за тях ситуация. Чувала ли си за големия пожар в Сан Франциско през хиляда деветстотин и шеста година? Предизвика го Иблис. Имай предвид обаче, че този пожар не беше нищо в сравнение с онова, което бащата на Иблис, Иблис-старши, направи през хиляда осемстотин осемдесет и трета: изравни със земята цял един остров близо до Индонезия. Кракатау. Експлозията беше толкова силна, че я чуха на три хиляди мили разстояние, пепелта стигна чак до Сингапур, на повече от петстотин мили северно от Кракатау, а експлозията причини цунами с височина повече от тридесет метра. Жертвите бяха над тридесет и шест хиляди.

[1] — Той поклати глава. — Не, повярвайте ми, наистина си е опасно да се окажете близо до някой ифрит, който току-що се е освободил от дълъг плен.

Двадесет минути по-късно Воплин паркира ролс-ройса на Монтагю Плейс, пхна бутилката от кока-кола в джоба на палтото си и влезе в БМ през по-незабележителния заден вход, защото по принцип ненавиждаше да идва тук — мястото само му напомняше как преди повече от десет години бе загубил ръката си в същата тази сграда. Невъзможно му бе да влезе през вратата откъм Монтагю стрийт нито пък, в тази връзка, през главния вход откъм Грейт Ръсел стрийт, без отново да се върне към онзи ужасен ден — как тигрите тичаха в амок напред-назад из читалнята и ревяха с пълно гърло, преди да скочат на бюрото на ужасените библиотекари и да започнат да ги разкъсват един по един.

Сега библиотеката бе преместена на друго място — в една чудовищна тухлена сграда в „Сейнт Панкрас“, за която Нимрод казваше, че притежава чар колкото обществена тоалетна, но читалнята бе точно такава, каквато си я спомняше Воплин. Единствената разлика бе отсъствието на гладните тигри. И така, с уши, в които все още кънтеше ревят на разярените хищници, Воплин се отправи към първия етаж и към зала номер шейсет и пет.

Когато влезе в залата с мумиите, той започна безгрижно да обикаля витрините също като останалите туристи, а после коленичи и като се преструваше, че завързва връзките на обувките си, пхна бутилката под витрината с безименната мумия и почука по нея три пъти един след друг.

В бутилката тези почуквания отекнаха със силата на огромен гонг, удрян с всичка сила. Нимрод и близнаците погледнаха към часовниците си. До пет часа оставаха петнадесет минути, а докато се стъмни, щяха да минат още няколко часа.

— Оставих ви точно там, където ми казахте — рече Воплин. — Аз бях дотук.

— Благодаря ти, Воплин — отвърна Нимрод. — До утре.

И Воплин си тръгна, но не преди да хвърли поглед към скиптъра на Сехем и да реши, че прилича повече на лопата или на гребло, отколкото на истински скиптър. Изобщо не можеше да си представи, че в този странен предмет могат да се поберат дори седемдесет мравки, а какво остава за седемдесет джинове.

— Някой да иска следобеден чай? — попита Нимрод и материализира пред тримата масичка за чай, отрупана с храна. На колосаната бяла покривка от дамаска бяха подредени сандвичи, кифли, кексчета, конфитюр, няколко вида чай и няколко бутилки кока-кола за близнаците.

— Всъщност изобщо не съм гладен — призна Джон.

— Чаят няма нищо общо с глада — поясни Нимрод. — За англичаните пиенето на чай е важен ритуал — не можеш да се измъкнеш от него. То е почти толкова важно, колкото и чаената церемония за японците, с една-единствена разлика. В Япония тази церемония означава осъзнаване на факта, че всяка среща на двама души е единствена и уникална по рода си и че никога не може да се повтори и да бъде точно същата, затова всеки оттенък на вкуса на чая трябва да бъде оценен в този миг заради онова, което дава на участниците в церемонията. Докато в Англия чаят винаги е същият и изпиването му винаги ще се случва отново и отново, и ще бъде все същото. Как иначе да се измери устойчивостта на една велика цивилизация?

— Аз също не съм гладна — рече Филипа, като се опитваше да чете книгата, която Воплин ѝ бе дал — „Нова оксфордска книга на английската поезия“.

Нимрод изсумтя, сякаш липсата на интерес, която близнаците проявяваха към пиенето на чай, го раздразни неимоверно много.

— Значи ще има повече за мен — рече той и започна да трупва в чинията си сандвичи с краставици.

— Не разбирам как можеш да ядеш в такъв момент — отбеляза Филипа.

— Лесно — отвърна вуйчо й. — Слагам храната в устата си и я дъвча, докато съм готов да я преглътна. — Той погледна към зеленикавите стъклени стени на бутилката. — Разбира се, това тук съвсем не е обстановката, с която съм свикнал. Бутилка от кока-кола. Обикновено пътувам в хубава бутилка от венецианско стъкло, която съм обзавел доста удобно. Има си салон за фитнес, малка кинозала, кухня, разбира се, и едно прекрасно легло. Наричам я „палат на гротите“ — една малка шега, но вие няма да я разберете. Е, все едно, напомнете ми да ви покажа някой път тази бутилка. Непременно трябва да я видите, така мисля.

Джон отвори бутилка кока-кола и я изпи, преди да осъзнае колко странно е да пие кока-кола, докато се намира в бутилка от кока-кола. „Готов съм да се обзаложа, че никой досега не е правил нещо такова“, каза си той.

— Не разбирам как можеш да бъдеш толкова спокоен — обърна се Филипа към вуйчо си. — Ние се готвим да ограбим Британския музей, а ти си седиш и говориш за чая. Не се ли изнервяш поне малко от мисълта за това, което се каним да направим?

— О, мила моя, „грабеж“ е твърде силна дума, не смяташ ли? — възрази Нимрод. — Ние не сме престъпници в истинския смисъл на думата.

— Аз обаче се чувствам като престъпница — смотолеви момичето.

— Позволявам си да предположа, че това се дължи на твоето настояване да се облечеш като такава — отбеляза Нимрод и си наля още чай. — Наистина, почернени лица, пуловери с поло яки, кожени ръкавици, гуменки? Ако се облека по този начин, все едно викам полицията да ме арестува на място. Двамата представлявате наистина окаяна картинка. — Нимрод бръкна в джоба на панталона си и извади кутийка с хапчета. — Ето. Глътнете по още една въгленова таблетка.

Времето течеше много бързо. Преди да се усетят, бе станало девет часът; Нимрод отново напомни на близнаците за предимствата на транссубстанциацията в посока, обратна на часовниковата стрелка в северното полукълбо и каза, че вече могат безопасно да се рематериализират в зала шейсет и пет.

— Предполагам, че чистачите вече са си тръгнали — добави той, — ако изобщо са идвали, разбира се. БМ вече не е на едновременната си висота.

— А охранителните камери? — попита Джон.

Нимрод пхна ръка в джоба си и когато я извади, близнаците видяха малко електронно устройство, не по-голямо от мишка за компютър.

— Това малко бижу е лично мое изобретение — обясни им. — Нарекох го „филтър за идиоти“. Прехваща честотите от радиото и телевизията и обикновено го използвам във влака, за да спра дрънкането на хората по мобилните им телефони. Измислих го с цел да преодолеея първоначалната си склонност да решавам този проблем, като карам бърбривците да онемееят за един-два часа. Истината обаче е, че устройството работи идеално с всякакъв вид сигнали, включително и тези на камерите за наблюдение. — Нимрод посочи на запад. — Филипа, искам да отидеш до тази врата и да стоиш на пост, в случай че някой се качи по стълбите да провери какво става с камерата. Не че тук има какво толкова да се открадне, но все пак. Истината е, че няма голямо търсене на трупове на по пет хиляди години.

— Моля те, не ги споменавай — притесни се Филипа. — И така съм достатъчно уплашена.

— А ти, Джон, можеш да ми помогнеш да разопаковаме приспособленията си.

Нимрод постави екипировката на пода в единия край на галерията, пред стъклената витрина със скиптрите. В средата на залата имаше друга витрина, със саркофази; а от другата страна на галерията в трета витрина бяха поставени цели дузини мумии, няколко от които човешки — сгърчени, смалени тела, увити в сиви превръзки и натрупани едно върху друго като кутиите с пури в склада на Нимрод. През нощта египетските галерии изглеждаха някак по-зловещи, отколкото денем. Сенките сякаш постоянно меняха местата си, а безмълвните отражения върху стъклените витрини можеха да изиграят странни шеги на въображението, така че Джон и Филипа на няколко пъти трябваше да погледнат повторно към някой експонат, за да се уверят, че не е помръднал от мястото си. Но не само тъмнината глождеше съзнанието на близнаците, а и усещането за оскверняване

покоя на мъртвите; разказът на Нимрод за начина, по който умирали древните египтяни, не им помогна особено да се успокоят.

Филипа обви ръце около тялото си като шал.

— От това място ме побиват тръпки — каза тя.

— Предполагам, че *наистина* си има атмосферата — призна Нимрод, изваждайки горелката си. — Знаете ли, на един от тези саркофази, мисля, че беше златният, му се носи славата, че някога в него е била мумията, която е потънала с „Титаник“. Заедно със съответното проклятие, разбира се.

— На борда на „Титаник“ е имало мумия? — удиви се Джон, като връчи фенерчето на Нимрод. — Не знаех.

— Вярно е — потвърди Нимрод и включи фенерчето. — Принцеса Амен-Ра. „Титаник“ потънал, причинявайки смъртта на хиляда и петстотин души, и тогава, през хиляда деветстотин и дванадесета година, много хора приписвали вината за нещастieto на мумията на принцесата. Всъщност не е чудно, като се има предвид колко хора са умрели по необичаен начин, след като пътищата им са се пресекли с този на принцеса Амен-Ра. Преди мумията да напусне тази зала, като собственост на един американски колекционер, нощните пазачи и чистачите не смеели да се приближат до саркофага ѝ — твърдели, че чуват от вътрешността на ковчега да се разнасят тропот и ридания. — Нимрод нададе презрителен смях. — Това са само приказки, разбира се. Лично аз изобщо не се страхувам от принцесата. Както казах, в момента нейната мумия лежи на дъното на Атлантическия океан заедно с всички останали пътници на „Титаник“, които не успели да напуснат кораба, така че тя няма да ни безпокои.

— Каква успокоителна мисъл — рече Филипа.

— Разбира се, някога тук е имало много повече човешки мумии — продължи Нимрод. — Изложените в момента са съвсем незначителна част от мумиите, които притежава БМ. Повечето са складирани в подземните трезори. Скрити на сигурно място, за да не притесняват хората. Самият аз не виждам защо ще ги притесняват — в крайна сметка мъртвият си е мъртъв. — Той се разсмя отново. — Но тук има и други мумии, не само човешки — продължи с обясненията си. — Немалко са мумиите на животни. — Поклати глава. — Питам се как така защитниците на правата на животните все още не са подали оплакване.

Докато Нимрод прогаряше прозрачната пластмаса на витрината със скиптъра на Сехмет със синкавото пламъче на горелката, Джон отново се огледа наоколо. Вуйчо им бе казал истината: в галерията имаше мумифицирани котки, маймуни, кучета, крокодили, соколи, кобри. Имаше дори мумифицирана змиорка.

— Защо, за бога, някой ще иска да мумифицира змиорка? — промърмори момчето слисано и безуспешно се помъчи да изтика мисълта за смърт и мумии вън от съзнанието си. Крайният резултат от това начинание беше, че с ужаса, който му вдъхнаха мумиите, миризмата на изгоряла пластмаса и приказките на Нимрод, който явно не можеше да намери някоя не толкова зловеща тема за разговор, на момчето започна малко да му се гади.

— Разбира се — продължаваше Нимрод, — египтяните са научили всичко онова, в което са вярвали за отвъдния живот, от нас, джиновете. Не че в тези приказки има и зрънце истина, разбира се.

Но Джон вече почти не слушаше вуйчо си, защото му се стори, че една от мумиите едва забележимо се е раздвижила. Или си го бе въобразил? Мина един миг, после още един и той си каза, че трябва да си е въобразил, че изпаренията от горящата пластмаса са му объркали главата и че единствените мумии на по пет хиляди години, които се движат, са тези от филмите на ужасите. Напомни си, че се намира в Лондон, че е двадесет и първи век и че мъртвите неща не се връщат към живот. Пазачите, за които им бе разказал Нимрод, сигурно бяха сбъркали. Невъзможно бе принцеса Амен-Ра да е останала жива в продължение на пет хиляди години.

Той прехапа устна, за да овладее треперенето на челюстта си — още едно от странните неща, с които се сблъскваха тази вечер. Като че ли тялото му бе разбрало това, което умът му отказваше да приеме. И в този момент нещо във витрината отново се раздвижи. Джон примигна, потри очите си и когато отново погледна натам, разбра, че движението не идва от някоя от мумиите, а от нещо, което се намираше във вътрешността на едната от тях — нещо, чиято форма наподобяваше човешко същество, но през което той можеше по някакъв начин да вижда, сякаш то едновременно беше и не беше там. За момент Джон си помисли, че това е само сянката на горелката върху стъклото пред мумията, но после осъзна, че Нимрод вече я е изключил и сега

разглежда дупката във витрината със скиптрите, без да обръща внимание на случващото се в една от останалите витрини зад гърба му.

Сянката се изправи, като остави мумията да лежи хоризонтално под нея, излезе от витрината и Джон видя, че е по-висока, отколкото си бе помислил отначало. Освен това усети присъствието ѝ не само с очите, но и с носа си, тъй като около сянката се разнасяше гаден, възкисел мирис на отворен древен гроб, като на старинна книга, чиито страници са просмукани с влага и плесен, ако не и нещо още по-лошо.

— Вуйчо Нимрод — повика го Джон, без да откъсва поглед от високата, полупрозрачна фигура във витрината, където лежах мумиите. — Наистина ли смяташ, че съществуват призраци?

— О, да, те си съществуват съвсем наистина.

— Тогава може би трябва да хвърлиш един поглед насам.

[1] Става въпрос за огромното вулканично изригване на Кракатау на 26 август 1883 г., когато островът е буквално пометен от експлозията. Всичко казано от Нимрод отговаря на историческата истина — освен може би намесата на Иблис-старши. — Б.пр. ↑

23.

ЗАВРЪЩАНЕТО НА ЕХНАТОН

Натоварена да пази на вратата на залата с мумиите и да следи за стъпки откъм западното стълбище, и изпълнена с желание да свърши задачата си както трябва, Филипа не обръщаше почти никакво внимание на това, което ставаше зад гърба ѝ в зала шейсет и пет. Като чу, че горелката се изключва, тя предположи, че работата е доведена почти докрай, и попита Нимрод докъде е стигнал. Отговор обаче не последва и когато момичето се обърна, за да се върне в залата, откри, че пътят е препречен от електриковосинята фигура на много голяма и много свирепа на вид маймуна, която се запъти към нея, вървейки на пръсти.

— Оуу! — стресна се тя. — Какво е това?

Никога досега Филипа не бе виждала призрак, още по-малко пък призрак на маймуна, защото фигурата, което стоеше пред очите ѝ, бе точно това; но тя успя да запази самообладанието си и не се поддаде на първоначалния си импулс да изпищи от ужас, тъй като не искаше да привлече вниманието на охраната; затова двете с призрачната маймуна предпазливо се обикаляха една друга в продължение на един дълъг миг, преди с оголени зъби и висок лай маймуната да започне да напредва към момичето. Като се опитваше да овладее страха си, Филипа се вмъкна заднишком в зала шейсет и пет, но маймуната остана на мястото си, сякаш охраняваше изхода.

— Нимрод — каза момичето, — тук има призрак — поне аз си мисля, че е призрак. Мисля, че е на маймуна.

— Да — отговори Нимрод с тих, равен глас, сякаш тези думи не го бяха изненадали ни най-малко. — Трябва да е павиан. Подозирам, че е от една от мумиите тук. Просто се опитай да запазиш спокойствие, скъпа моя.

— Лесно ти е на теб да го кажеш — изохка Филипа.

Сега към павиана се присъедини един също толкова призрачен крокодил, а после и кобра.

— Дойдоха още! — проплака тя. — Един крокодил и една кобра, и всички изглеждат много враждебни. Ела да видиш.

— Боя се, че е невъзможно, Филипа — отвърна Нимрод със спокоен глас. — Виждаш ли, тук също има един призрак.

Филипа отстъпи от призрачните животни, мина покрай една витрина и хвърли поглед през рамо към Нимрод и Джон, които стояха съвсем неподвижни, сякаш приковани към пода на зала шейсет и пет. На пръв поглед човек можеше да си помисли, че са се загледали в някаква статуя, направена от синкав, отразяващ светлината камък; едва когато фигурата се раздвижи, момичето с ужас осъзна, че статуята е съвсем прозрачна и направена от същото безплътно вещество като животните пред нея. Филипа ахна, а косата ѝ се изправи, когато разпозна призрачната фигура. Нямаше как да сбърка това удължено, зловещо лице, жестоките бадемовидни очи, плътните устни, увисналата долна челюст, изпъкналия корем и огромните бедра.

Това беше призракът на един от владетелите на древен Египет — призракът на фараона еретик, на самия Ехнатон. Джон потръпна. Може би защото бе призрак, Ехнатон му се стори далеч по-страшен от Иблис.

— Стой зад мен, Джон — нареди Нимрод. — И ти също, Филипа. — Близнаците се подчиниха без колебание. — Няма от какво да се боите, но не правете нищо, докато аз не ви кажа.

Сега, когато близнаците бяха зад гърба му, Нимрод изправи рамене и впи хладен поглед в лицето на царя призрак.

— Как, за бога, попадна тук? — попита го той.

Призрачният глас, който му отговори, отначало звучеше като едва чуто мъртворешко стенание — като мека маса, която се превръща в пепел и се посипва върху дървен под, но постепенно набра сила и зазвуча все по-заплашително.

— Ти ме доведе тук, джине — отговори призракът на Ехнатон. — Твоята собствена сила призова мен и моята сила. Вече почти два века лежа тук, в това нечестиво място, лишен от името и от богатствата си, потънал в дълбок сън и неизвестен като пясъците на пустинята; но знаех, че един ден някой джин като теб ще дойде тук и ще търси това.

Призракът посочи през галерията към скиптъра на Сехем, който все още се намираше зад стъклото на витрината, в която Нимрод бе издълбал дупка.

— Моят царски скиптър и силата, която е скрита в него. — Пълните месести устни се разтвориха в отвратителна усмивка. — И когато го направи, аз използвах твоята сила на джин срещу самия теб, за да се завърна.

— Бил си тук през цялото това време и никой не е разбрал кой си? — попита Нимрод и отстъпи назад заедно с децата, когато павианът и крокодилът направиха крачка към него.

— Точно така — отговори призракът. — Когато излязохте от бутилката, вие се оказахте точно под мумифицираното тяло на Ехнатон. И се оказа, че остатъкът от вашата сила на джинове на това място е повече от достатъчен, за да призове духа ми от вечността. Мен и няколко от моите създания.

— Но как успя да се върнеш? — попита Нимрод. — Джиновете не могат да се превръщат в призраци. Освен ако... — Нимрод направи кратка пауза. — Освен ако духът на джин не е установил контрол над човешкия дух на Ехнатон.

— Най-после разбираш — рече призракът на Ехнатон.

— Наистина започвам да разбирам — кимна Нимрод. — Не принцеса Амен-Ра е наплашила толкова онези пазачи. Ти си бил. Но това е било още през хиляда деветстотин и десета. Защо толкова време не си направил нищо?

— Проведоха един спиритически сеанс тук, в тази зала. През хиляда деветстотин и десета. Едип друг джин дойде тук тайно.

— Разбира се. Хари Худини.

— Той почувства, че нещо не е наред, и спря, преди да мога да оповестя присъствието си. Но ти доведе със себе си още двама — предостатъчно, за да успее да се завърна.

— Добре, зрелището със сигурност беше очарователно — рече Нимрод, — и наистина съжалявам, че трябва да ти причиня подобно нещо след всички тези години. Но е време да си отидеш. — Нимрод размаха ръце във въздуха и произнесе ключовата си дума с по-висок глас, отколкото близнаците го бяха чували да говори когато и да било: — УЕИШЩКСДЗЦ!

Ехнатон се разсмя.

— След пет хиляди години е необходим повече от един джин, за да успее да ме обвърже, марида — изсъска призракът. — Освен това съществуват много повече начини да подчиниш джин, отколкото

изобщо бихте могли да си представите ти и цялата ти философия. — Ехнатон погледна надолу към призрачния павиан. — Баби! — изръмжа той.

Нимрод изкрещя от болка, когато маймуната внезапно се стрелна към него и заби зъби в крака му; отново изкрещя, когато призрачното животно го последва през стаята и отново го ухапа. С бързината на светкавица павианът се озова пред злия си господар и по знак на Ехнатон остави капка от кръвта на Нимрод да капне от остриите му зъби върху парче плат, покрито с йероглифи, което фараонът призрак държеше в ръката си.

— Сега се нуждая само от твоето древно име — усмихна се призракът. — Или геметричното ти име, както казват днес.

Олюлявайки се, Нимрод се отдръпна от близнаците и им извика:

— Джон, Филипа, бягайте!

Но преди да успеят да помръднат, Ехнатон ги хвана здраво.

— Кажи ми древното си име — нареди той, — или ще накарам Баби да им прегризе гърлата.

— Не му го казвай, вуйчо! — изкрещя Филипа и павианът излая яростно към нея.

Без да се поколебае, Нимрод изрече тайното си име.

Ехнатон се усмихна и освободи двете деца от призрачната си хватка, след което взе от една поставка висока погребална урна и махна запушалката във вид на глава на павиан, преди да я пхне под мишница.

— Бягайте, деца, бягайте! — извика Нимрод и се опита да отдалечи Ехнатон от близнаците и същевременно да отблъсне крокодила и змията, които се нахвърлиха върху него. — Нямате достатъчно сила, за да го победите!

Призракът на Ехнатон впи в Джон и Филипа изпълнен с омраза поглед.

— Когато го напъхам в бутилката, ще се върна за вас двамата — закани им се и без да бърза, пристъпи към Нимрод.

Близнаците отчаяно се спогледаха.

— Какво ще правим? — прошепна Джон. — Не можем да го изоставим.

Близо до вратата Нимрод изкрещя от болка, когато маймуната призрак го ухапа за трети път. Той се огледа и видя Ехнатон да се

спуска към него с отворената делва в ръка; опита се да се съпротивлява, но знаеше, че е безполезно. Един зъл джин, обладал човешки призрак, сам по себе си бе нещо достатъчно лошо, но Ехнатон сякаш притежаваше силата на няколко джинове едновременно. Хилядите години, прекарани в гробница, не бяха отслабили силите му ни най-малко, и Нимрод изведнъж разбра с болезнена яснота, че се бори с нещо далеч по-могъщо от самия Ехнатон. Фараонът и неизвестният ифрит, който го бе държал под своя власт, трябва да бяха умрели в един и същи час, защото техните духове се бяха слели в едно.

Ехнатон постави делвата до главата на Нимрод.

— Сега си мой роб — каза той. — До края на вечността.

— Бягайте! — изкрещя за последен път Нимрод на близнаците. Викът се преля в мъчителен стон, когато призрачните зъби на майmunата се забиха в горната част на ръката му.

Джон и Филипа обаче не се помръднаха — страхуваха се да останат, но се бояха и да изоставят Нимрод на несъмнено ужасна участ.

— Ехнатон нали каза, че е необходим повече от един джин, за да го обвърже? — промълви Джон и като посегна през дупката, издълбана в пластмасовото стъкло от горелката на Нимрод, сграбчи скиптъра на Сехем, обърна го надлъжно и го измъкна от витрината. — Е, в този скиптър има цели седемдесет. Със сигурност ще стигнат, за да го надвият.

— Но откъде да знаем, че ще искат да ни помогнат? — попита Филипа. — Нали това са същите онези джинове, които на времето са били подчинени от Ехнатон?

— Джинът трябва да изпълни обещанието, което е дал, преди да го освободят — припомни Джон. — Такова е правилото. — Той започна да разглежда горната, по-дебела част на скиптъра много внимателно на светлината на фенерчето на Филипа. — Но как да го отворим?

Отговори му глас, идващ от скиптъра, и Джон без малко да изтърве старинния предмет на земята, толкова стъписан бе.

— Трябва да върнеш седемдесет към живот — изрече гласът. — Гледай писмото. Нека ти помогне писмото.

— Гледам! — викна Джон. — Гледам, но не виждам как това ще ни помогне.

— Йероглифите! — досети се Филипа. — Джон, той има предвид йероглифите. Виж, този кръг тук се нарича картуш и съдържа само един символ — анкх, знака на живота. И мисля, че всеки от тези знаци, които приличат на буквата *H*, ей тук, под този картуш, означават числото десет.

— Права си — съгласи се Джон. — Тези знаци са седем на брой. Седем по десет прави седемдесет. Това трябва да е отговорът. Но как да сложим тези седем символа до анкх?

Пръстите на момчето започнаха да опипват йероглифите; изведнъж той почувства как едно от *H*-тата, означаващи „десет“, помръдна.

— Това е като пъзел — възкликна той. — Йероглифите се движат. — Побутна една от десетиците към картуша, до анкх. — Действа! — извика.

— Почакай! — възпря го Филипа. — Все още не сме получили обещанието на джиновете от скиптъра.

И като се обърна към гласа, който идваше от старинния предмет, Джон изрече:

— Чуйте, джинове, ще ви освободя всичките, ако се закълнете, че ще унищожите Ехнатон и оттук нататък ще служите само на доброто.

Гласът отговори незабавно, без колебание:

— От три хиляди години очакваме пристигането ти, млади джине. Очакваме заповедите ти.

Пръстите на Джон вече плъзгаха седемте десетици нагоре към картуша, който съдържаеше анкх на живота. Веднага щом ги намести, той усети някаква промяна.

— Мисля, че се получи — каза и инстинктивно отстъпи назад. За миг скиптърът на Сехем остана прав във въздуха, като тръстика, вкаменена от зъл вълшебник, а после горната му част се разтвори като сърцевината на голямо златно цвете и отвътре заизлиза огромен облак влажен зеленикав дим, много по-голям от облака, който се бе образувал, когато Нимрод и децата излязоха от бутилката от кока-кола. Джон си помисли, че от него се разнася лъха на плесен, а Филипа реши, че миризмата е същата като тази в гробницата на Ехнатон в

Египет. Димът на възраст три хиляди години изпълни залата със смайваща бързина, като задейства противопожарната аларма, и скоро стана толкова гъст, че близнаците почти не можеха да се видят един друг. Джон хвана сестра си за ръката, за да не се изгубят.

След цяла вечност, както им се стори, димът от зала номер шейсет и пет изведнъж се разсея; сега Джон и Филипа видяха, че цялата галерия е пълна с всички джинове, които те бяха освободили от скиптъра на Сехем — дребни мъже с обръснати глави и очи с тежки клепачи, облечени в белите роби на египетски жреци. Те изглеждаха точно като фигурите на стенната фреска в гробницата на Ехнатон недалеч от Кайро. Всички те събраха украсените си с тежки пръстени ръце, поклониха се изящно и изразиха своето уважение към Джон и Филипа, а после се събраха в кръг около Ехнатон и неговите животни призраци. Като запяха монотонно на език, който близнаците не разпознаха, седемдесетте джинове напрегнаха обединената си воля, за да надвият Ехнатон.

— Спрете! — изкрещя фараонът призрак. — Заповядвам ви!

Но монотонният напев продължи; сега те запяха по-високо и звукът изпрати студени тръпки по гръбнака на Джон и Филипа; макар да не разбираха думите, истеричният лай на маймуната призрак и проклятията, които се изтръгваха от устата на самия Ехнатон, подсказваха на близнаците, че силата, която призовават джиновете, е невъобразимо могъща. След миг се изви страхотен вихър, профуча през египетските галерии и се устреми право към центъра на кръга, сякаш с ясното намерение да сграбчи Ехнатон и да го запрати в някакво незнайно измерение. Крокодилът изрева, а павианът започна да лае истерично и в същото време вятърът и монотонният напев се сляха и се извисиха в ужасно кресчендо.

— Не — изпищя призракът на Ехнатон, — не!

Викът му бе толкова окаян и жален, че на Филипа почти й дожаля за него.

Когато вятърът най-после утихна, а Ехнатон и животните замлъкнаха, близнаците си проправиха път към вратата, където за последен път бяха видели Нимрод, с надеждата да го намерят жив и здрав; минаха посред миризливите тела на тези древни същества, които, поне докато Джон и Филипа не ги бяха обвързали към собствената си воля, бяха съхранили баланса между силите на доброто

и злото. Джиновете се поклониха отново, когато близнаците минаха между тях.

— Нимрод — провикна се Джон, — добре ли си? Къде си?

Урната от варовик със запушалката във вид на маймунска глава лежеше на пода в краката на един от жреците — най-главния сред тях, както изглеждаше. Той я вдигна, допря я до челото си и с дълбок поклон я поднесе на Джон, като изрече една-единствена дума:

— Ехнатон.

— Той е там вътре?

Жрецът джин кимна.

Филипа се огледа наоколо.

— Но къде е Нимрод? Къде е вуйчо ни?

За миг очите на жреца джин се насочиха към погребалната урна.

— Нали не искаш да кажеш, че и той е там вътре? — възкликна Филипа.

Жрецът джин кимна.

Джон пое урната и направи движение, сякаш искаше да извади запушалката, но жрецът спря ръката му и поклати глава.

— Ехнатон — каза той. — Ехнатон.

— Той е прав — отсъди Филипа. — Не можем да освободим Нимрод, без да освободим и Ехнатон.

Джон повдигна урната до главата си и изкрещя:

— Нимрод? Чуваш ли ни? Добре ли си?

Гласът, който се чу отвътре, беше много слаб — съдът бе прекалено плътен и гласът звучеше така, като че ли идваше от огромно разстояние, затова нито Джон, нито Филипа разбраха думите му.

— Какво ще правим сега? — притесни се Джон.

В залата вече отекваха гласовете на пазачите, които се качваха по западното стълбище.

— Не можем просто да оставим делвата тук — съобрази Филипа.

— Някой може да я отвори и без да иска, да освободи Ехнатон.

— Права си — съгласи се Джон.

Жреците джинове насядаха на пода, сякаш се готвеха търпеливо да изчакат охраната да ги арестува.

— Ела — каза Джон, — хрумна ми нещо. — Той сграбчи горелката и се отправи в противоположна на западното стълбище посока. — Нямаме време за губене.

Момчето имаше право, защото служителите от охраната вече се качваха по украсените с мозайка стълби; близнаците чуха изненаданите викове, които пазачите нададоха, когато влязоха в зала номер шейсет и пет, за да заварят там седемдесет мъже, облечени в древноегипетско облекло.

— Дявол да го вземе! — изруга един. — Откъде се появиа тия?

— Какво си въобразявате, че правите? — попита друг пазач. — Това някаква протестна демонстрация ли е? Или е просто театрална пиеса?

— Повикайте полицията — обади се трети. — Обадете се в Министерството на вътрешните работи. Или на имиграционните власти. Тия типове май са чужденци.

— Може да са от ония, които се събират на обществени места, правят нещо щуро и после бързо се разотиват — намеси се и още един. — Чел съм за такива неща във вестниците.

При наличието на цял куп мъже с бръснати глави, които препречваха пътя към зала шейсет и пет, пазачите изобщо не забелязаха как близнаците се измъкнаха и се отпавиха към помещенията с гръцки и римски експонати.

Джон поведе Филипа към помещение с по-малки римски и етруски вази, които не представляваха особен интерес за посетителите. Вечерта бе топла, въздухът в БМ бе доста влажен и благодарение на непосредствената близост на близнаката си, Джон чувстваше, че силата му на джин е останала ненакърнена от вредното влияние на английския климат. Той съсредоточи мислите си върху стъклото пред себе си и изрече:

— АБЕВЕДИЯ!

Във витрината се появи вратичка с ясни контури, Джон я отвори и започна да пренарежда експонатите.

— Какво правиш?

— Ще видиш. Подай ми урната.

Филипа подаде на брат си погребалния съд, в който се намираха Нимрод и призракт на Ехнатон, и Джон го постави много грижливо в задната част на витрината, върху дървена поставка с надпис „Апулианска ваза“, която предварително бе извадил.

— Никой няма да забележи разликата — рече той и изпрати истинската апулианска ваза на заточение в отсрещната страна на

витрината. Когато остана доволен от приноса си към пренареждането на експонатите, той затвори вратичката.

— Нямаше ли да е по-добре да сложим делвата в някоя от египетските галерии? — попита Филипа.

— Може би — кимна Джон, — но по всяка вероятност египетските галерии в момента гъмжат от пазачи. Нещо повече, възможно е дни наред да проверяват витрините, за да установят какво е откраднато. Може дори да ги затворят за посетители за известно време. А тази зала изглежда доста затънтена, на никого няма да му хрумне да дойде да проверява тук.

— Всичко това е чудесно — отстъпи Филипа, — но къде ще се скрием ние двамата?

— И за това съм помислил — отвърна Джон и посочи към една кобалтовосиня ваза, поставена в отделна специална витрина. Вече бе мобилизирал дарбата си на джин, за да пробие малка дупка близо до върха, през която той и сестра му можеха да се транссубстанцират.

— Но нали никога не сме се транссубстанцирали? — усъмни се Филипа. — Във всеки случай не и сами. И със сигурност не при толкова студен климат.

— Нямаме друг избор — настоя Джон. — Или това, или ни залавят пазачите. А ако ни хванат, най-вероятно ще ни изпратят у дома и тогава Нимрод ще остане векове наред в тази урна. Пък и вазата е много хубава. И последно, ако не си забелязала, навън е прекрасна топла нощ. Чувствам се силен. Мисля, че ще успеем да се справим.

Джон хвана сестра си за ръка.

— Сега ще се пъхнем в тази ваза, а утре, когато цялата тази суматоха ще е утихнала и хоризонтът е чист, ще излезем, ще грабнем урната с Нимрод и ще си отидем вкъщи.

— Защо да не си отидем вкъщи сега? — попита тя.

— Защото не можем да рискуваме да използваме силата си на джинове върху тази делва, при положение че вътре в нея е призракът на Ехнатон — обясни Джон. — Ще трябва да изчакаме музеят да отвори утре сутрин и тогава ще я пъхнем в моята раница и ще се опитае да я измъкнем през главния вход.

Тъй като на Филипа не ѝ хрумваше никакъв план за действие, тя реши да приеме този, затова кимна; и така, двамата застанаха пред

вазата, хванаха се за ръце и се опитаха да се успокоят. Филипа започна да се концентрира върху вазата, в която трябваше да влязат.

— Това е ваза от Портланд — поде тя. — Изработена е в началото на първото хилядолетие. Била е разбита на над двеста парчета от един млад ирландец през хиляда осемстотин четиридесет и пета, но днес е известна най-вече като предмета, на който Джон Кийтс^[1] е посветил едно от най-прочутите си стихотворения — „Ода за гръцката ваза“. О, то е публикувано в моята стихосбирка — добави тя и кимна назад към раницата си, — тази, която ми даде господин Вуплин.

— Приключи ли? — попита нетърпеливо Джон, тъй като вече чуваше в далечината лая на полицейски кучета.

— Да — каза Филипа. — Просто се опитвах да се концентрирам по-добре върху вазата, това е всичко.

— На три?

— На три — потвърди тя. — Не, чакай. Не трябва да забравяме да го направим в посока, обратна на часовниковата стрелка. — Джон я изгледа с празен поглед. — Северното полукълбо, помниш ли? Пространство и време. За да ни се стори, че времето във вазата минава по-бързо.

Момчето кимна.

— Тогава на три.

Филипа му кимна в отговор.

— На три.

— Едно — две — три...

— ВЪЗХИЛЕПНО...

— АБЕВЕДИЯ!

— ... ПРЕКРАСНИВОЧУДОВАЛСТВО!

[1] Джон Кийтс (1795–1821) — един от най-изтъкнатите английски поети романтици. Сред най-известните му произведения са „Ендимион“, „Ода за гръцката ваза“, „Ода за славея“ и др. — Б.пр. ↑

24.

ВЪВ ВАЗАТА ОТ ПОРТЛАНД

На Джон му се стори, че и бездруго дългата нощ във вътрешността на вазата от Портланд става още по-дълга поради хрумването на сестра му. Веднага щом се настани удобно на един розов стол, създаден от самата нея, тя отвори раницата си на крадец, извади „Нова оксфордска книга на английската поезия“ и се зачете.

— Как можеш да четеш в такъв момент? — възмути се Джон, обикаляйки напред-назад из вазата. — След случилото се с Нимрод?

— Опитвам се да не мисля какво се случи с Нимрод — отговори Филипа, — защото, ако мисля за него, ще се разплача. Ти кое предпочиташ?

— Имаш право — съгласи се Джон. — Давай, продължавай да четеш. Няма да е зле и аз да се поразсея малко.

Филипа прочете на глас първите стихове от поемата на Кийтс, която бе вдъхновена от вазата от Портланд:

— *„Ти още си във плен на тишината,
във скута на забравеното време,
а горските извивки и цветята
подреждаш в рими по-добре от мене.
Каква легенда от листа разказваш?
За смъртните или за боговете
във Темпе и в аркадските поляни?
Какво оплаквате, девойки клетки?
Какъв е този порив да избягаш
сред див екстаз от свирки и тимпани?“*^[1]

— Не мога да си представя откъде на някого би му хрумнало да напише цяло стихотворение за някаква глупава стара ваза — заяви

Джон. — Кийтс. Навярно чувствата му към гръцките вази щяха да се променят, ако поне веднъж е бил принуден да прекара цяла нощ в някоя от тях.

— Не знам дали ще прекараме тук цяла нощ — рече Филипа. — Имам предвид, относително. — Джон я погледна с недоумение. — Нали влязохме тук вътре в посока, обратна на часовниковата стрелка? — Брат й кимна. — В такъв случай можем спокойно да допуснем, че времето извън вазата тече много по-бързо, отколкото вътре.

— Разбира се! — досети се Джон. — Трябва да останем тук вътре само десетина-петнадесет минути, а отвън ще е вече сутрин. — Той си погледна часовника. — Вече трябва да сме готови да излезем всеки момент.

— Надявам се да срещнем господин Воплин — рече Филипа. — Той ще се притесни, ако не успее да влезе в залата с мумиите, за да вземе бутилката от кока-кола.

— Не толкова, колкото ще се притесни, ако успее да влезе, да вземе бутилката, да я занесе вкъщи и накрая да разбере, че не сме в нея.

Притиснали ухо до стъклото, защото портландската ваза е изработена от стъкло, близнаците се заслушаха много внимателно, за да разберат дали в стаята отвън има някой.

— Струва ми се съвсем тихо — рече Джон.

— Шшшт, продължавай да слушаш — прошепна Филипа. — Хората винаги са тихи, когато отидат в музей. Ако вдигат шум, вероятно ще ги помолят да си тръгнат.

Още една минута измина във все същата тишина.

— Мисля, че трябва да рискуваме — настоя Джон и хвана ръката на сестра си. — Готова?

— Готова.

Вазата от Портланд е висока едва двадесет и пет сантиметра. Тъмносиньото стъкло на ствола ѝ е украсено с няколко човешки фигури, изработени от бяло стъкло, те са на герои от митологията: Посейдон, Афродита и вероятно Парис, великият троянски герой; те придаваха на вазата донякъде вълшебно излъчване, сякаш змията, която държеше Афродита, можеше внезапно да стане по-голяма и да погълне летящия Купидон, реещ се във въздуха над главата на

богинята — така поне си мислеше студентът по изобразително изкуство, който скицираше вазата за един от часовете си.

Първоначално той се зачуди дали димът, който внезапно започна да се издига от вазата, е оптическа илюзия, или той самият е започнал да си въобразява разни неща, защото последните нощи бе работил до много късно, за да довърши портрета на един клиент. Говореше се, че Ван Гог полудял не от друго, а от прекалено много работа, затова студентът по изобразително изкуство реши, че ако и той е започнал да откача, то поне ще бъде в наистина бележитата компания.

Той постави молива и бележника си на пода, свали си очилата и потърка очите си. По това време димът вече се бе спуснал надолу до пода и бе престанал да прилича на дим, а по-скоро на ектоплазма — веществото, от което според някои са направени призраците. Студентът инстинктивно се отдръпна на няколко крачки от мястото, където трябваше да бъде вазата — не можеше да я види, защото димът бе твърде гъст. Тъкмо бе на път да изхвърчи от стаята и да задейства алармата, когато димът изведнъж се разсея напълно и на негово място се появиха две деца на около дванадесет години. И двете бяха облечени в черно, с намацани с вакса лица и приличаха на две малки бандитчета.

— Отвлечи му вниманието, докато аз измъкна урната — промърмори Джон почти без да движи устни.

Филипа се усмихна любезно на студента, вдигна скицника му и погледна рисунката му с много заинтересован вид.

— Не е лошо — обяви тя приветливо. — Сигурно е много трудно да рисуваш.

Студентът си взе обратно скицника и поклати глава.

— Аз нямам талант. Ако имах, всичко щеше да е съвсем различно. О, как ми се иска да имах талант!

— Ооо, чувствам се някак особено — рече Филипа и приседна на пода. Въпреки думите си обаче тя знаеше какво точно е това странно усещане — същото чувство, което бе изпитала на времето в Ню Йорк, когато госпожа Тръмп си бе пожелала да спечели от лотарията. — Тук е доста хладно.

— Добре ли си? — разтревожи се студентът. — Да ти донеса ли чаша вода?

— Не — отвърна Филипа, — ще се оправя.

Джон се присъедини към тях и ѝ помогна да се изправи. Раницата му бе издута от напъханата в нея урна. Филипа му хвърли въпросителен поглед и Джон кимна.

— Добре съм — каза тя и се усмихна любезно на студента. — Господин?...

— Фингър — представи се той. — Фредерик Фингър.

Филипа протегна ръка към скичника му, отново погледна рисунката и разбра, че преди малко ѝ е казал истината. Скицата бе дело на посредствен художник без талант. Е, сега всичко щеше да се промени, бе убедена в това.

— Добре, вече е време да тръгваме — рече тя. — И, господин Фингър, уверявам ви, че грешите. Вие притежавате талант. Голям талант. Просто все още не сте го открили. Приемете съвета ми и се опитайте да го откриете утре. Убедена съм, че ще останете изненадан колко различни могат да изглеждат нещата само ден по-късно.

— Хайде! — изсъска Джон. — Да се махаме оттук.

— Ти желание ли му изпълни или какво? — попита я той, когато стигнаха до стълбището.

— Нали ми каза да му отвлека вниманието! — защити се Филипа. — Точно това и направих.

— Малко е чалнат, мен ако питаш — изсумтя Джон. — Защо му е притрябвало на някого да рисува една стара ваза?

— Той е художник, а художниците точно това правят.

Няколко минути по-късно вече бяха вън от БМ и стояха пред една вестникарска будка с надеждата да хванат някое такси; точно там, докато се оглеждаха наоколо, видяха заглавието на „Дейли Телеграф“, което гласеше: 70 ЕГИПТЯНИ ПРОНИКВАТ В БРИТАНСКИЯ МУЗЕЙ. Под заглавието се мъдреше снимка на неколцина от жреците джинове, които се качваха в полицейската кола. Филипа купи вестника и прочете на глас статията:

Седемдесет мъже, облечени като древноегипетски жреци, бяха арестувани през нощта във вторник, когато полицията бе повикана в Британския музей след получен сигнал за проникване в залата с мумиите в древноегипетските галерии. Не може да се каже със

сигурност дали мъжете, които до един са били с обръснати глави и облечени като жреци от древен Египет, като при това почти не говорили английски, са се събрали, за да протестират срещу изложбата на мумифицирани трупове, някои от които са на по няколко хиляди години и са били изнесени от първоначалните им места за вечен покой в началото на миналия век. Говорител на Британския музей потвърди, че някои от по-малките артефакти са били повредени, а други липсват. Адвокатът на арестуваните, които до един изглежда, че идват от Близкия изток, въпреки че досега никой от тях не е идентифициран със сигурност, заяви пред „Телеграф“, че те възнамеряват да потърсят убежище в Обединеното кралство. В събота премиерът заяви пред Камарата на общините, че ако се докаже нелегалното им влизане в страната, те ще бъдат екстрадирани незабавно. През последните няколко години различни организации настояваха мумиите в Британския музей да бъдат погребани с достойнство. Госпожа Дирдри Фрайкън-Хъмфри-Мюнкастър от движението „Майки за мумиите“ заяви: „Този инцидент вдъхва нов живот на разразяващия се от десетилетия скандал в Британския музей. Нашето мнение е, че всеки има правото на достойно погребение, независимо от колко време е мъртъв“.

— Съгласна съм — рече Филипа. — Време е да се научим да проявяваме малко повече уважение към културите, които са различни от нашата.

Джон изстена на глас.

— Не ми говори за време — извика, като грабна вестника от ръцете на Филипа. — Виж. — И посочи към най-горната част на първата страница. — Това е броят от четвъртък, в който се говори за събитията от вторник. Това означава, че сме прекарали в тази ваза цели тридесет и шест часа!

— О, не! — въздъхна Филипа. — Воплин сигурно страшно се е притеснил.

Те успяха да хванат такси и се върнаха в къщата на Кенсингтън Гардънс, където Воплин и господин Ракшасас ги очакваха, притеснени до крайност.

— И таз хубава, здравата ни уплашихте — сгълча ги икономът. — Вчера не можах дори да се приближа до египетските галерии, защото беше пълно с полиция, а когато отидох днес — първото нещо, което направих тази сутрин — не можах да намеря нищо, дори бутилката от кока-кола. — Воплин се намръщи. — Къде е Нимрод?

— Дълга история — рече Джон и им разказа всичко, като завърши с думите, че Нимрод сега е затворен в урната заедно с онзи джин, обсебил призрака на Ехнатон, и че двамата с Филипа се надяват, че господин Ракшасас знае какво трябва да предприемат.

Старият джин го изслуша внимателно, разгледа урната, в която се намираха Нимрод и призракът на Ехнатон, и тъжно поклати глава.

— Каквото и да направим оттук нататък — рече той, — не можем да свалим запушалката на тази делва, защото така отново ще освободим Ехнатон. — Той примирено въздъхна. — Горкият Нимрод.

— Но нали Нимрод ще може да се обзаведе с всички удобства? — попита Джон. — Нали така?

— О, той няма да се осмели да използва силата си твърде често — отвърна господин Ракшасас, — защото така може да подсили Ехнатон.

— Тогава какво ще правим? — разтревожи се Джон.

— Това е много труден въпрос — призна възрастният джин. — Невъзможно е да направиш омлет, без да счупиш яйцата. Тази ситуация ми напомня за дванадесетте подвига, които Херкулес бил принуден да извърши по заповед на цар Евристей. Или пък за загадката на сфинкса. Ах, това наистина е голяма главоблъсканица.

— Това вече го знаем — рече Джон търпеливо. — Как ще я разрешим?

— Не знам — призна господин Ракшасас. — Честна дума, никога досега не съм се сблъсквал с проблем като този, нито веднъж през целия си живот.

— Трябва да има някакъв начин — настоя Джон.

— Херкулес нали е извършил онези дванадесет подвига, а Едип е разгадал загадката на сфинкса. Сигурно можем да намерим изход, ако всички се замислим сериозно.

Господин Ракшасас благо кимна.

— Вашите млади умове са много по-пъргави от моя — рече той. — Димът, който излиза от стара лула, е най-сладък, но пък новата гори по-бързо. Дано вие двамата да измислите нещо, защото трябва да призная, че поне в момента на мен нищо не ми хрумва.

— Ще направя кафе — обяви Воплин, който ненавиждаше мисленето, когато даваха крикет по телевизията.

Филипа се почука с кокалчето на показалеца си отстрани по главата, като че ли се опитваше да изсмуче някакви полезни идеи от най-малко използваните части от мозъка си.

И тази стратегия май проработи, макар че момичето не проговори веднага, сякаш мисълта ѝ се нуждаеше от известно време, докато измине пътя до устата ѝ.

— Когато бяхме в бутилката — изрече тя най-после, — Нимрод спомена нещо за Иблис — нещо, че джиновете приличали донякъде на гущери. И тяхната гореща кръв циркулирала по-бавно, когато им било студено.

— Спомням си — потвърди Джон.

— Затова сложил шишето с Иблис в своя хладилник в Кайро, за да забави жизнените му процеси. Та ето какво си мислех... Да предположим, че занесем тази делва някъде, където е наистина много студено, и оставим Нимрод и Ехнатон да замръзнат по същия начин. Тогава, когато и двамата са почти вцепенени — имам предвид, когато студът е забавил жизнените им процеси — ще можем да махнем запушалката и самите ние да влезем вътре, за да помогнем на Нимрод да излезе, а после пак ще запушим делвата, преди Ехнатон да е успял да се измъкне.

— Но — възрази господин Ракшасас — след като влезете в делвата, вие също ще замръзнете, а тогава вашите собствени сили чувствително ще намалееят.

— Можем да си сложим скафандри — предложи Джон, който бе напълно съгласен с плана на Филипа. — В атмосферата температурата е абсолютната нула, но в скафандър човек може да запази топлината на тялото си. Ако си сложим скафандри, ще можем да влезем в делвата и студът да не ни окаже никакво въздействие.

— Чудесна идея — възкликна Филипа. — Но къде според вас ще бъде достатъчно студено?

— Някъде на Северния полюс? — допусна Джон. — По този начин, ако Ехнатон успее да се измъкне, рискът да нарани някого ще бъде по-малък. И изобщо ще има по-малко възможности да унищожи разни неща.

— Винаги съм искала да видя Северния полюс — рече Филипа.

— Аз също — присъедини се Джон. — Да се надяваме, че Нимрод ще успее да издържи, докато стигнем дотам.

[1] Превод на стиховете — Петя Иванова. ↑

25.

НАЙ-СТУДЕНОТО МЯСТО НА ЗЕМЯТА

Заедно с Воплин и лампата, в която се намираше господин Ракшасас, близнаците отлетяха за Москва като първа спирка от пътешествието към Северния полюс. Щом се приземиха, един руски служител от митниците с каменно лице помоли децата да отворят раниците си, огледа погребалната урна, в която бяха затворени Нимрод и призракът на Ехнатон, и настоя да отворят и нея.

— Дотук с плана — изстена Воплин и извърна лице, сякаш не можеше да понесе да види как всичко се разпада пред очите му.

Филипа промърмори ключовата си дума толкова бързо, колкото позволяваше дължината ѝ; тя не посмя да приложи силата си върху самата делва, но си помисли, че няма нищо лошо да я използва спрямо митничаря.

— Моля ви, отворете я — повтори чиновникът.

Филипа отстъпи крачка назад и посочи към островърхата шапка на митничаря с очевидно отвращение. Като се намръщи раздразнено, мъжът я свали, за да открие, че както много други неща на летище „Шереметиево“, тя е пълна с огромни хлебарки. Той изкрещя ужасен и я захвърли на пода. Възползвайки се от разсейването на чиновника, Филипа отново промълви ключовата си дума, този път, за да създаде съвършено копие на урната с Нимрод и призрака на Ехнатон, като в същото време пхна истинската делва обратно в раничката си. Щом митничарят се успокои, тя свали запушалката във вид на маймунска глава, за да открие втора, по-малка подобна урна, след което извади втората запушалка с форма на маймунска глава, а после още една и още една, докато бюрото на чиновника се покри със запушалките и долните части на повече от десетина урни, които приличаха на руски матрьошки. Уморен от това разследване и открил поредната хлебарка да пълзи по врата му, чиновникът нетърпеливо им махна да минават.

— Туйто! — въздъхна облекчено Воплин, когато Филипа затвори раницата си. — За момент си помислих, че всичко е загубено. Казах си,

че всичко се провали. Че всички вече сме на път към Сибир, към някой лагер за робски труд.

— Браво, Фил — похвали я Джон. — Добра работа свърши. Това с хлебарките беше гениално. Откъде ти хрумна?

Филипа посочи към бара на близкото кафене, където няколко хлебарки лениво пълзяха по едно парче торта.

— Тук направо гъмжи от тях — рече тя. — Помислих си, че една или две повече няма да имат голямо значение.

След два часа чакане на летище „Шереметиево“ откриването на цели пълчища хлебарки набързо ги отказа от идеята да се нахранят в някой ресторант, преди да хванат следващия си полет — към Норилск.

От Норилск, който е един от най-големите градове в Арктическият кръг, те отлетяха за Катанга, на полуостров Таймир, а оттам отново на север, през нос Челюскин — най-северната точка на Евразия — към остров Средний, където прекараха нощта. На Средний бе разположен малък военен контингент, няколко учени, които изследваха ледниците, безброй тюлени и почти толкова полярни мечки. Мечките представляваха голямо неудобство, както казваше един от учените; нощем се приближаваха и крадяха от боклука, а освен това бяха и извънредно опасни.

От остров Средний близнаците и техните придружители отлетяха с хеликоптер до Ледената база — летище, разположено върху нанос от ледници, което се намираше на по-малко от седемдесет мили от Северния полюс; тук дните бяха дълги по двадесет и четири часа, а температурите бяха винаги под нулата; нямаше какво да се види освен снега под краката им, който почти не се различаваше от сиво-синьото небе, ярко оцветените палатки, в които щяха да прекарат втората си нощ в Русия, и един стар военен хеликоптер, който бе виждал и подобри дни и който на другия ден трябваше да ги откара до Северния полюс.

— Не знам какво правя тук — оплака се Воплин вечерта, докато заедно с децата трепереше в палатката, — наистина не знам. Никога няма да проумея как можах да се оставя да ме въвлечете в това безумие и да дойда в подобно забравено от бога място. Това е последното място на земята, където искам да бъда в този момент. Мислех, че в Египет е зле, но тук е несравнимо по-лошо. За господин Ракшасас няма никакви проблеми. Смея да заявя, че той се чувства много уютно в своята

лампа, дори съм готов да се обзаложа, че си е осигурил всички удобства, но аз? Да, казвам ви, че е прекалено за човек на моята възраст, при това еднорък. Изобщо не съм създаден за пътувания, на всичко отгоре тук мога да свърша като вечеря на някоя гадна полярна мечка. Снощи ги чух как ровят в кошчетата за боклук отвън и дори не можах да мигна. Казвам ви, изобщо не можах да мигна!

Филипа му подаде чаша горещо кафе с надеждата, че това ще го накара да спре да охка.

— Вижте, вие двамата — продължи той, като подръпваше брадата, която му бе поникнала, откакто пристигнаха в Русия. — Защо всъщност толкова държите да се замъкнете чак до Северния полюс? Мен ако питате, и тук, където сме, е достатъчно студено. Никъде другаде не може да е по-студено от тук. И кой изобщо е казал, че Северният полюс е място като другите? Той е само нещо, спрямо което се ориентира компасът, или се разчита някоя карта, или пък е свързан с навигацията на сателитите и така нататък. Дори няма какво да снимате. Казвам ви, ако сега имах три желания...

— Недейте — прекъсна го Джон. — Недейте.

— Джон, господин Воплин все пак донякъде има право — каза Филипа.

— Разбира се, че имам право. Вижте, защо не отворите делвата тук? Тази вечер. В полунощ. Когато всички спят. При положение че слънцето свети двадесет и четири часа, ще виждаме ясно като по пладне, и ще знаем какво правим.

— Доста е студено — замислено изрече Филипа.

— И може би е по-добре да го направим колкото е възможно по-скоро, за доброто на Нимрод.

— Добре. — Джон извади делвата от раницата на Филипа и решително се изправи на крака.

— Къде отиваш сега? — сепна се Воплин.

— Да оставя делвата навън, на студа — обясни Джон. — Искам да съм сигурен, че когато махнем запушалката, призракът на Ехнатон ще е дълбоко замразен. В буквалния смисъл. Междувременно вие кажете на Володя, че има лека промяна в плана.

Техният водач Володя, дребничък мъж с очила с мръсни стъкла и тънички рехави мустаци, остана разбираемо озадачен, когато Воплин и Филипа го уведомиха, че са променили намерението си и са се

отказали от пътуването до действителната нулева точка — нула градуса географска ширина и дължина — която представляваше Северният полюс.

— Но вашите изследователски сертификати? — възрази той. — Как ще докажете, че наистина сте били тук. Какво ще стане със сертификатите ви?

Филипа сви рамене.

— Полюсът е само ориентир на компаса, нали така? Не е като да има знаме или нещо друго, права ли съм?

— Не мога да ви върна парите — заяви той, — ако това имате предвид.

— Не искаме да ни връщаш нищо — успокои го Филипа. — Не, изобщо не си ги искаме. Честно казано, работата е там, че на най-възрастния член на групата, господин Воплин, му дойде малко в повече.

Володя сви рамене.

— Да изминете целия този път и да се откажете съвсем малко преди крайната цел, ми се струва малко странно, това е всичко. Но си права. Тук сме също толкова на Северния полюс, колкото ще бъдем и ако изминем последните седемдесет мили на север. Седемдесет мили не означават нищо тук сред снега. — Той се почука с пръст по челото. — Северният полюс е състояние на ума, така че защо да не ви дам все пак вашите изследователски сертификати, нали така?

— Това вече е приказка! — зарадва се Воплин. — Между другото, Володя, какво има за вечеря?

— Яхния от тюлен и сладолед — отговори Володя и се усмихна, като разкри един липсващ зъб. — Вкусно, да?

— Не и отново — направи гримаса Воплин. — Нали снощи ядохме пак тоя буламач? Имаше вкус на печена на жар гума.

— Гума — ухили се Володя. — Много вкусно, да?

— Не — отсече Воплин. — Нямате ли малко месо от полярна мечка или нещо подобно?

— Много е трудно да убиеш полярна мечка — рече Володя. — Но полярната мечка убива ловеца съвсем лесно. — Той сви рамене. — Тюленското е най-хубаво. И, разбира се, руският сладолед.

— Щом казваш — промърмори Воплин.

— Какво има? Не обичате ли руски сладолед? Всички знаят, че руският сладолед е най-вкусният на света.

— Откъде знае? — попита Воплин, когато двамата с Филипа се върнаха в собствената си палатка. — Попитах откъде знае, че руският сладолед е най-вкусният на света. Съвсем очевидно е, че този човек никога не е опитвал италиански сладолед. Това е най-вкусният сладолед на света. Не че и английският сладолед не е хубав, разбира се. Или пък американският. Ако не друго, в нашия сладолед поне има яйца, мляко и захар, докато единствената съставка на руския сладолед е сняг.

— Какво от това, щом тази мисъл го прави щастлив? — попита Филипа.

— Но това просто не е вярно — възрази Воплин.

— Добре де, но какво значение има? Когато е тук, в този студ, и единственото, което има за ядене, е руски сладолед, Володя сигурно се чувства по-добре, когато си мисли, че това е най-вкусният сладолед на света.

След като вечеряха в голямата палатка недалеч от хеликоптера, Володя се впусна в игра на карти с пилота — жена на име Ана, с мрачно лице, почти толкова развалени зъби, колкото тези на Володя, и стряскащия навик да се оригва шумно всеки път, когато загуби една ръка.

— На мястото на Володя — отбеляза Воплин, — щях да оставя тази жена да спечели няколко ръце. Всички ние ще имаме полза, ако най-сетне ѝ излезе късметът, така мисля аз.

— Съгласна съм — кимна Филипа и като изрече шепнешком ключовата си дума, направи така, че Ана да спечели следващите четири ръце, което, както бе предсказал Воплин, значително разведри обстановката в главната палатка.

След половин час Воплин и близнаците се върнаха в своята собствена палатка и икономът легна да спи, а Джон и Филипа зачакаха. Когато чуха, че двамата руснаци са спрели да играят карти и са си легнали, те събудиха Воплин и призоваха господин Ракшасас от лампата му. Единодушно решиха, че с бялата си брада и червения, пригоден за тукашните температури костюм господин Ракшасас изглежда точно като Дядо Коледа, особено на фона на снега. Докато двамата мъже чакаха близнаците да си сложат скафандрите, те се

взираха в ледената пустош навън и потръпваха. Студен вятър накара крилото на палатката да изплющи, а от време на време снегът се местеше под краката им с висок и зловещ шум.

— Това място е ужасно — каза господин Ракшасас и печално се огледа наоколо.

— Напълно съм съгласен — подкрепи го Воплин, докато слагаше раницата със спасителния екип, предвиден за Нимрод, на гърба на Джон.

— Моля ви — попита господин Ракшасас, — каква е тази ужасна миризма?

— Яхния от тюлен — обясни Воплин. — Повярвайте ми, миризмата не е нищо в сравнение с вкуса ѝ.

— Мирише много на месо — определи господин Ракшасас и от отвращение набръчканият му нос се сбръчка още повече. — Лично аз никога не ям месо, не и на моята възраст. Месото е за млади хора, а не за старци. За да ядеш месо, ти трябва здрави зъби и страшно добре развит метаболизъм, за да успееш да го смелиш.

— Не знаех това — призна Воплин. — Но бъдете сигурен, че не пропускате много. Храната е отвратителна, а палатките са под всякаква критика. Не мога да повярвам, че хеликоптерът все още става за летене. Единственото нещо, което вирее добре в този климат, е брадата ми.

— Хората казват, че през зимата млякото отива в рогата на кравите, и е вярно — рече господин Ракшасас.

Когато близнаците най-после се напъхаха в излишните скафандри на НАСА, които Джон бе купил от „Хародс“, той и сестра му излязоха от палатката и посрещнаха режещия северен вятър с чувството, че се намират в гореща фурна. Воплин и господин Ракшасас ги последваха.

— Една малка крачка за човека — пошегува се Джон, — един голям скок за човечеството^[1].

Той взе погребалната урна от там, където по-рано я бе оставил в снега, и посочи към хоризонта.

— Да се отдалечим от палатките — изкрещя на останалите, за да е сигурен, че ще го чуят през защитния шлем, който носеше, — за да не събудим руснаците. — Далеч по-лесно бе да си общува с Филипа

благодарение на радиомикрофоните, които бяха прикрепени от вътрешната част на шлемовете им.

И все още стиснал погребалната урна с двете си облечени с оранжеви ръкавици ръце, той се отдалечи на стотина метра на север от лагера.

— Това място ми се струва добро — рече той и се огледа точно когато нещо леко и пухкаво полетя из въздуха и се приземи на наличника на шлема му. Започваше да вали и снежинките бяха с размера на десертни чинийки. Джон се надяваше, че ще успеят да изпълнят мисията си, преди вятърът да се е усилил и да се е превърнал във виелица, защото това щеше да усложни нещата още повече. Той постави урната на снега и отстъпи назад.

Господин Ракшасас коленичи пред погребалния съд и положи облечената си в ръкавица ръка върху оформената като маймунска глава запушалка.

— Ще изчакам да започнете да се трансубстанцирате, преди да извадя запушалката — изкрещя той, за да надвика все по-засилващото се виене на вятъра. — Ако ми се стори, че Ехнатон се опитва да излезе пръв от урната, незабавно ще я запуша пак. Ясно ли е?

— Как ще разберете, че е той? — попита Филипа.

— Човек винаги разпознава себеподобните си — усмихна се господин Ракшасас. — Няма как да не разбере дали това е Нимрод, или не.

Джон и Филипа вдигнаха палци в знак, че са разбрали, и после се хванаха за ръка.

— Трябва да се хванете за Нимрод и един за друг, преди да започнете да се трансубстанцирате — продължи господин Ракшасас. — И в никакъв случай не продължавайте, ако Ехнатон ви докосва, колкото и лек да е допирът. Това може да се окаже много опасно и за трима ви.

Близнаците отново вдигнаха палци.

— Ще броя до едно — завърши господин Ракшасас. — Три, две, едно...

— ВЪЗХИЛЕПНО...

— АБЕВЕДИЯ!

— ПРЕКРАСНИВОЧУДОВАЛСТВО!

Студеният въздух пред шлемовете им се превърна в дим и господин Ракшасас отмести запушалката на погребалната урна. Последното нещо, което близнаците видяха, преди насоченият обратно на часовниковата стрелка дим да ти обгърне и да ги пренесе в урната, бе една огромна полярна мечка, която тичаше към тях и изглеждаше много гладна.

Някъде в пространството между външната и вътрешната част на погребалната урна Джон промълви:

— Мечка. Видя ли я? Грамадна полярна мечка. Трябва да е подушила тюленската яхния.

— Поне някой да я харесва — отговори Филипа.

— Какво мислиш, че ще направят сега?

— Зависи дали господин Ракшасас ще бъде в състояние да използва силата си на джин в този студ — рече Филипа, докато димът се разсейваше и те се озоваха във вътрешността на полузамръзналата погребална урна. — Най-вероятно просто ще се опитат да избягат.

Облечен в дебело кожено палто, шапка, ръкавици и ботуши, Нимрод седеше на пода на урната, облеган на гравираната стена от варовик и свил колене до гърдите си. Косата му стърчеше изпод шапката и изглеждаше заледена, а от устата и носа му поне видимо не излизаше никакъв дъх. На пода в отсрещния край на урната лежеше нещо, което на пръв поглед приличаше на произведение на модерното изкуство — блестящо, синкаво, полупрозрачно копие на статуята, която близнаците бяха видели в Египетския музей в Кайро. Само че първоначалното впечатление на Джон и Филипа се оказа невярно, защото това не беше никакво произведение на изкуството, а призракът на Ехнатон, замръзнал също като Нимрод.

Близнаците коленичиха пред вуйчо си и се вгледаха в побелялото му от студа лице, по което не се помръдна нито мускул. Нимрод не даде никакъв знак, че е осъзнал внезапното им появяване в погребалната урна. Обикновено така топлите му, блестящи кафяви очи бяха широко отворени и неподвижни; когато Джон го докосна с облечената си в ръкавица ръка, му се стори, че тялото на Нимрод е толкова твърдо, сякаш се е вкаменило. За миг близнаците не можаха да промълвят нито дума.

— Мъртъв ли е? — прошепна Джон след това.

— Ако не беше такъв, какъвто е, щях да кажа „да“ — отговори Филипа, хапейки нервно устната си. — Но след като джин, затворен в лампа или бутилка, изпада в състояние на летаргия и излиза извън обичайното времево-пространствено измерение, което подсказва, че докато сме тук, никой от нас не е жив в нормалния смисъл на думата, тогава не виждам как Нимрод би могъл да е точно мъртъв.

— Я повтори — помоли Джон. — Не, всъщност като си помисля, не, по-добре недей. Не мисля, че мозъкът ми е в състояние да го възприеме.

— Имам предвид, че не е мъртъв, защото докато е тук вътре, той не е истински жив. Трябва да го извадим и да го затоплим, и тогава ще знаем по-добре какво е състоянието му.

Неочаквано урната започна да се клати застрашително; близнаците инстинктивно погледнаха към замръзналия призрак на Ехнатон, за да видят дали не е направил нещо, с което да предизвика клатенето; но призракът изобщо не се бе помръднал; въпреки това обаче в следващия миг урната със свистене се изпълни с въздух.

— Мечката! — изкрещя Джон. — Мечката се опитва да подуши какво има в урната, за да види дали става за ядене.

В урната нахлу нова струя въздух и острият поглед на Филипа забеляза как върхът на един кичур от замръзналата коса на Нимрод се отмества леко и от него се стича капка вода.

— Започва да се разтапя! — изкрещя тя, надигна се от пода, вгледа се внимателно в лицето на вуйчо си и й се стори, че едното му око се свива много леко. — Той е жив! Жив е!

Джон измери температурата в урната с термометъра от скафандъра си.

— Да, защото температурата се покачва — каза той. — Виж! Горещият дъх на мечката затопля всичко в урната.

Още докато говореше, той погледна притеснено към Ехнатон и видя, че призракът на фараона също е започнал да се разтапя, при това значително по-бързо от Нимрод, защото призраците — дори призраците на джинове от Египет — притежават по-голяма поносимост към студа от който и да било джин. Не можеше да има никакво съмнение: бадемовидните очи на Ехнатон бяха започнали да се отварят, сякаш фараонът еретик се събуждаше от дълбок и продължителен сън.

— Нямаме време да слагаме защитния костюм на Нимрод — заяви Джон. — Трябва да се махнем оттук веднага, докато все още е замръзнал — преди Ехнатон да се е съживил.

— Ами полярната мечка? — попита Филипа. — Може да ни нападне.

— Ще трябва да рискуваме. Не мисля, че имаме друг избор. Да се надяваме, че димът от нашата трансубстанциация ще я обърка за известно време, докато измислим нещо. — Джон улови с едната си ръка дланта на Нимрод, а с другата стисна тази на сестра си. — Готова ли си?

— Готова.

— Хайде!

— ВЪЗХИЛЕПНО...

— АБЕВЕДИЯ!

— ПРЕКРАСНИВОЧУДОВАЛСТВО!

Няколко секунди по-късно вече бяха отвън, проснати на снега само на няколко метра от мечката, която продължаваше да души лакомо в урната, очевидно убедена, че вътре ще намери нещо много вкусно за ядене. От господин Ракшасас и Воплин нямаше и следа.

Топлината от обединената сила на близнаците и от трансубстанциацията се оказа достатъчна, за да съживи Нимрод още малко, и той нададе висок, неволен стон, който стигна до слуха на мечката. Животното се обърна и ги видя.

— Тъъ-оуу — изпъшка Джон и се изправи на крака. Очевидно бе, че полярната мечка се готви да ги нападне; момчето разполагаше с броени секунди, през които да реши какво да прави.

Огромната полярна мечка никога досега не бе опитвала нито човешко месо, нито месо на джин, но определено беше готова да експериментира с новото ястие — с висок рев тя се понесе устремно към тримата, а черният ѝ нос душеше въздуха да улови мириса на плячката.

Нямаше време за мислене, нито дори за по-дълбоко съсредоточаване, затова Джон направи първото, което му дойде наум. Припомни си деня, когато Нимрод ги бе завел в пустинята, за да упражнят ключовите си думи, и първото, което самият той бе създал с тогава новата си ключова дума. Кошница за пикник.

— АБЕВЕДИЯ!

Огромна кошница с деликатеси, допълнена с карирана покривка, се появи незабавно пред напредващата към тримата джинове полярна мечка. Това не беше обикновена кошница за пикник, а шампионът тежка категория на пикниците за шампиона тежка категория на плюшените мечета — с безброй видове шунка, печени пуйки, студено овнешко, цяла пушена съомга, няколко десетки сандвичи, два огромни сметанови сладкиша, един чийзкейк и четири големи бутилки лимонада. Джон нямаше представа дали мечките обичат лимонада, но това всъщност нямаше голямо значение, защото, без да може да повярва на късмета си, животното се закова на огромните си крака, подуши едно парче шунка, облиза масивните си челюсти, седна и започна да яде.

— Бр... бр... браво — изграчи Нимрод.

— Слава богу! — промълви Филипа. — Размина ни се на косъм.

— У... ур... урната — запелтечи Нимрод през тракащи зъби. — С... с... сложете з... з... запушалката на у... урната.

Мечката щастливо продължаваше да се храни, без изобщо да обръща внимание на тримата джинове; въпреки това Джон предпазливо я заобиколи отдалеч, да не би полярното животно да реши да обогати менюто си, и се втурна към изоставената погребална урна.

Изглежда, че бе дошъл точно навреме, тъй като от отвора на урната бе започнала да излиза тънка струйка синкав дим, като дима на почти угаснала цигара, и Джон разбра, че призракът на Ехнатон се опитва да се измъкне навън, както си е полузамръзнал. Но къде беше запушалката на урната — запушалката с форма на маймунска глава? Фактът, че бе направена от бял варовик, не помагаше особено на Джон в усилията му да я намери някъде по покритата със сняг земя.

— Хайде, хайде! — каза той, окуражавайки се сам да я намери, преди Ехнатон да успее да излезе, и захвърли настрана шлема на скафандъра си с надеждата, че ще успее да различи запушалката сред снега по-лесно без оранжевия визьор.

Той все още продължаваше да оглежда земята, когато на тридесет-четиридесет метра от него една голяма купчина сняг се раздвижи; за миг Джон си помисли, че може да е втора полярна мечка, но после изпод купчината, която се оказа иглу, се показва господин Ракшасас, а след него и Воплин.

— Това ли търсиш? — попита Воплин и запрати към Джон запушалката на погребалната урна.

За всеки човек с нормална ръка такова хвърляне щеше да бъде много трудно, почти невъзможно, но за добре развитата единствена ръка на Воплин това бе детска играчка; запушалката профуча със свистене във въздуха и се устреми към протегнатата ръка на Джон като огромна хокейна шайба.

Още докато я хващаше, Джон се хвърли към отворената погребална урна и посегна към нея точно навреме, за да стовари с всички сили запушалката върху готовото да се измъкне отвътре зло. За миг усети съпротивата, която се надигаше от дълбините на урната срещу облечените му в ръкавици ръце, а после всичко утихна.

Господин Ракшасас и Воплин му помогнаха да се изправи на крака.

— Добри рефлексии имаш, млади приятелю — похвали го Воплин. — На това му се вика хващане. От теб ще излезе чудесен играч на крикет.

— На това му се вика хвърляне — върна комплиментата Джон.

— Когато бях малък, обичах да играя на крикет — обясни Воплин.

— Поздравления — обади се господин Ракшасас. — Успя да затвориш урната точно навреме. Само още един миг, и Ехнатон щеше да се измъкне оттам.

— Какво се случи, когато мечокът се появи на сцената? — попита Филипа. — Разтревожихме се за вас.

— Когато се появи мечокът ли? — повтори господин Ракшасас. — Използвах крайно ограничениата си сила, за да материализирам около нас двамата едно иглу. Това бе единственото, което ми дойде наум в онзи момент.

— Не може да се каже, че тази идея ви дойде наум прекалено рано — отбеляза Воплин. — Но наистина щяхме да се озовем в корема на мечката, ако не беше това иглу.

И тримата отправиха тревожен поглед към полярната мечка, но за щастие, тя продължаваше да не им обръща внимание, тъй като се бе заела със съомгата. Ако има нещо на този свят, което мечките наистина обожават, то това е съомгата, така че Джон, Воплин и господин Ракшасас отново заобиколиха отдалеч мечката, без тя изобщо да

погледне към тях, и последваха Филипа и Нимрод, които вече вървяха обратно към лагера.

— Как се чувстваш? — обърна се Джон към Нимрод, когато отново се озоваха в палатката.

— Не твърде зле — отвърна Нимрод. — Благодарение на теб и на Фил. Никой вуйчо на света не е имал по-смели племенници. Вие двамата правите чест на всички джинове.

— Какво ще правим с него? — попита момчето и кимна към погребалната урна, която продължаваше да държи в ръцете си.

— Да, прав си — каза Нимрод. — Не мога да се отпусна, преди да знам със сигурност, че светът наистина се е отървал от този отвратителен призрак.

Около час по-късно, когато Нимрод бе възстановил силите си под въздействието на топлината в палатката, той постави урната в кошница, изплетена от титаниеви жици, и я спусна в дълбока дупка, която сам проби в леда точно до брега на Северния ледовит океан.

— Ето така — заяви той. — Смятам, че призракът на Ехнатон никога повече няма да ни безпокои.

— Надявам се — каза Филипа.

— А сега — продължи Нимрод, — ако нямате нищо против, мисля, че е време да посетя вашата лампа, господин Ракшасас. Имам нужда от гореща баня, чаша топъл чай и дълъг хубав сън. Никой от вас няма ни най-малка представа колко ме изтощи престоят ми в тази адска урна. Да се боря със злия дух на Ехнатон сутрин, обед и вечер. Направо съм грохнал.

— Да, на някои всичко им се урежда — оплака се за кой ли път Воплин, когато Нимрод и господин Ракшасас изчезнаха във вътрешността на бронзовата лампа. — Казах, на някои всичко им се урежда. Искате ми се и аз да се насладя на една гореща баня и на чаша хубав чай.

Джон и Филипа се спогледаха и се усмихнаха.

— Защо не? — казаха те.

И колкото и невероятно щеше да се стори това на Володя, господин Воплин прекара последния си час в палатката на Северния полюс, преди всички да отлетят обратно за остров Средний и оттам за дома, като се наслаждаваше на чаша чай и на най-горещата вана, която бе вземал през живота си.

[1] Прословутите думи, с които Нийл Армстронг (1930) става първият човек, стъпил на Луната на 21 юли 1969 година. — Б.пр. ↑

26.

ЕПИЛОГ В КУОГ

При завръщането си в Лондон близнаците и останалите бяха посрещнати от прекрасна новина: че седемдесетте изгубени джинове на Ехнатон или Седемдесетката от Блумсбъри, както бяха станали известни от страниците на вестниците, са били депортирани обратно в Египет. Това наказание ги бе зарадвало всички до един, тъй като след няколко хиляди години, прекарани в скиптъра, всички те до болка жадуваха да се върнат в родината си и отново да видят пирамидите. Междувременно столицата на Великобритания бе застигната от необичайно горещо лято и това зарадва много близнаците. С температури от около четиридесет градуса в Лондон бе станало почти толкова горещо, колкото в Кайро, и за краткото време, което им оставаше да прекарат тук, преди да се върнат у дома в Ню Йорк, Джон и Филипа се възползваха от почти пустинните температури в иначе доста хладната и влажна британска столица, за да продължат обучението си като джинове под вещото ръководство на Нимрод: започнаха да се учат как да отменят три вече изпълнени желания, как да пътуват извън телата си и как да разпознават друг джин, когато го срещнат; изучаваха историята на джиновете и значително разшириха познанията си за Багдадските правила благодарение на господин Ракшасас. Освен това се научиха как да играят на зарове.

— Всеки самоуважаващ се джин трябва да умее да играе на зарове — обясни им Нимрод. — Това е стара игра, изобретена преди две или три хилядолетия, за да понамали въздействието на късмета върху живота на хората. Седем шестостенни зара се разтръскват в кутия с капак, без участниците да ги виждат. Играчите си предават кутията един на друг, като всеки предлага залог, който винаги е по-голям от залога на предишния играч. Когато някой оспори залога, този, който го предлага, или онзи, който го е оспорил, губи едно желание в зависимост от това дали залогът е истински или лъжлив. Изкуството на играта се състои в това да направиш така залога, бил той истински

или фалшив, че да намалиш ефекта от късмета. Днес единствените, които играят на тази игра, са джиновете, но някога са я играли и римляните. Както и да е, мисля, че някои жители на Германия все още я играят под името *Unwahrheit Notlüge*, което, както съм убеден, че знаете, е немската дума за „невинни лъжи“.

Близнаците се впуснаха в играта с огромен ентузиазъм и откриха, че са особено умели в определянето на залога — дотолкова умели, че Нимрод им предложи сериозно да помислят дали да не се запишат за участие в предстоящия Открит турнир по игра на зарове в Съединените американски щати, който щеше да се проведе в Чикаго — според мнозина градът с най-лошия късмет в цяла Северна Америка — по-късно тази година.

— Като участници в младежкия турнир ще имате чудесна възможност да се запознаете с други джинове на своята възраст — рече Нимрод, — а също така и да видите Синия джин от Вавилон, която обикновено присъства на турнира в качеството си на негов върховен арбитър.

— Ти ще дойдеш ли? — попита Джон.

— Никога не го пропускам.

— Тогава ще се радваме да участваме — заявиха близнаците.

— В такъв случай ви съветвам усилено да се упражнявате — рече вуйчо им. — Това е единственият повод, по който шестте племена на джиновете се срещат в условия на абсолютен неутралитет. По разбираеми причини съперничеството е много ожесточено.

Твърде скоро дойде време близнаците да се върнат в Ню Йорк на борда на „Бритиш Еървейз“. Толкова много неща, кое от кое по-невероятни, им се бяха случили, откакто бяха напуснали дома си, но Нимрод ги посъветва да не разказват нищо на майка си и баща си или поне да се въздържат от подробностите.

— Кажете им, че сте били в Египет и че сте се забавлявали чудесно там — даде им наставления Нимрод, докато Воплин ги караше към летището. — Хубаво е човек да се забавлява. Родителите обичат децата им да се забавляват. Младите хора като вас би трябвало да се забавляват. Но незаконно проникване в БМ и приключения с почти фатален край в Арктическият кръг са нещо съвсем друго. На нито един родител няма да му хареса да чуе как децата му за малко не са били изядени от полярна мечка. Майка ви, разбира се, ще заподозре доста

неща. Може да се е отказала от силата си на джин, но със сигурност е усетила промяната в равновесието, когато изгубените джинове на Ехнатон са наклонили везните в полза на доброто благодарение на вас двамата. И така, кажете им, че сте посетили много музеи. Кое то е съвсем вярно. И че сте видели много интересни неща, например пирамидите. Кое то също е вярно. Бащите обичат да слушат за музеите и за това колко са интересни те. Разкажете им за всички книги, които сте прочели, а още по-добре, купете си още книги и ги прочетете. Това е заповед. Човек никога не може да прочете твърде много книги. Започнете да четете и вестници. Упражнявайте се да свирите на пиано, защото точно така би трябвало да се държат двама млади джинове, чийто баща е мундиец. Накратко, опитайте се да бъдете и мундийци — толкова мундийци, колкото е възможно за двама млади джинове. Това означава да престанеш да изпълняваш желанията на хората, Филипа. Ако чуеш, че някой си пожелава нещо, поemi си дълбоко дъх, преброй до сто и през това време се опитай да помислиш дали животът на този човек действително ще стане по-добър, ако получи онова, което най-много желае на света, поднесено на тепсия. Не мисля, че някой би могъл да го изрази по-добре от теб, Воплин.

— Благодаря ви, сър.

— Напомни на близнаците какво каза по този повод, Воплин.

— Внимавай какво си пожелаваш — каза Воплин. — Не защото може да го получиш, а защото си обречен да не го желаеш толкова, когато го получиш.

— Не се тревожи — успокои вуйчо си Филипа. — Измислихме как да накараме мама и татко да се почувстват по-спокойни, когато се върнем на номер седем на Седемдесет и седма източна улица.

Когато споделиха идеята си, Нимрод се съгласи, че освен че са обещаващи играчи на зарове, близнаците биха могли да помислят и за кариера в областта на дипломатията.

— Ще ми липсват вие двамата — въздъхна Нимрод, когато пристигнаха на летището.

— Не и наполовина толкова, колкото ще ни липсваш ти — каза Филипа, като прегърна вуйчо си и избърса една сълза.

— Обещавах ли, че скоро ще дойдеш да ни видиш? — попита Джон, който също усети сълзи в очите си.

— Разбира се. Нали ви казах, че ще дойда в Чикаго. За турнира по игра на зарове. — Нимрод извади червената си кърпичка и си издуха носа.

* * *

При пристигането си в Ню Йорк близнаците бяха посрещнати на летището от шофьора на баща си, който ги откара направо във вилата им в Куог, на Лонг Айленд, за Деня на труда — един от официалните празници на САЩ.

Господин и госпожа Гонт бяха безкрайно щастливи да видят отново децата си и разбира се, близнаците също безкрайно се радваха, защото едва сега осъзнаха колко много им бяха липсвали родителите им и колко много ги обичат. Господин Гонт с особено задоволство установи колко по-културни и склонни към размисъл са станали децата му; изглежда, бе преодолял напълно предишния си страх от Джон и Филипа и дори бе забравил как точно се бе стигнало до положението да се сдобият в лицето на госпожа Тръмп с икономка, която идва на работа с лимузина и мие пода на кухнята с диамантена огърлица от „Тифани“ на шията.

Двата ротвайлера Уинстън и Елвис, по-рано познати като Алън и Нийл, бяха не по-малко очаровани от завръщането на близнаците и след известно време Джон и Филипа почти забравиха, че някога двамата са заговорничили да убият баща им. Те бяха просто двама предани домашни любимци и винаги щяха да се държат като такива, поне докато бяха животни.

Разбира се, майката на близнаците, Лейла, усещаше, че на децата ѝ са се случили далеч повече неща от тези, които те разказаха на родителите си. Тъй като самата тя бе чистокръвен джин, Лейла бе усетила промяната в баланса на силите между доброто и злото, настъпила в резултат от откриването на изчезналите джинове на Ехнатон; не ѝ бе нужно кой знае какво усилие, за да отгатне, че тези, които са открили изгубените джинове и са ги обърнали на страната на доброто, са членовете на собственото ѝ семейство.

— И така, ще ми кажете ли какво наистина се случи? — попита ги тя първата вечер, която прекараха в къщата на брега в Куог.

— Вуйчо Нимрод ни обясни, че сме джинове, и ни научи да правим най-различни неща — отвърна Филипа, а после, за да отклони по-нататъшните въпроси на майка си, на свой ред премина в атака. — Но това, което искам да знам, е защо ти самата така и не ни намекна кои и какви сме?

— Точно така — подкрепи я Джон. — Защо не ни каза? Защо остави всичко на Нимрод?

— Много просто — рече Лейла. — Защото обещах на баща ви, че ще се опитам да ви отгледам като нормални деца. Точно това и направих — докато бяхте като останалите деца, удържах на думата си. Но всичко се промени, когато ви поникнаха мъдреците. От този момент нататък вие се превърнахте в джинове и обещанието, което дадох на баща ви, стана невалидно. Той се боеше за вас и това бе причината, поради която се боеше и от вас.

— По същата тази причина искаме да ви направим едно предложение — заяви Филипа. — Двамата с Джон решихме, за доброто на семейството, да не използваме тази сила, освен ако не сме ви попитали предварително.

Това бе идеята, която бяха обсъдили с Нимрод на път за летището.

— Не можете да очаквате от нас да се преструваме, че нищо не се е случило, или да отречем какви сме — продължи Джон вместо сестра си. — Но можете да разчитате, че ще използваме тази сила благоразумно и отговорно.

— Мисля, че това предложение е чудесна идея — съгласи се Лейла. — И така, ако някой — най-добрият ви приятел в училище, госпожа Тръмп или дори баща ви — си пожелае нещо?

Филипа кимна.

— Ще си поемем дълбоко дъх, ще преброим до сто и ще се запитаме дали животът на този някой наистина ще стане по-добър, ако получи това, което желае най-силно на света, поднесено на тепсия.

— И тогава няма да направим нищо — довърши Джон.

— Много съм впечатлена — призна Лейла. — Виждам, че сте научили един много важен урок — че желанията са нещо опасно, особено когато се сбъднат. Не забравяйте това. Целият свят може да се преобърне с главата надолу, разтърсен от желания за богатство и власт. Ако желанията бяха коне, всички просяци щяха да яздят. Ако

желанията бяха войници, слабите мъже щяха да воюват. А ако бяха еликсири, всички на света щяха да живеят вечно.

— Ако смяташ, че моментът е подходящ — поде Филипа, — бихме искали да обсъдим с теб едно наше малко желание още сега.

— Слушам ви.

— Искаме да се помириш с Нимрод.

— Лесна работа — усмихна се Лейла. — Ще му се обадя довечера. Това как ви звучи?

— Прекрасно.

— Баща ви толкова се радва, че се върнахте — каза тя.

— Така ли мислиш?

— Знам, че е така — усмихна се Лейла.

— Откъде знаеш?

— Знам.

И още докато говореха, близнаците дочуха звук, който бяха чували много рядко — баща им пееше в банята.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.